DEN NY VERDENS. impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

- Besættelse
- Åndernes aktiviteter
- Mod en verdens-kulturs undergang

Nummer 1

Marts 2002

Mennesket i Kosmos

Kosmos i Mennesket

Det er nat - længe leve livet ...

Det er nat
Natmaskinen arbejder
og absorberer menneskenes sjæle
Stjerneknapperne blinker og tindrer
på en oversået nattehimmel
Mit indre fyldes af det endeløse rum
Det inderste af mit hjerte frydes ved tanken om
at jeg er et evigt væsen

Det er nat
Jeg skal hvile
i Guddommens egen billedverden
Drømme 3000 år frem i tiden
til en verden uden skrig og pine
til en verden af Jesu karat
Et Paradis hvor alle kærtegnes
af Guds ånds evige strålevæld

Det er nat
Skyggerne danser
og hvisker sandheder til dig og mig
Om alkærlighed som verdensaltets grundtone
Om mørket som nødvendigt for at kunne sanse lyset
Så ret dit blik mod himmelske sfærer
symfonier skal fylde luften
og lyde evigt til Guddommens pris

Paul Larsen - 2001

Indhold

3 *Martinus:* Besættelse

6 *Ruth Olsen:* Åndernes aktiviteter

9 *Gunder Frederiksen:*
Mod en verdenskulturs undergang

16 *Joy Persson:*
Kontakt med den psykiske verden

19 *Ruth Olsen:* De mørke og lyse kræfter

21 *Lisa Burgess:*
Miraklernes tid kan begynde hvis vi vil

24 *Else Byskov:*
Stråleformig materie og digital biologi

27 *Aage Hvolby:*
Sai Baba - Den lovede verdenslærer

30 *Ruth Olsen:*
Kræft, videnskab, helbredelse
& bevidsthed

32 *Inge Blohm Pedersen:*
Samvær med Gud

34 *Joy Persson:* Ryd op i dit rod

35 *Gunder Frederiksen:* Nuets kraft

36 *Lisa Burgess:* Følelsernes alkymi

38 *Harry Rasmussen:*
Skyldig eller ikke-skyldig?

40 Svar - fra *Per Bruus-Jensen*

42 Kort fortalt v/ *Ruth Olsen*

44 *Jens Lindsby:* Lykkepiller

45 *Søren Olsen:* Sumpslangen fra Lerna

47 *Birthe Straarup:*
Retfærdighedsbegrebet

51 *Ruth Olsen:* Opvågningsprocessen

54 *Gunder Frederiksen:*
Martinus' syv gyldne leveregler

57 *Joy Persson:*
Referat fra Helsemessen

Den Ny Verdensimpuls nr. 1/2002

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nyk.Sj. tlf. 5930 5272,
E-mail: kos-info@worldonline.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nyk.Sj. tlf. 5930 3651
E-mail: K-I@VIP.CYBERCITY.DK

Layout: Flemming Hansen
Tryk: Tommerupkuverten, 5690 Tommerup.
ISSN 0904-0633

Kære læser ...

Dette nummer er blevet noget større, end det plejer - men det er jo også 4 måneder siden sidste blad! Vi har som beskrevet i sidste nummer valgt at rykke udgivelsesdatoen en måned frem af praktiske grunde. Der er kommet mange indlæg til bladet, og i den anledning har jeg en bøn: gør ikke artiklerne alt for lange! Og en bøn mere: hvis der kunne følge illustration med, ville jeg være glad! Det gør artiklerne mere læsevenlige, men det er ikke så nemt at finde relevant billedmateriale.

Der er i dette nummer et **girokort** indlagt til fornyelse af abonnementet for år 2002. Det er blevet ret dyrt at lade postvæsenet trykke og udsende opkrævningen for det nye års abonnement. I Livets Bog I s.109 kan man læse, hvordan Martinus bruger postvæsenet som eksempel på, hvor fint det er, når et samfundsnyttigt foretagende ikke er privatkapitalistisk. Men de tider er desværre forbi, også P&T er blevet privatiseret, dvs dette "væsen", som aldrig ellers har givet underskud, skal åbenbart nu til at tjene ekstra penge hjem til aktionærer. Alt er således steget ret meget. Derfor må vi nu ændre på vores fremgangsmåder og **ulejlige vore abonnenter** med enten at gå på posthuset (husk at skrive afsender!), måske overføre fra egen postgirokonto, eller at sende en check. Endelig er der jo også efterhånden en del, der betaler via pc.

Har du allerede betalt for 2002, eller har du fået et gaveabonnement for 2002, evt. har friabonnement, skal du bare smide girokortet ud. Vi er jo nødt til at lægge girokort i alle blade, før de sendes til postvæsenets adressing. For vore svenske og norske abonnenter er der ingen forskel fra tidligere år. Alle bedes betale inden 1. maj! Selv om bladene bliver større og større, sætter vi ikke prisen op! Men således skulle der være læsestof for enhver smag.

Jeg vil gøre opmærksom på, at man stadig kan få indeks over tidligere artikler gratis tilsendt ved henvendelse til kasseren. Man kan også få helt nyreviderede indeks-oplysninger på Jan Tarbensens hjemmeside: tarbensen.homepage.dk

Til sidst: Tverskovs tre bøger "Udfordring til Videnskaben" kom alligevel ikke med på boghandlernes årlige udsalg i dette år - de kommer først med næste år. Men dette blads læsere har stadig mulighed for at få det billige tilbud - alle tre bøger for 360 kr!

Ruth Olsen

Der mangler hjælp til at færdiggøre et søge- eller ordbogsprogram over bladet Kosmos.
Årgangene 1933-1972 er færdige.
Har du lyst og pc-erfaring til at hjælpe med dette arbejde, så kontakt:
Ove Koldsø, Brorsonsvej 55, 1. th., 7400 Herning.
Tlf. 97 21 77 63

Forsidekunstneren er:
Heidrun Sørensen, Uglevej 3, 4500 Nyk.Sj.
Tlf. 5990 9908

Besættelse

Martinus

Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de fysiske væsener finder sted, når de sidstnævnte væsener sover

Ved ordet "besættelse" tænker man i almindelighed på et fysisk væsen, som er "besat af en ond ond". Nogle mennesker tror på, at noget sådant kan finde sted, medens de fleste mennesker i vor materialistiske tidsalder, i alt fald her i vesten, er af den mening, at "besættelse" er gammel overtro, og at der ingen ånder findes, hverken onde og gode. Men den fysiske verden er jo fuld af mennesker, som er onde og gode. De fleste har både noget godt og noget såkaldt ondt i deres bevidsthed, og således har det været gennem lange tider. Mennesket er et åndsvæsen og ikke blot et fysisk væsen, og det onde eller gode, som udgør dets bevidsthed eller ånd, forsvinder ikke, fordi mennesket dør. Det lever stadig i sin tankeverden, og ligesom det, medens det levede i sin fysiske organisme, kunne påvirke andre mennesker med sine tanker, kan det også efter at have forladt nævnte organisme komme i forbindelse med andre levende væseners tankeverdener, både de væseners der, som det selv, er adskilt fra den fysiske organisme, altså er "døde", og de væsener, som stadig har en organisme på det fysiske plan.

Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de såkaldte fysiske væsener finder sted, når sidstnævnte væsener sover. Når man synes at have drømt om en, som er gået bort, er det i de fleste tilfælde, fordi man har været sammen med vedkommende på det åndelige plan. Det sker, fordi man er på "bølgelængde", man har noget at give hinanden rent åndeligt, noget på hjerte, som kan gavne eller glæde den anden part, akkurat som man kunne have det, medens man levede sammen i den fysiske verden.

Ved at sende en eventuel afdød fjende kærlige tanker, er man beskyttet imod at blive besat af denne

Men det er jo ikke alene kærlighed, venskab og fælles interesser, der kan "binde" mennesker sammen i den fysiske verden, det kan også den mentalitetsudfoldelse, vi kalder had. Når et menneske hader et andet menneske, udfolder det dermed en åndelig kraft, som, hvis den person, hadet er vendt imod, også er hadefuld, binder de to sammen i et fælles "helvede". Dette helvede vedbliver at eksistere, så længe personerne hader hinanden, og det kan strække sig over flere inkarnationer. Parterne kan befri sig for deres helvede, når de overvinder deres had, men dør de med hadet i deres bevidsthed, vil det uvægerligt en tid forfølge dem ind på det åndelige plan, fordi det er en åndelig realitet.

Den af de to hadefulde parter, som er "død", har virkelig i visse tilfælde mulighed for at forfølge og "besætte" sin fjende, hvis denne ikke er beskyttet af sine egne tanker. Og det er han absolut ikke, hvis disse tanker er bitre og hadefulde. Har han derimod overvundet sit had og tilgivet sin fjende, vil denne ikke på nogen måde kunne få magt over ham. Man må altså ikke tro, at man behøver at være bange for at blive udsat for en sådan besættelse. Hvis mennesker, som man måske ikke har haft det bedste forhold til, er døde, skal man tænke kærligt på dem, eventuelt bede for dem, at de må finde fred, så er man ikke alene med til at fjerne sit eget helvede, men de tankeimpulser, man sender den afdøde, kan komme til at hjælpe denne, når han før eller senere har fået nok af den "skærsild", som hans had sammen med andre primitive tankeklimaer skaber omkring ham. Når han da har bedt om hjælp, og skytsånderne suggererer de mørke tanker bort, vil hver eneste kærlig impuls, som er sendt ham fra andre væsener, være en hjælpende faktor og virke som et lys i mørket. Også når disse to personer mødes i en senere inkarnation, vil den kærlige impuls, som i sin tid blev sendt, være medvirkende til at skabe en bedre atmosfære imellem dem.

Besættelse er i virkeligheden det samme som hypnose

Men hvad er "besættelse" i grunden, hvad vil det sige at være "besat"? Det er bedst at bruge en foreteelse, som er kendt her i den fysiske verden, som udgangspunkt for forståelsen af dette princip. Besættelse er i virkeligheden det samme som hypnose. Et væsen, som er underkastet en hypnotisørs vilje, er besat af noget af hypnotisørens be-

vidsthed. Bevidsthed er det samme som ånd, så mediet eller den hypnotiserede er altså besat af noget af hypnotisørens ånd. Hypnose adskiller sig kun fra det, man almindeligvis kalder "besættelse" derved, at under hypnose er den hypnotiserede "besat" af et væsen, der har en organisme på det fysiske plan, medens vedkommende under "besættelse" faktisk er hypnotiseret af et væsen, der ikke har nogen fysisk organisme, og som den hypnotiserede eller "besatte" derfor ikke kan se. Den sidstnævnte situation er derfor mere farlig.

Det er jo lettere at gardere sig imod et væsen, man kan iagttage, end mod en usynlig. Det er også her, faren kan ligge ved spiritistiske seancer, ved pendulering og automatskrift, idet menensker, som på denne måde ligefrem inviterer åndelige væsener ind i deres atmosfære, ikke altid er beskyttet imod væsener, som ønsker at få magt over andre og ikke viger tilbage for at foregøgle, at de er den eller den store ånd eller afdøde slægtning eller ven, som kommer på besøg. Vist kan det ske, at man gennem en seance kommer i forbindelse med kære afdøde, men det kan altså også ske, at det er svindel.. Den eneste svindel, som kan finde sted ved en seance, mener man ofte, er mediets eventuelle bedrag. Men det er ikke rigtigt. Mediet kan måske være nok så oprigtigt og ærligt, og så kan seancen alligevel være svindel, fordi de væsener, som kommer igennem mediet, slet ikke er dem, de udgiver sig for at være.

Når vi arbejder på at udvikle vor kærlighedsevne, er vi alle i forbindelse med åndelige væsener, uden at vi behøver at tale med dem gennem medier

Man skal altså ikke kritikløst eller blindt gøre sig modtagelig for alt, hvad der kommer fra det psykiske plan. Menneskets videre udvikling afhænger af dets vågne dagsbevidsthed og dennes forvandling til kosmisk bevidsthed og ikke af, at det blindt overgiver sig til psykiske væsener, hvis åndelige kvalitet og næstekærlighedsevne det ikke kan bedømme. Vi er alle i forbindelse med åndelige væsener, som er Guddommens redskaber, og når vi arbejder med at udvikle vore tankers kærlighedsmæssige og intellektuelle kvalitet, kommer vi på bølgelængde med åndelige væsener, der giver os impulser og hjælper os, uden at vi derfor behøver at tale med dem gennem medier.

Den sundeste og naturligste forbindelse et jordmenneske kan have med den åndelige verden er foruden den, der finder sted gennem søvnen, den tankekoncentration, vi kalder bøn. Kristus har lært mennesket at bede - ikke til den eller den skytsengel, men til "Fader vor, du som er i himmelen". "Himmelen" er jo alle vegne, den er Guds bevidsthed, og Guds bevidsthed er overalt, intet væsen kan være uden for den. Skytenglene er Guds kærlighedsorganer, gennem hvilke han manifesterer sin kærlighed til alt levende, og de jordiske mennesker er selv på vej til at blive kærlighedsorganer i Guddommens organisme. Det vil ikke sige, at de skal være blinde medier. Til den fremtidige livsudfoldelse kræves helt andre egenskaber, nemlig foruden en stærk og levende næstekærlighed også en omfattende viden og indsigt i livets kosmiske love og principper.
Der er altså tale om en dagsbevidst, intellektuel tilstand, en udfoldelse af skabeevne og opfindsomhed til gavn for helheden. Det er netop disse egenskaber, det jordiske menneske gang på gang inkarnerer i den fysiske verden for at tilegne sig, for at det kan lære at tænke i overensstemmelse med livets egne love eller universets grundtone. Derved befrier menneskene sig fra alle former for "besættelse" af deres bevidsthed af væsener, der ønsker magt og ønsker at bruge dem som redskaber til deres egne selviske formål og udfoldelse af begær. De bliver frie, suveræne "gudesønner", der fprmår at tænke Guddommens tanker efter og udfolde den manifestation og skabelse, som er Guddommens vilje.

At fortælle en usandhed er i nogen grad at "besætte" et andet menneske med sin tankeverden

"Besættelse" eller hypnose er ikke blot noget, der udfoldes af enkelte væsener, som derved får en vis magt over et andet væsen, det er et princip, som er temmelig udbredt og dominerende blandt jordmenneskene i det hele taget. De fleste er på en eller anden måde ude for en "besættelse", som de ikke tænker på under dette navn. Men den er kendt under et andet navn: løgn og usandhed. Hvor som helst og når som helst et menneske fortæller et andet menneske en usandhed, vil det sige, at vedkommende bliver suggereret til at tro, at det er sandheden, han får at vide. Han er altså i nogen grad "besat" af den andens tankeverden, og det er han lige så længe, han tror på, hvad den anden har sagt. Når det går op for ham, at det ikke var sandt, er han fri af denne "besættelse".

Men en usandhed kan jo både være bevidst og ubevidst. Nogle mennesker lyver bevidst, dvs de fordrejer kendsgerningerne og fører andre mennesker bag lyset, fordi de tror at have fordel af det og udnytter de andres godtroenhed. Men der er jo også mange former for usandhed, der ikke er bevidste løgne, men fremkommer på grund af, at deres ophav ikke ved bedre og tror, det er sandhed, de siger. Endelig er der den form for usandhed, der nok er bevidst, men ikke siges for at skade eller få magt over andre, men udelukkende fordi man mener, at det er det kærligste at camouflere sandheden i nogen grad, fordi den, som skal høre den, ikke kan tåle at høre den fulde sandhed.

Men hvad enten en usandhed bliver sagt i ond hensigt, på grund af uvidenhed, på grund af medlidenhed eller på grund af anden velment årsag - og den vil i hvert enkelt tilfælde komme tilbage til sit ophav som skæbne i forhold til den hensigt, der ligger bagved, og den virkning den forårsager

- så er en sådan usandhed en form for besættelse eller suggestion, og den er i alle tilfælde noget, som menneskeheden, når den er mere fremskreden i udvikling, vil komme bort fra. Men naturligvis er ikke alle mennesker på jorden i dag modne til at tilegne sig en forståelse af de kosmiske eller universelle sandheder, og så længe de ikke er det, må deres livsoplevelse i større eller mindre grad være baseret på suggestion og "besættelse".

Hele menneskehedens religiøse, politiske og videnskabelige udvikling har været og er baseret på massesuggestion og "besættelse"

De forskellige religioner, de politiske partier med deres dagspresse, videnskaben, kunsten og forretningsverdenen har også alle sammen forbindelse med begrebet "besættelse". Og både de onde og de velmenende hensigter såvel som uvidenhed kan være årsag dertil. Hele menneskehedens religiøse udvikling lige fra fetishdyrkelse og til de store religioner af i dag med alle deres afskygninger af sekteriske retninger er baseret på guddommelig suggestion og har været og er "religiøs besættelse". Det er deres autoritetstro, som binder deres tilhængere i en fælles åndelig atmosfære, hvor profeter, præster og andre åndelige ledere er de faktorer, hvorigennem suggestionen virker.

Dette må ikke opfattes som kritik, for det har været og er til dels endnu nødvendigt, at store dele af menneskeheden ledes og styres på en sådan måde. Men der er dog meget i nutiden, som tydeligt viser, at mange mennesker ikke mere ønsker at være underlagt en sådan åndelig suggestion. Dogmer og ceremonier kan ikke mere inspirere dem, de ønsker at vide og forstå og kende sammenhængen mellem tingene. Det er det, der er fundamentet for den fysiske videnskab. Nu må man derfor ikke tro, at videnskaben er fuldstændig blottet for sugestion og dogmatik. Den har fundet frem til sandheden på mange områder, men en ensidig materialistisk indstilling til tilværelsen kan også skabe fordomme og fremelske hypoteser, som ligger langt fra sandheden og kommer til at virke som "besættelse" af de mange menneskers bevidsthed, der tror på autoriteten bag alt, der har videnskabeligt eller akademisk stempel.

Videnskaben vil dog ikke blive stående ved en materialistisk livsopfattelse, den står allerede på grænsen til den åndelige verden, og dens mål- og vægtanalyser af fysiske realiteter vil i fremtiden naturligt forbindes med analyserne af universets åndelige virkelighed. De politiske ideologier og partier er også i stor udstrækning baseret på massesuggestion og "besættelse" af en eller flere bestemte ideer, som gøres til en slags materialistisk religion med dogmer og læresætninger. Den politiske presse søger med propaganda at "besætte" menneskers bevidsthed og hverve deres stemmer for derved at få magt, og forretningsverdenens væld af reklamer i mere lokkende kunstnerisk udførelse er for en stor del forsøg på at hypnotisere folk til at spendere deres penge netop på disse varer, så forretningsmanden kan få så stor en fortjeneste som muligt.

Den enkelte åndsforsker med interesse for de kosmiske analyser må nøje efterprøve og studere mit livsværk

Alle disse former for suggestion og "besættelse" såvel som de variationer, der forekommer mellem de enkelte væsener, må nødvendigvis eksistere lige så længe, som menneskehedens og de enkelte menneskers evne til at opleve sandheden eller livslovene endnu ikke er færdigudviklet. De enkelte menneskers videre udvikling vil komme til at bestå deri, at de gradvis frigør sig fra disse suggestioner og mere og mere kommer til at bygge sin psyke eller bevidsthed op på basis af indsigt, viden og selvoplevelse. Hertil kræves en ny videnskab, en videnskab om universets åndelige virkelighed, et verdensbillede, der viser de enkelte lokale detaljers afhængighed af og betydning for helheden.. Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den.

Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. Det vil lidt efter lidt føre vedkommende ud af alle former for "helvede" eller "dommedag", alle former for "besættelse" eller suggestion. Alt dette kan naturligvis kun ske, hvis åndsforskeren ikke blot studerer, men søger at leve efter de love, som han begynder at se som universets livsfundament. Et liv levet efter disse love vil bringe hans bevidsthed til at vibrere i kontakt med den evige Guddoms tankevæld, og han vil gå en strålende fremtid i møde som "menneske i Guds billede".

Copyright Martinus Idealfond
(gengivet med tilladelse fra Martinus Institut)

Efter TV-udsendelsen om "Åndernes Magt", er mange mennesker blevet optaget af det med ånder. Det er ikke længere et odiøst samtaleemne rundt om på arbejdspladserne. Selv om de fleste har svært ved at forstå det, er nysgerrigheden vakt. Det sidste fænomen i serien var en temmelig mystisk og ubehagelig besættelse. Den medvirkende præst gjorde ikke sagen mindre mystisk. Der trænges en afmystificering.

Som det fremgår af dette blads Martinus-artikel, er besættelse et bredt fænomen. Det er ikke bare de diskarnerede, der kan besætte, selv om det virker mere foruroligende, når vi ikke kan se de optrædende. Men også en radiostemme kan virke "besættende", selv om den bare er nogle lydbølger! Ja, man kan faktisk blive besat af sine egne tanker, dvs hårdnakkede fikse ideer, der fører på afveje.

For nylig kunne man i en amerikansk TV-udsendelse se, hvordan pædofile kan "besætte" børn på internettet og få dem til at gøre noget, de bagefter ikke forstår, de kunne gøre. Faktisk prøver mange gennem diverse medier at gå "bagom" vor bevidste vilje og påvirke os, ikke bare i reklamerne. Men sådan har vi altså hele tiden mulighed for at øve os i, ikke at lade os besætte! Endelig kan vi jo også bare slukke TV'et eller pc'eren, når vi ikke gider høre eller se mere på dem. Det er ikke lige så nemt at "slukke" for de uønskede åndelige "gæster". Det kræver en viden, de færreste har i vor tid.

Med åndsvidenskaben er vi blevet klar over, at mange afdøde bliver "hængende" i nærheden af de jordiske energifrekvenser. I gammel tid, da man stadig havde en vis spirituel forståelse, tog man det meget alvorligt at få sendt de afdøde ordentligt afsted til "den anden side". Man ville ikke risikere at have forfædrenes ånder rendende i utide. Men da så mange i vor tid "dør" i den tro, at alt dermed er slut, vil der naturligvis være en del forvirrede sjæle, som for en tid færdes i de omgivelser, de plejer at leve i.

Når alt kommer til alt er der jo ikke så stor forskel på, om man er fysisk "død eller levende". Dog skulle man ifølge Martinus ("Vejen til Paradis" s.23) "efter den fysiske død ikke være i stand til at opleve den fysiske verdens detaljer, fordi denne verden fremtræder i bølgeområder, der ikke direkte kan sanses med de åndelige sanser." Jeg ved ikke, om Martinus her også taler om de, der lever i den såkaldte mellemtilstand lige efter den fysiske død. For jeg har da læst en del beretninger om, hvordan disse "døde" tydeligt kan opleve ting og personer i den fysiske verden.

Det er dog først og fremmest vore følelser og tanker, de kan fornemme, da det er åndelige energier. Men også her spiller bølgelængden ind. Ligesom en radio ikke kan modtage på frekvenser, den ikke har antenneudstyr til, skal der være en vis overensstemmelse mellem sender og modtager, når det drejer sig om levende væsner. I TV-serien "Åndernes Magt" var det næsten altid en bestemt person i huset, oftest en kvinde, som fungerede som "antenne" for den besøgende ånd.

I denne TV-serie så vi iøvrigt, hvordan "ånderne" kunne flytte fysiske ting, knække en tyk glasplade m.m., så de kan altså sanse og manipulere med det fysiske stofs vibrationer! Og nogle af dem kunne også materialisere sig selv i korte øjeblikke, dvs optræde som det vi kalder spøgelser, i et tilfælde endda så tydeligt, at mærkerne på joggingdragten kunne ses!

Spøgelser

Herom skriver Martinus i artiklen "Den sekundære og den primære opstandelse" (Kosmos 1949): *"Et diskarneret væsen, en såkaldt "ånd", kan danne sig et midlertidigt interemistisk fysisk legeme, igennem hvilket det i heldigste tilfælde for et lille øjeblik kan fremtræde som et fysisk væsen. Det kan således tale, høre og se på det fysiske plan og er faktisk ikke til at skelne fra et ordinært fysisk væsen. Denne proces er ikke knyttet til nogen særlig moralsk udvikling." .....*

"Selv om denne interemistiske materialisationsakt ikke er afhængig af nogen fremragende moral, er den i aller-

højeste grad afhængig af en meget udviklet koncentrationsevne, en evne der kan opøves ved en speciel træning. Og selv med denne evne kræves der yderligere særlige betingelser for, at akten kan finde sted. En diskarneret ånd kan derfor ikke uden videre materialisere sig når og hvor som helst. Den kan kun materialisere sig der på det fysiske plan, hvor der forekommer den materie, på hvilken en materialisation er baseret. Denne materie forekommer hos nogle jordmennesker som en art finere fysisk stof, som vi kan kalde "A-stof" kun i ringe mængde, medens det hos andre forekommer indtil overflod. Nævnte stof har den egenskab, at det hurtigt eller lynsnart kan gå i forbindelse med og lade sig beherske eller udforme af en særlig psykisk eller åndelig kraft, vi kan kalde "A-kraften". Ved denne forbindelse opstår der i "A-stoffet" en fortættelse, hvorved dette bliver fysisk synligt."

Der skal altså være en person, der har masser af A-stof. Men hvad er A-stof? Er det den del af os, som teosofien kaldet "Det æteriske legeme"? Altså den del af det fysiske legeme, der består af "stråleformig materie". Martinus kalder det et andet sted (LB V s.2227) "psykisk overskudsenergi fra et levende væsens aura". Vil dette i de her omhandlede tilfælde især bestå af tyngdeenergi? I TV-serien blev den kvinde, der havde haft besøg af det tydelige "spøgelse", af mediet Marion spurgt, om hun havde et iltert temperament, hvad hun bekræftede. Hun fik også at vide, at hendes aura "hang for langt ude".

Ifølge Alice Bailey ("Sindslidelser og andre sygdomme" s.100) er man især udsat for besættelse, hvis det æteriske legemes "væv" er for åbent og slapt. Det kan skyldes en fysisk svagelig konstitution, eller at offeret er intellektuelt tilbagestående med et kraftfuldt emotionelt legeme. Det kan også skyldes en dårlig koordination mellem det emotionelle og det fysiske legeme. Besættelse ses oftere hos kvinder end mænd, fordi kvinder er mere polariseret i det emotionelle legeme. Siger Bailey, men hvad mener hun med "polariseret"? Mon ikke det betyder, at følelsesenergien er for dominerende i forhold til intelligensenergien?

Psykologiens dilemma

Da psykologien som en slags videnskab opstod, var den anskuelse slået igennem, at bevidstheden er et produkt af kroppens kemi. Derfor bygger psykologien på en grundlæggende uvidenhed om de åndelige fakta. Og således blev besættelse tolket som fantasi eller halucinationer. Hysteri, som Freud udtrykte det.

Men nu er der så småt ved at dukke nye røster op. En amerikansk psykolog, Edith Fiore, stødte i sin praksis på så mange tilfælde, hvor alt tydede på besættelse, at hun prøvede at give disse klienter en behandling efter den tolkning. Med godt resultat. Det har hun i 1987 udgivet en bog om, "The unquiet dead" (de utavse døde - den er ikke oversat). Den viser en ret stor spirituel indsigt i, hvad et menneske i virkeligheden er, og dermed også forståelse for, hvordan besættelsesproblemet kan løses.

Nu må man så håbe, denne indsigt breder sig - også til vore psykologer. Udover nogle spirituelle medier, er det indtil videre kun nogle få præster, der giver sig af med problemet. Men de kalder det "djævleuddrivelse", fordi de tror, besætteren er en dæmon. Det lykkes dog ofte at befri offeret, fordi de kalder Jesus til hjælp!

Det er ret interessant at se, hvordan psykologer tolker fænomenet "spøgelser"."Subjektive projektioner" kalder de dem. Men de fik nu et forklaringsproblem, da en engelsk husmor i 70'erne blev ved med at få "besøg" af sin far, som iøvrigt stadig levede og boede i USA. Da de som regel sover i USA, når det er dag i England, har han vel været på "drømmerejse". Han havde misbrugt hende seksuelt som barn, så hans opdukken var meget belastende for hende. Når han stod foran hende, blokerede det hendes udsyn i rummet, og hun kunne lugte ham. Det var altså ikke bare et "subjektivt billede i hendes eget hoved"!

Denne kvinde lærte dog til sidst at kontrollere sine "hallucinationer", så hun med sin vilje kunne få det frygtede genfærd til at forsvinde. (Fra serien "Mystikkens verden", Lademann 1991). I samme bog står der at "nye undersøgelser tyder på, at folk, som tror på disse fænomener - og som fastholder, de selv har oplevet dem - i højere grad findes blandt unge og veluddannede end blandt ældre med kun lidt uddannelse, som dog må formodes at være mere overtroiske."
Vi kan altså ikke konkludere, at det blot er et spørgsmål om at være mindre udviklet!

Mariannes historie

På forlaget Lohse (år 2000) har Marianne Agger fortalt sin besættelseshistorie - "Jeg troede det var Gud", hedder bogen. Hun fortæller, hvordan hun var arbejdsløs og modløs, blev lidt alkoholiseret, havde skiftende dårlige parforhold osv. En dag hørte hun om, at man måske kunne få lidt vejledning via pendulering. Hun prøvede, og fik svar!

Venlige trøstende ord. Naivt troede hun, det var Gud. Hun havde jo læst, at andre kunne tale med Gud, og nu kunne hun altså også!

Det udviklede sig, flere stemmer kom og deltog i samtalen, bl.a. en som påstod, hun var Mariannes afdøde mor. De vidste forbavsende meget om hendes liv og levned. Som dagene gik, brugte hun mere og mere tid på sine nye "venner", ja sansede næsten snart ikke andet. Men de forandrede sig efterhånden, var skiftevis venlige og ubehagelige, og styrede således hele hendes liv. Til sidst fik de hende overbevist om, at hun skulle tage sit eget liv, så hun kunne komme "over" til dem. Det gik hun så i gang med at forberede.

Men hendes voksne søn var begyndt at blive bekymret. Han fik tilkaldt en præst, som brugte megen tid på at hjælpe hende fri. Han er en af få præster, der tør give sig af med djævleuddrivelse. Kirken er i et stort dilemma her, for det er jo lidt penibelt at tro på djævle i naturvidenskabens tidsalder, og de ved ikke, at alle de mennesker, de begraver, stadig er temmelig levende!

Hvorfor Maren blev brændt som heks

Kirken har spillet en til tider meget tvivlsom rolle i historiens løb. Engang var jeg meget optaget af at finde ud af, hvorfor så mange kvinder blev brændt som hekse. De fleste var enlige og dermed meget fattige, så nogle af dem har nok forsøgt sig med sort magi for at overleve. Men der var også en del almindelige gifte koner imellem.

En af dem var Maren. Hun blev dømt til bålet ved Ribe Ret i 1600-tallet. Hun var køn, lattermild og sikkert meget seksuelt tiltrækkende. Nabobonden var forelsket i hende, men hun afviste ham hånligt. Hun var gift og havde små børn. Han drømte formodentlig om hende om natten. Han påstod, hun kom og "red ham som en mare", så han næsten blev kvalt, og anklagede hende for at være heks. Selv om hendes hæderlige husmand og andre småkårsfolk på egnen kæmpede bravt for hendes liv, endte hun på bålet.

Dengang troede jeg, det blot handlede om en mand med højere status, der ville have hævn. Og hekseforestillingerne var jo tidens almindelige psykose. I dag forstår jeg, at hans sindstilstands sex-fikserede vibrationer har hidkaldt en disinkarneret person på tilsvarende bølgelængde. Hans "mareridt" var uden tvivl reelt nok. Men det frarøvede altså nogle små børn deres mor.

Hvorhen går udviklingen?

Jeg så for nylig en TV-dokumentarfilm om en stor dreng i USA, der skød sin far og mor, og bagefter gik han hen på sin skole og skød løs på eleverne. Ingen forstod det. Hans opvækst og forhold til forældrene var ikke dårlig, men han var ret ensom. I filmen hørte man noget af det bånd, der var optaget ved politiafhøringen. Her kunne man gennem megen gråd høre, dels hvordan han blev ved med at sige "undskyld, jeg elsker jer" til sine forældre, dels hvordan han blev ved at gentage:" jeg blev nødt til det, han sagde jo, jeg skulle". Ingen hæftede sig tilsyneladende ved og spurgte til, hvem den "han" var. For mig var det oplagt, at den stakkels dreng havde været besat.

Nu er spørgsmålet, om vi vil komme til at se flere og flere af sådanne besættelser fremover. Vil kontakten mellem de fysisk levende og døde øges, både de gode og dårlige kontakter? Martinus siger (artiklen "Korrespondancen mellem det fysiske og det psykiske plan", Kosmos 1994/4), at *"grænsen mellem den fysiske og den åndelige verden bliver mere og mere udvisket"*. Dette var dog sagt i forbindelse med, hvordan vi ved tankekoncentration vil blive i stand til at skabe telepatisk kontakt med hinanden, uanset hvor vi befinder os.

Hvis den menneskelige udvikling indebærer, at mange kan blive åbne for kontakt med diskarnerede væsner, inden de har udviklet tilstrækkelige evner for viljestyret kontrol med denne kontakt, kunne det forårsage mange ulykkelige hændelser. Endnu en tid lang vil der jo være mange primitive ukærlige sjæle blandt de diskarnerede.

Det vil derfor blive meget vigtigt at få udbredt et reelt kendskab til, hvordan man beskytter sig, og hvordan man udvikler evnerne til selv at styre, hvilke kontakter, man ønsker. Derfor er det godt, der sættes fokus på problemet med TV-udsendelser som f.eks. "Åndernes magt", nu mangler de bare at følge det op med konkret oplysning.

— Hvis det ikke havde været for al den fordømte helse-kost, kunne jeg have været her for flere år siden.

Mod en verdenskulturs undergang?

Gunder Frederiksen

Den 11. september blev et par fremtrædende symboler på magt - militærmagt og økonomisk magt - lagt i ruiner. Angrebene var rettet mod USA, hvor vi blev vidne til, at end ikke verdens største militær og økonomiske magtkoncentration er usårlig. Og prøver vi at se terrorangrebene i et kosmisk perspektiv, så kan det, der skete - så vidt jeg kan se - udmærket være begyndelsen til en verdenskulturs undergang. Nemlig en verdenskultur der bygger på begrebet magt - en magt for ret-kultur, som Martinus ville kalde det.

Som vi læser verdenshistorien kan den såre enkelt karakteriseres ved en lang kamp mellem de to store principper magt for ret og ret for magt, hvor der her tænkes på ren fysisk magt, som det kendes fra de mange krige, fra kolonisering og undertrykkelse af fremmede folkeslag, slavehandel osv.

Magtprincippet har givet sig udslag i erobring af landområder, hvor den omstændighed at blot en hær var stor og stærk nok til at erobre visse landområder, så betragtede man dem som retmæssig ejendom. Altså magten bestemte, hvad der blev anset for retfærdigt - man ejede det, man kunne erobre ved magt - akkurat som små børn, der stjæler legetøjet fra hinanden, hvorefter de vil beholde det. Det er forståeligt for børn, der repeterer et udviklingstrin, hvor den slags er normen mere end undtagelsen. Hvor det drejer sig om voksne, hører det ikke fremtiden til.

Landegrænser

I princippet er langt størsteparten af de nationale grænser trukket op efter magtprincippet. Det er først i nyere tid, at grænsedragning afgøres efter ret for magt-princippet. Et eksempel til efterfølgelse kender vi fra Grønland, hvor Danmark i 1933 indbragte afgørelsen om Grønlands tilhørsforhold til den internationale domstol i Haag. Med støtte fra grønlænderne selv afgjorde domstolen som bekendt, at Grønland skulle være en del af kongeriget Danmark og ikke Norge. Sådanne eksempler er imidlertid nærmest undtagelser. Stort set er det magtprincippet, der er baggrunden for, at vort verdenskort ser ud, som det gør - dvs. har de grænser, man kan aflæse på kortet.

Selv om ret for magt-princippet på det seneste er begyndt at vinde ind på magt for ret på globalt plan, så er det stadig det mest dominerende. Men eftersom menneskeheden udvikler sig i stadig mere menneskelig retning (selv om det måske ikke altid ser således ud), så skal det ikke være således fremover. Der må ske en ændring i retning af mindre magt og mere ret på den nationale såvel som internationale scene. Eftersom magtprincippet har rod i dyreriget, vil det gradvis grave sin egen grav. Det første spadestik blev taget den 11. september. I den forbindelse kan vi begynde at se denne skelsættende dato i et andet lys end det sædvanlige - nemlig som det første klare signal om, at magtkulturen en skønne dag vil gå sin undergang i møde. Og vi fristes til at spørge os selv, om ikke der trods handlingens grusomme karakter, trods de mange såkaldt "uskyldige" ofre og trods en bølge af sorg fra de efterladte er et kosmisk forsyn bag handlingen? Og at den frygtelige terrorhandling trods alt er et tegn på, at der er stærke kosmiske kræfter, der virker i lysets favør.

Terror

Begreberne terror og terrorister er blevet en del af vort daglige vokabularium. I al sin gru blev det synligt for enhver den 11. september. Fra den dag er disse begreber blevet almindelig samtaleemne i et omfang, som man ikke kendte til før denne skelsættende dato. Vi har oplevet, hvilket uhyggeligt våben terrorisme kan være i hænderne på fanatiske og skrupelløse mennesker, som er optændt af et ubændigt had til andre mennesker. 189 nationer verden over har som medlemmer af FN forpligtet sig til en verdensomspændende jagt på terrorister. Her først og fremmest bin Laden, der har opnået den tvivlsomme ære at være udnævnt til verdens mest magtfulde og fanatiske terrorist. Naturligvis skal bin Laden og andre terrorister eftersøges og stilles til regnskab for deres kyniske handlinger, men det er en illusion at tro, at frygten dermed er ude af verden. Der spredes mindst lige så meget frygt i verden på grund af jagten på forbryderen, hvor USA ikke viger tilbage for

f. eks. at benytte direkte djævelske våben som f. eks. landminer der jo ikke skelner mellem soldater og civile. Man fristes til at spørge om ikke det er terror? Så vidt jeg kan se, prøver verdens stærkeste militærmagt at bekæmpe terror med terror, og hvis ikke man har overskud til at indrømme det moralsk forkastelige i den slags krigsførelse, så skulle man da i det mindste kunne se det totalt ulogiske i at tro, at man kan bekæmpe terror med terror. -

Frygt

Verden er blevet en anden. Mere angst, mere vold, mere kaos. Det var terroristernes mål at skabe frygt i den vestlige verden - først og fremmest i USA. Og mon ikke de har haft heldet med sig - og mon ikke det er fordi, vor jordbund er gødet for netop frygt? - en jordbund, som vil være til stede i det enkelte individs sind, så længe mennesket er med til at skabe frygt hos andre levende væsener. Det sker som bekendt i stor målestok. Skulle vi gå hen og glemme det, så kan vi blot tænke på al den frygt hos dyr, som den fuldkommen overdimensionerede kødspisning er årsag til. - Interessant er det imidlertid, at der tilsyneladende gradvis er sket en ændring i den menige amerikaners holdning til terroraktionen, efterhånden som den er kommet på afstand. Såfremt det er tegn på en vis selvransagelse på USA's vegne, som set i lyset af den dominans verdens førende stormagt har lagt for dagen, (indsættelse af ledere i andre lande, som tjente USA's interesser - f.eks. Shahens indsættelse i Iran og Pinochet i Chile), så er det i det mindste et fremskridt.

Fanatismens spøgelse

Efter den tragiske septemberdag er helt nye (eller måske rettere gamle) tankebaner og ideologier kommet ind i vor hverdag og stiller krav til vor tolerance. Et af de begreber, der hurtigt melder sig, når vi søger at forstå baggrunden for de uhyggelige terrorangreb er begrebet fanatisme. Når man ud fra en blind religiøs tro ofrer sit eget og andres liv i kampen mod de anderledes tænkende - de vantro (eller rettere vi "vantro") - så er der tale om fanatisme i dens allermest uhyggelige version. Religiøs fanatisme er knyttet til begrebet tro - religiøs tro - altså en tilstand med mangelfuld fornuft- og intelligensevne i forhold til følelseslivet. I sin radikale version bliver der i følge Martinus tale om fanatisme. Om mennesker, der er præget af denne mentale konstitution skriver Martinus således i "Livets Bog" 1 stk. 145: "De har på grund af deres mangelfulde fornuft- eller intelligesevne alt for let ved at tro og får derved undertiden deres tro og moralbegreber drevet alt for meget over i det fantastiske". - "De bliver af den overbevisning, at deres særlige tro og opfattelse er absolut altomspændende eller fyldestgørende for ethvert bevidsthedstrin, og kan derfor ikke fatte, at der eksisterer væsener, der er i besiddelse af bevidsthedsslag, overfor hvilke nævnte opfattelse ikke kan yde stimulans eller inspiration". —— "Overfor sådanne væsener kommer de førstnævnte væsener derfor til at føle en stærk uvilje og fordømmer eller stempler dem som de vantroende eller fortabte til adskillelse fra dem selv, der i deres egen opfattelse jo kun kan udgøre "de frelste" eller "hellige".

I vor egen boldgade

I Danmark er vi ikke helt uden kendskab til dette tankeklima - altså blandt os indfødte danskere. Vi kender det fra vore egne yderliggående religiøse bevægelser. Men dels mener vi ikke, der er tale om radikal fanatisme, eftersom de gradvis er blødt noget op, og dels har vi lært at leve med det i al fredsommelighed. Men med den aktuelle indvandring har vi fået fanatismen ind på livet på en måde, der vækker uro. En slags diffus uro - en uro, vi har svært ved at definere og sætte på plads - og det er ofte værre end den uro eller frygt som kan sættes i forbindelse med et bestemt objekt - en mere præcis genstand for frygten. Og det er netop denne rationalisering vi uden tilstrækkelig berettigelse f. eks. foretager ved at placere årsagen til frygten på muslimerne. Så vidt jeg kan se, er det kun en meget lille del af disse indvandrere, der i værste fald kan indebære nogen fare for et land med fredelige ambitioner, og naturligvis skal vi også lære andre folkeslag og deres kultur at kende for at forstå deres tankegang og dermed træne vor egen indfølingsevne og tolerance. Alt er lagt i hænderne på skæbneloven, herunder ofrene og deres efterladte fra terroraktionen den 11.septr. Der er således i sidste instans en absolut kærlig mening med det, der sker. Så det er faktisk et spørgsmål om at tage ved lære af det, eftersom det er det, der er den kosmiske mening, og hvorved det i sidste instans bliver til størst mulig gavn for os selv. Også disse erfaringer hører med i vor kosmiske uddannelse til mennesker med en højere bevidsthed.

Integration

Hvor muslimerne er villige til at lade sig integrere, lære sproget og acceptere vort demokrati og vel at bemærke: kommer i arbejde, så kan begge parter utvivlsomt lære en del af hinanden. Muslimerne måske på det kundskabs- og intelligensmæssige område, ligesom de evt. kan lære af vort demokrati, medens vi danskere kan få en nyttig udfordring til vor tolerance, hvad vi nok heller ikke har nogen skade af. Måske er det rigtigt, hvad nogle giver udtryk for, at vi danskere lider af en vis selvtilstrækkelighed, hvorfor det nok ikke er nogen skade til med en vis mængde "nyt blod". For at det ikke skal kamme over og give sig udslag i en udpræget fremmedfjendsk indstilling, må indvandringstempoet dog ikke gå for hurtigt. - Helst i et tempo, hvor de kan integreres - komme ud på arbejdsmarkedet, lære vort sprog, demokrati og kultur. Det er en stor udfordring til begge parter, som stiller nye krav til menneskelige egenskaber, som naturligvis ikke udvikles fra dag til dag, men kræver gradvis forarbejdning og tilvænning.

Problemerne opstår, hvor nogle muslimer af mere fundamentalistisk tilsnit ikke ønsker at lade sig integrere samt åbne sig for andre tankemønstre end deres egne. Her er det, at vi kan være tilbøjelige til i vor bedømmelse af dem at kredse omkring de værste skyggesider ved deres tro f. eks. begrebet Jihad, som jo kan betyde hellig krig. Men hvad vi ikke må glemme også kan betyde "indre kamp mod ens onde instinkter". Det første har vi fået alvorlig anskuelsesundervisning i følgerne af netop den 11. september. Det andet er knap så gennemskueligt. En tilsvarende radikal indstilling kender vi jo fra en udpræget dansk nationalistisk holdning, som for alt i verden vil bevare Danmark for indfødte danskere. Nationalisme har været (og er) årsag til utallige krige, og vil fortsat fungere som en stærk bremseklods for vort land i en tid, der i stigende grad stiller krav til positiv globalisering og international forståelse.

Hvor der er tale om mennesker, som er flygtet fra sult, nød og lidelser - måske i form af undertrykkelse eventuelt tortur, bør vi være de første til at tage imod dem med åbne arme og hjælpe dem til nogle mere menneskelige forhold. Kort sagt det er her, vi bør mindes den barmhjertige samaritaner, som ganske naturligt bør være vort eksempel til efterfølgelse.

Er vi tossegode?

Som ovenfor nævnt bør vi være åbne og tolerante og uden for al tvivl: også af bedste evne prøve at leve op til ovennævnte eksempel. Men hvad vi må understrege: ikke tossegode. Politikken d. 3. november 2001 bringer en stor opsat artikel af en kvindelig iransk flygtning ved navn Farshad Kholghi, der er skuespiller. Hun giver her sin version af det, hun kalder "Fanatismens grimme ansigt", som hun har erfaret, at det viser sig inden for radikal Islamisme. Hun har fået det direkte ind under huden, da hun gik i iransk skole under Khomeinis styre. "Alle skulle læse Koranen" - "gode muslimer er fundamentalister", "ingen muslim skal lade sig kue af Vestens rådne filosofi", "vi blev hjernevasket til at hade de vantro", "vi lærte, at løgn i kampen mod de vantro var en pligt ". - Dette er blot et lille udsnit af den måde, hvorpå hun karakteriserer - ikke Islam som sådan, men den mest radikale og fanatiske del af Islam. Farshad kom til Danmark og blev bekendt med nogle helt andre toner. Men hun tænkte naturligt nok på den del af den muslimske befolkning, der fortsat udsættes for denne hjernevask.

Blandt muslimer her i Danmark genkender Farshad noget af det, hun selv har oplevet under Khomeini. Og hun vil advare os: "Jeg ser flere og flere koranskoler dukke op". "Importerede imamer (en slags muslimske biskopper) fra de mørkeste steder i mellemøsten får til opgave at hjælpe de unge etnikkere til at blive integreret". - "De kan ikke engang tale dansk", så man må have sin tvivl om, hvorledes den integration skal forstås. Iflg. Farshad er der i al fald grund til at advare os danskere: "Vi lader Danmarks fremtid opdrage af fanatikere og religiøse konservative" - Og "det mest groteske er danskernes naive og stupide ligegyldighed. I tolerancens navn graver vi demokratiets grav".

Hun undrer sig over, hvordan vi kan tillade "mennesker, der går ind for dødsstraf - mennesker, der er imod basale menneskerettigheder - kan være medlem af et demokratisk parti i Danmark. - Hun er ikke klar over, at vi har en meget fri og åben grundlov, som har til formål at værne om vor ret til at tænke og tro, hvad vi vil. Det er en af danskernes basale kulturværdier, som kun kan ændres ved folkeafstemning, og det skulle nødigt blive påkrævet. Al naturlig udvikling sker på frivillighedens præmisser. I Danmark er det faktisk tilladt at gå ind for dødsstraf, selv om det for længst er afskaffet ved lov. Om man med denne indstilling kan optages som medlem i et politisk parti afhænger af det enkelte parti. Det vil ikke være klogt at lade sig ophidse af Farshads og lignende enkeltstående eksempler. Langt bedre vil det være, at fastholde en demokratisk og humanistisk holdning, hvorved vi vil være i stand til at vise et godt eksempel over for fremmede, der evt. kommer med traditioner for fundamentalisme og religiøs eller politisk autoritær styre.

Farshad er eksempel på en muslimsk flygtning, der har lært at værdsætte demokrati og menneskerettigheder. Hun vil vende tilbage til Iran og sammen med gode danske venner starte en højskolebevægelse, hvor skolerne skal hedde demokratiskoler. Et godt eksempel til efterfølgelse. Vi håber hun får lov.

Yngre brødre og søstre

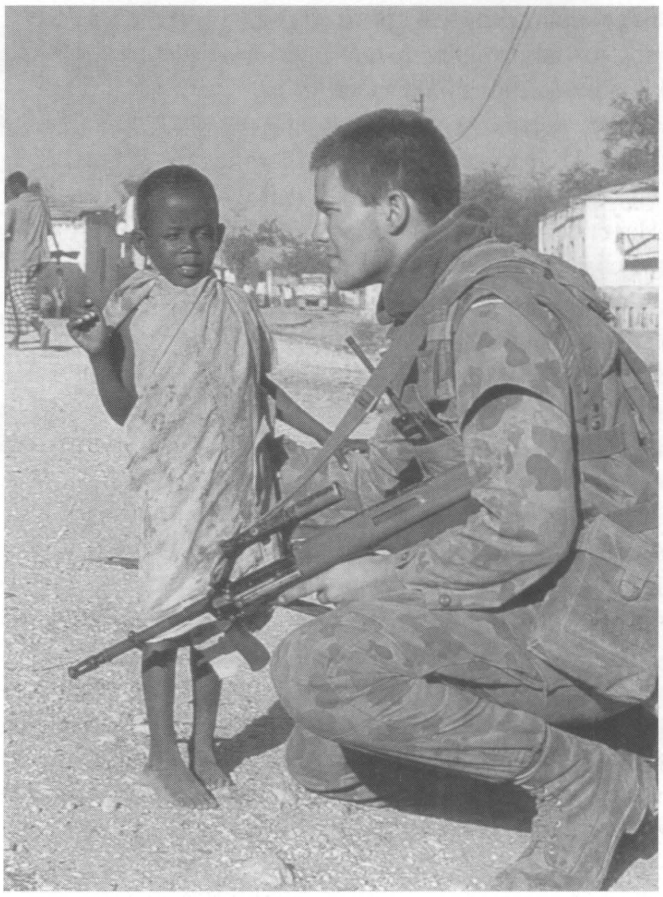
Islam kom til verden ca. 500 år efter den kristendom, der har præget vestens kultur. Sætter vi det i perspektiv, så finder vi store dele af nutidens islam på et udviklingstrin, der nogenlunde svarer til vort 1500- tal. Når vi retter blikket mod islams kvindeundertrykkelse, deres mangelfulde

oplysning samt den udprægede dogmetænkning og i det hele taget den yderst glædesløse religion, de bekender sig til, så kan det faktisk sammenlignes med det udviklingstrin, vi på dette tidspunkt stod på i Europa - op til oplysningstiden. Hvor der er tale om den jævne og til dels sparsomt oplyste part af de muslimske befolkningsgrupper, kan vi med nogen ret tale om såkaldt "yngre brødre på udviklingens rangstige" - og netop derfor brødre, som bør vises tolerance - og hvad der bør understreges: det der gælder i al fornuftig opdragelse: oplysning. Det passer jo såre godt til, at 1500-tallet netop betegner indgangen til oplysningstiden. Det er først og fremmest mangel på oplysning, der præger store dele af den jævne islamiske befolkning. I takt med islams ret kraftige ekspansion i den vestlige verden er der imidlertid chancer for, at de bliver motiveret for at tilegne sig den oplysning, der sandsynligvis også kan medvirke til at begrænse den fundamentalisme, der har vækstbetingelser inden for den mest radikale del af Islam.

Hvad kan der gøres?

I Politikken den 25.11.2001 skriver den anerkendte mellemøstfortolker Herbert Pundik under overskriften: "Næste led i terrorkampen" bl. a., at vi ikke kommer nogen vegne i forsøg på dialog med islam, hvis vi ikke anerkender koranens dobbelthed. "Den fundamentalistiske læsning af Koranen er farlig, siger han og tilføjer: - ikke mindst fordi dens popularitet er voksende bl. a. i den arabiske verden" - Hvorfor farlig? Når man lever en trist tilværelse - f. eks. med en glædesløs religion under et autoritært styre med frihedsbegrænsninger samt en lang række triste dogmer og ritualer uden rigtig udsigt til en mere glædesfyldt tilværelse her på jorden, ja, så fristes man til at finde lyspunkterne andet sted. At de også lever i fattigdom er naturligvis ikke i sig selv årsag til terrorisme, men kan måske sammen med de andre faktorer være medvirkende. Resultat bliver let drømme om en bedre tilværelse efter døden. - Det kan opnås ved hellig krig mod de undertrykkere, som de mener er årsag til deres hårde og triste skæbne - altså Jihad i dens farlige version. Og her kommer USA som den "store satan" ind på en absolut første plads.

Og som Pundik fortsætter: hverken våbenmagt eller argumenter kan svække den radikale islams tiltrækningskraft, netop fordi den opfylder et eksistentielt behov i befolkningerne. Klimaet for international terrorisme må på en eller anden måde dæmpes - eller erstattes med udsigt til en anden og bedre tilværelse. - At mange under disse omstændigheder søger til det "jordiske paradis" de forestiller sig i vestens mere velhavende lande er forståeligt, og det er jo også ved blanding af jordens forskellige folkeslag med hver sine tænkemåder, religiøse og politiske indstillinger, at vi lærer hinanden at kende og får muligheder for at forstå hinanden.

Jagten på terrorister

Med USA som initiativtager er der indledt en verdensomspændende jagt på terrorister. Hvor effektiv denne jagt bliver, må fremtiden vise. Foreløbig tillader jeg mig at bevare en vis skepsis. Hvis USA kun bliver synonym med bomber og hård dominans, er jeg bange for, at der vil opstå 10 nye bin Ladener for hver enkelt, der udryddes. Hvis ikke denne jagt bliver fulgt op af en fremadrettet indsats for at ændre det klima, hvori terrorisme trives, kommer man ingen vegne. Et indgroet had til USA som den store satan er en af de ting, der gøder klimaet for terrorisme. Der ligger her et ansvar hos den amerikanske regering, som bør gribe i egen barm og spørge sig selv, hvorfor så mange mennesker er optændt af et ubændigt had til deres land - (hvis befolkning paradoksalt nok kalder USA "Guds eget land").

Der bør også ske en indsats mod fattigdom og uvidenhed, autokratiske styreformer og undertrykkelse af de mest fundamentale menneskerettigheder i store dele af den arabiske verden. - En sådan indsats bør nyde støtte fra det mere velstående vesten - dog naturligvis med hovedvægt på at stimulere dem til selv at klare deres egen tilværelse.

Arabisk selvransagelse

I den forbindelse er det opmuntrende at læse et indlæg i Information den 2. 12. 2001 under overskriften "Arabisk selvransagelse efter terroren i USA ". Her kan man læse,

at angrebene i USA har affødt en hidtil ukendt selvransagelse hos arabiske regeringer, borgerrettighedsforkæmpere og intellektuelle. Man er simpelt hen bange for at grave for dyb en grøft til vestens verden, som de jo også har brug for. Fra en konference i den Arabiske Liga under navnet "Civilisation og dialog - kontakter i stedet for kamp" er udsendt en erklæring, hvor det bl. a. hedder "at der er et akut behov for at formulere en effektiv kulturpolitik, der kan imødegå billedet af økonomisk og socialt forfald, og for at revidere strukturen inden for uddannelse, kultur og medier i de arabiske lande." Erklæringen opfordrer araberne til at tilegne sig en "fredskultur, der forebygger krig" og fremmer værdier som "social retfærdighed og demokrati". Der er doneret penge og taget initiativer bl. a. fra fire store arabiske Tv-stationer til at fremme udviklingen af en mere fremadrettet kulturpolitik. For som Herbert Pundik skriver i ovennævnte indlæg: "Hvis ikke de arabiske samfund besinder sig og slår ind på vejen, der bringer reform og modernitet, vil der opstå nye bin Laden typer, og flere og flere arabiske unge vil vælge at dø i den hellige sags tjeneste".

Det er ikke bomber, der er brug for, men en kærlig og forstående indstilling til de befolkningsmasser som lever i dyb fattigdom. På grund af fattigdom, religiøs fundamentalisme og autoritær styreform i forbindelse med mangelfuld oplysning er deres udvikling stagneret. De bør have massiv hjælp i form af fødevarer og andre basale fornødenheder, ligesom de bør stimuleres i retning af demokrati, oplysning og respekt for menneskerettighederne. Det er, hvad der vil kunne vende en indgroet negativ holdning til vesten til en positiv indstilling. Ved at vise disse forarmede og mangelfuldt oplyste befolkningsmasser et godt eksempel vil vi være i stand til at konvertere en forståelig skepticisme og mistænkelig indstilling til en mere åben og positiv holdning til verdens rigeste lande, som har en naturlig menneskelig pligt til at hjælpe dem ud af en håbløs stagnation. Mon ikke det vil give mindre vind i sejlene for terrorisme og tilslutning til bin Laden og lignende typer? Jeg tror det.

En islamitisk reformation

Som bekendt oplevede vesten en rig udvikling i forbindelse med bogtrykkerkunstens opfindelse og oplysningstidens indtræden for ca. 500 år siden. Luthers reformation betød en kolossal kirkelig omvæltning. Protestantiske kirker blev dannet og den protestantiske tro bredte sig hurtigt. Tiden var moden for fornyelse, derfor kom reformationen som en naturlig organisk proces.

Mon ikke en tilsvarende fornyelse i tolkningen af Islam kan forventes? Mange muslimer er flygtet fra fattigdom og undertrykkelse i deres egne lande og har stiftet bekendtskab med vestens modernitet og demokrati. Mødet med vestens frihedsidealer og demokratier kan sikkert give dem stimulans til en tolkning af deres religion, som i højere grad er i pagt med moderne mere intelligensbetonet tænkning. En sådan reformering vil utvivlsomt kunne formindske kløften til den vestlige verden, hvad der vil komme dem selv til gode. Islams møde med vestens større grad af ligestilling mellem kønnene, vores demokrati og menneskerettigheder vil sandsynligvis sætte nogle spor, som peger i retning af fornyelse og modernitet.

Men for en bedre verden bør det ikke glemmes, at selvransagelse nok også ville være et gode i vestens lande. Den ensidige stormagtsdominans, hvor vi f. eks. flere gange har oplevet, at USA indsætter ledere, der ensidigt tjener USA's egne interesser er stærkt medvirkende til de store mængder had, de til gengæld udsættes for - f. eks. fra kredse af den muslimske verden. Man må håbe, at selvransagelsen også sniger sig ind i Washingtons regeringsbygninger.

Verdenshistorien har dokumenteret for os, at lidelser og smertelige erfaringer til alle tider har givet anledning til oprettelse af humane og medmenneskelige institutioner rundt omkring i verden. Vi kender det bl. a. fra social forsorg, offentlige og private velgørenhedsorganisationer som f. eks. Røde Kors, de forskellige miljøorganisationer og FN med dets mange underorganisationer ikke at forglemme. Der er næppe tvivl om, at 11. september og hele den voldelige situation verden oplever her omkring årtusindskiftet vil sætte en mængde initiativer i gang. Undervisning og uddannelse vil utvivlsomt opnå høj prioritet. Mentalt vil det efterhånden bl. a. betyde en bevægelse fra tro til viden. På længere sigt vil de forskellige trossystemer derfor udspille deres rolle. Som tilfældet var efter de store verdenskrige, vil menneskeheden også, når begivenhederne d. 11. sept. er kommet mere på afstand, begynde at sætte fokus på - først og fremmest, hvad vi har gjort forkert og dernæst, hvad vi kan gøre for at bøde på følgerne af vor fejltænkning.

Fremtiden?

Med Martinus i baghånd vil vi kunne udtale os om, hvordan han mener, verden vil se ud i en fjern fremtid. Men hvad med den nærmeste? På intet tidspunkt har det været vanskeligere at udtale sig om morgendagen. Vi har en diffus og ubestemmelig følelse af, at alt kan ske.

Menneskehedens evolution er karakteriseret ved en udvikling fra en primitiv til en mere moden bevidsthedstilstand. Martinus har skrevet en del om kampen mellem de to store hovedprincipper: Magt for ret og ret for magt. Denne kamp har stået på i århundreder, hvor magt for ret-princippet er gået af med sejren - og gør det stadig. I takt med menneskehedens erfaringer på godt og ondt og herunder ikke mindst de stensikre virkninger af skæbneloven får ret for magt-princippet chancer for at tiltage i styrke og omfang, for på et eller andet tidspunkt i en lidt fjernere fremtid at overgå magtprincippet og sluttelig blive altdominerende, hvilket vil vise sig ved en langt højere moralsk standard, end den vi kender i dag, en standard, hvor der ikke længere hersker krige, armod, sult og elendighed.

I takt med jordklodens udvikling frem mod kosmisk bevidsthed må man forvente, at menneskehedens udvikling vil accelerere. Det vil først og fremmest betyde øget oplysning, men også smertelige erfaringer som middel til den følelsesmæssige udvikling. I takt med intelligensudviklingen vil der gradvis opstå en mere harmonisk balance mellem intelligens og følelse. Som vi ved fra Martinus vil der dermed i stadig stigende grad åbnes for indstrømning af intuitive evner i den menneskelige bevidsthed. En ny og mere human menneskетype vil blive resultatet - det rigtige menneske.

Menneskehedens frelse begynder i det enkelte menneskes sind. Magt for ret er i vor tid endnu det mest dominerende princip, men global selvransagelse vil utvivlsomt kunne medvirke til at formidle indgangen til en ny og bedre tid. Der er kommet megen frygt til verden. Og menneskene jager terrorister over hele jorden, eftersom man regner med at det er dem, der skaber frygt. Men årsagen ligger dybere, nemlig i det enkelte menneskes sind. Så længe der er mennesker, der sår frygt hos andre mennesker, vil de ikke selv kunne slippe frygten.

Som bekendt har der været spådomme om en stor krig omkring årtusindskiftet. Endnu har vi dog ikke set den store krig, der blev forudsagt. Hvad der sker i øjeblikket har mere karakter af en global politiaktion. En politiaktion med henblik på at fange og uskadeliggøre terrorister først og fremmest bin Laden, som man betragter som hovedmanden til terrorangrebet på World Trade Center . Foreløbig ser det altså ud som om forsynet har forskånet os for den store verdenskrig. Om de nuværende kaotiske tilstande og mentale udrensningsprocesser kun er optakten til et større opgør er svært at spå om. Men det lyder ikke usandsynligt, eftersom der er rigeligt med had, hævntørst, magtbegær og andre mentale mørketilstande til at en udløsning skal finde sted. Det må jo op til overfladen. Og det er vel også, hvad vi oplever i øjeblikket? En "kultur", der kan karakteriseres ved sådanne negative karaktertræk må nødvendigvis gå sin undergang i møde, eftersom disse negative tendenser må komme til en udløsning, for at der kan gives plads for et nyt og mere fremadrettet mentalt klima. Og det er måske netop derfor, at forsynet tillader de kaotiske tilstande, som verden er præget af. - Nedbrydning går forud for opbygning.

Er alt såre godt?

Hvis vi siger med bibelen og for øvrigt også med Martinus, at dybest set er alt såre godt, kan det lyde kynisk? - Ja, i al fald i ørerne på alle de mange, der er midt i dyb smerte - alle de mange efterladte efter terrorhandlingen den 11. sept. - og alle de mange ofre for bomberne, der regner ned over tilsyneladende uskyldige mennesker. Her vil det lyde kynisk. - Mange vil råbe til himlen om kynisme, når der midt i smerten tales om "alt er såre godt", at "alt er retfærdigt" at "ingen af de ramte er uskyldige" at "de har selv været årsag til deres smerte". Og vreden vokser til gigantiske højder, når der tales om, at det alt sammen er i overensstemmelse med Guds vilje - ja, at det er Guds egen skaberværk. - Og ikke desto mindre er det alt sammen Guds fornemste skabelse, der finder sted for øjnene af os - nemlig intet mindre end skabelsen af "mennesket i Guds billede efter hans lignelse", som det er omtalt i bibelen.

Det er her, mennesket udsættes for en af livets allerstørste mentale udfordringer, nemlig at forstå, at vi selv er årsag til alt det mørke, der møder os, hvorfor enhver form for bitterhed ikke blot er en negativ - ja, en fjendtlig følelse over for Gud, men også totalt ulogisk. Hvad der i den henseende vil være mere logisk og formålstjenligt er, at beskue lidelserne ud fra de erfaringer og dermed mentale gevinster, de bringer med sig i kølvandet - værdier som "hverken råd eller rust kan fortære".

Som det sikkert er nogle af læserne bekendt, har Martinus nogle ret alvorlige forudsigelser, der går helt tilbage til 1934, hvor han drager sammenligninger til 1. verdenskrig og syndfloden (se f. eks. "Det evige Verdensbillede" 4 s. 132 i forbindelse med symbol nr. 44: "Loven for tilværelse - elsker hverandre"). Men dels skal forudsigelsen forstås mere generelt dvs. ikke som enkeltstående krige eller naturkatastrofer, men som en sammenfatning af de mørketilstande, der finder sted over et længere spand af år - alt sammen som udtryk for mørkets nødvendige kulmination i forbindelse med skabelsen af "mennesket i Guds billede efter hans lignelse", som det hedder i bibelen. - Når Martinus som samlende kosmisk overskrift over alle disse alvorlige læreprocesser vil henvise til endnu et bibelcitat, nemlig "alt er såre godt" (1. Mos. Kap 1, vers 31), så er det klart, at det klinger meget dårligt i langt de fleste menneskers ører. Som Martinus selv skriver f. eks. i artiklen "Alt er såre godt" (Kosmos nr. 2/79) "De fleste vil betragte udtalelsen som abnorm". Med alt det mørke (verdenskrige, tortur, sult, forfølgelser, flygtninge m. m.) kan der

"umuligt være nogen Gud, idet Gud forbindes med kærlighed, og kærlighed forbindes normalt med behag. Altså hvad der er kærligt kan umuligt gøre ondt eller på anden måde være ubehageligt. De fleste vil derfor enten benægte Guds eksistens eller tillægge det ubehagelige en satanisk eller djævelsk magt.

Denne opfattelse vender Martinus 180 grader: Der eksisterer ingen djævel - alt - uanset hvor smerteligt - er i sidste instans såre godt. Netop fordi der er tale dels om, hvad vi selv dybest set har været den første udløsende årsag til og dels, hvad der er nødvendige kosmiske læreprocesser på vejen til skabelsen af "det rigtige menneske - eller mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Gud er synonym med begrebet kærlighed, og da alt er Guds skabelse kan der ikke eksistere noget egentligt ondt i verden. Selv det ubehagelige er i sidste instans godt. Ud fra sit kosmiske overblik taler Martinus derfor om behagelige og ubehagelige goder, eftersom alle erfaringer er led i skabelsen af netop de fredelige og næstekærlige tilstande, som vi alle i dybden af vor sjæl længes efter. Vi er imidlertid midt i modningens sure stadium - en tilstand der for os er lige så nødvendig på vejen til modning, som den er f. eks. for et æble, hvor det blot er lettere for os at forstå det. -

Der er med god grund sendt mange gode og kærlige bønner og tanker til ofrene for 11. sept.-katastrofen og ikke mindst deres pårørende i deres store sorg. Kan man ikke se perspektiverne i lidelses- og smerteprocesserne, så vil der i kølvandet af sorgen opstå skuffelse, bitterhed og måske had. Det er her behovet for den kosmiske livsforståelse kommer klarest til udtryk. For som Martinus udtrykker i ovennævnte artikel: "Målet for det levende væsens sansning og oplevelse er dette at komme til at se, at alt er såre godt - også det eventuelt ubehagelige, som rammer ham eller hende. Uden oplevelsen af dette livssyn kan krig, ulykker, lidelse og smerte aldrig nogen sinde ophøre. Uden dette syn vil ingen varig fred eller fuldkommen verdenskultur kunne skabes, ligesom intet jordisk menneske nogen sinde ville kunne opnå nogen fuldkommen lykke eller glæde ved at være til, hvis ikke vedkommende har dette livssyn som sit åndelige fundament. (samme artikel s. 17).

En mental transformering

I dette perspektiv vil vi kunne anskue selv terroristhandlingen den 11. sept. 2001 som led i en større plan, der har en mental transformering eller forvandling til formål. - En transformering til en tilstand, hvor fred, næstekærlighed og tolerance er lige så selvfølgelige som de modsatte tankeklimaer er i dag. I samme perspektiv optræder 11. sept. i et nyt lys - nemlig som et nødvendigt led i skabelse af det rigtige menneske, og dermed et signal om en mental forvandlingsproces, der betegner starten på magtkulturens undergang.

Kontakt med den psykiske verden

Joy Persson

Sommetider får man først sent at vide, hvad det var man oplevede for år tilbage.
I februar 1962, den første vinter i mit første hus på landet, vågnede jeg en nat ved at mit værelse var så lyst, at jeg først troede, det var morgen. Men så blev jeg klar over at lyset var et andet, et særligt lys, og i loftet, som ikke var mit loft men et andet loft, var der en engel med hjælm og en lang trompet. Længe lå jeg og stirrede på dette utrolige syn, ikke egentlig forbavset men sært betaget, for der var i rummet en stilhed "over al forstand", så blid og kærlig, som omsluttede mig. Det var så smukt og vidunderligt, at jeg bare nød det, indtil det langsomt tonede bort og værelset var mørkt.
Kl. var 3 nat.

Nu 40 år efter kan jeg opleve det (næsten) lige så tydeligt igen, når jeg tænker på det, og måske står det lidt mere klart for mig idag, hvad slags oplevelse det egentlig var, bl.a. fordi jeg imellemtiden er stødt på så mange eksempler af denne art, både i bøger og hos mennesker, jeg har mødt. Nogle vil ikke tale om det, men andre tør godt, og nogle få bliver direkte opfordret til at stå frem og fortælle om deres psykiske oplevelser, for at vi kan forstå at det slør, der er mellem vores materielle verden og de andre dimensioner, er ved at blive tyndere - og at der er en mening med det.

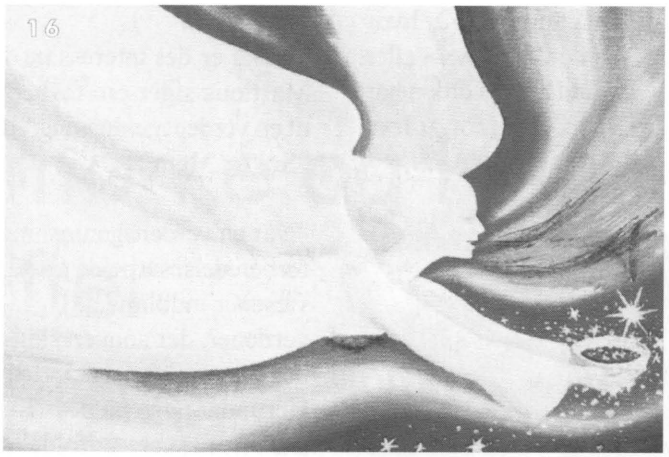
En lille bog med titlen "A message for the coming time", udgivet i 1962 og genoptrykt i 1983 af Chalice Well Trust i Glastonbury, er et fint udtryk for dette. Forfatteren, Wellesley Tudor Pole, formår her på 20 sider at sige noget væsentligt om vor tids store krise. Det siges om ham at "han lærte os uselviskhedens supreme værdi og den sande mening af bønnen "ske din vilje". Han var grundlæggeren af det smukke retreatcenter Chalice Well, bygget op omkring en gammel helligkilde, der ifølge traditionen var det sted, hvor den første kristne dåb fandt sted i år 38 e.Kr.

Under den anden Verdenskrig var det W.T.Pole, der gav regeringen den idé at lade Big Ben's klokker ringe hver dag kl.12 og mane til et minuts stilhed og bøn. Det blev fulgt over hele England til stor forvirring for den tyske værnemagt, der efter krigen skal have sagt, at deres nederlag havde "noget at gøre med Big Ben". En inspiration W.T.Pole fik ovenfra?

Han var en lærd mand, filosof, okkultist, metafysiker og healer, og han indleder sin lille bog med at sige, at han håber hans budskab vil nå mange af hans venner, kolleger og mennesker af god vilje og som har viet deres energi til tjeneste for alle former for liv på denne vor jord. *"Vi står idag ved den afgørende korsvej i vor skæbne. Det næste halve århundrede vil terningen blive kastet og sagen afgjort - den ene eller den anden vej, mellem alternativet fremad og opad, eller tilbagevenden til den længst forgangne mørke tidsalder."*

Han fremlægger derpå nogle grunde, der har ført menneskeheden til dens nuværende kritiske punkt, og viser hvordan vi hver især kan samarbejde med hvad han kalder "Racens Ældste" i bestræbelsen på at sikre lysets sejr over mørkets og negationens kræfter. *"I snart et halvt århundrede har det været muligt, for os der kan se,at betragte aktiviteterne hos de store Mestre og indviede, som arbejder sammen under guddommelig inspiration for at harmonisere alt det bedste i den visdomslære, der allerede er givet til verden gennem mestre og profeter. Denne stråling er nu ved randen af menneskehedens bevidsthed, og mange af os er begyndt at mærke dens inspirerende og rensende indflydelse."*

"I denne vældige åndelige energiudløsning er der en guddommelig kvalitet, som aldrig før er gjort tilgængelig for menneskeheden i denne evolutionsrunde, og for hvilken

der ikke er noget navn. Det er en vidunderlig gave fra Skaberen, sendt for at give os åndelig ammunition i dette alvorlige øjeblik i menneskets historie. I sig selv er det forberedelsen af vejen for En eller nogle, som under guddommelig inspiration er bestemt til at lede os ind i Lyset af en ny tidsalder og en ny verdensorden."

Mørkets kræfter

Nu er det meget naturligt, siger han, at negationens og mørkets kræfter, som forstår at deres tid er kort, vil prøve at gøre alt hvad der står i deres magt for at hindre og forsinke den nye indstrømning af lys fra det Høje. Og til det formål kan de bruge menneskers egen måde at misbruge sin frie vilje gennem århundreder, og nu senest ved at intervenere i naturens egen rytme ved at splitte atomet. Han sammenligner denne nucleare fission, der adskiller den positive proton fra den negative elektron med det, der sker hos et menneske, hvis sind (mind) skilles fra hjernen - en særdeles alvorlig sag.

På en kompetent og indsigtsfuld måde advarer han imod atomenergien og siger bl.a., at radioaktiviteten fra disse eksplosioner har direkte virkning på formeringsevnen og -funktionen hos både dyr og mennesker, alle former for træer og planter, jorden selv, mineralverdenen og de store naturkræfter (elementale kræfter) i luften, vandet og ilden.

"Hvis de nødvendige skridt, som kan vende denne udvikling, ikke bliver taget, vil den forbindelse, der allerede er svag, mellem mennesket og de andre såkaldt "lavere" riger i naturen brydes, hvorved der fremkaldes en universel krig på denne planet mellem mennesket på den ene side og naturens kræfter på den anden sige. De kræfter der repræsenterer intelligenserne i de andre riger dvs mineral, dyre- og planterige samt dem i ild, luft og vand." Kan vi forstå og forestille os det? Er det måske allerede i gang?

Ærkeenglen Mikael

Her er det så ærkeenglen Mikael kommer ind. W.T.Pole siger: *"Nogle af os kan se, hvordan den store ærkeengel Mikael og hans hærskare, i erkendelse af den umiddelbare fare for alt liv på planeten, er kommet helt ned til vort bevidsthedsområde i deres bestræbelse for at lyset skal sejre over mørket. Vi og alle som er villige til at samarbejde med dem, både i vor tredimensionale verden og i sfærerne omkring os, må gøre alt hvad vi kan for at genvinde balancen. Hvad kan vi gøre?"*

"Allerførst, opgive én gang for alle den fejlagtige tro på at det er nødvendigt at dræbe for at overleve. Det gælder ikke alene drab på vore medmennesker, men også opdræt og slagtning af dem i dyreriget, som vi destruerer for at tilfredsstille vore lyster, eller endnu værre, som vi underkaster vivisektion og andre grusomme eksperimenter. Hvordan kan vi begynde at skabe et harmonisk og fredeligt forhold til Naturens riger så længe sådanne ting foregår."
"Dernæst, lyt efter musikken i Mikaels trompet, der sammenkalder os til åndelig mobilisering - og reager på den! Vi kan lytte i vores bøn og i stilheden efter Mikaels røst, der kalder os til tjeneste for ham og hans hærskare i den kamp, der nu foregår, både her i vor verden og i sfærerne omkring planeten, imod mørkets og negationens kræfter.

Mange diskarnerede væsener, som vil returnere til Jorden, har forstået den fare som verden og alt liv på jorden er i nu, de har svaret på kaldet fra Mikaels trompet og er villige til at hjælpe os her på denne side af sløret ved at udsende sandhedsbudskaber og skabe en tilstand, som gør det muligt for Kristuslyset at trænge igennem og bringe oplysning til menneskets bevidsthed og forhindre katastrofe.

Uden hjælp fra åndelige kilder kan mennesket ikke finde løsningen på problemet, det selv har skabt som resultat af onde tanker og misbrug af sin frie vilje. Store væsener er nu ved at redde menneskeheden fra dens egne synder, men vi kan ikke reddes imod vores vilje eller uden vores fulde samarbejde."

Så det var altså det, jeg oplevede dengang i 1962, hvor dette budskab netop var sendt ud i verden til os hel - eller halvsovende ego'er, og mange af os rundt om i verden har opfanget og reageret på og nu gør vort bedste for at leve op til - i det store eller det små, på forskellig vis.

W.T. Pole fik tit stillet spørgsmålet:" Hvad gør lys ved onde kræfter?

"Spørg først dig selv hvad du gør, når du kommer ud i en strid situation. Hvad gør du? Du prøver i bevidstheden at løfte dig op i virkelighedens solskin, hvor intet ondt eller disharmonisk kan manifestere sig. Du tænker positivt og be'r om oplysning, du afviser at respondere på negative tanker og idéer, og du gør alt hvad du kan for at modtage og reflektere Lyset, Sandheden og Kærligheden. På den måde vil lyset i dig gradvist opløse mørket. Lyset gør ingenting ved mørket, det bare SKINNER, og i dets lys forsvinder mørket. Tænk over det. Vigtigheden af positiv, konstruktiv, optimistisk tænkning hele dagen lang kan aldrig overvurderes."

Martinus

Måske er det interessant i denne forbindelse at se, hvad Martinus siger om forberedelserne i de åndelige verdner til en verdensgenløsning. Fra Per Bruus-Jensens sidste bog "Sol og Måne":

"Når en verdensgenløsning skal finde sted, går der et stort forberedelsesarbejde forud på det åndelige plan med mange væsener indblandet. Også væsener fra de højere åndelige verdener, der som en slags højere skytsengle er med til at beskytte selve jordkloden som levende væsen betragtet. Herunder også på det niveau, hvor menneskene - de fysiske mennesker - udfolder sig. Dels fordi menneskene med deres videnskab og teknik begynder at kunne øve mærkbar indflydelse på klodelegemet. Men også fordi menneskeheden som jordklodevæsenets højere hjerneorgan er bestemt til at skulle bære dén kosmiske bevidsthed, som det samme jordklodevæsen er ifærd med at få åbnet. Det kræver jo også for dette makrovæsen et tilstrækkeligt velegnet fysisk hjerneorgan, akkurat som det i sin tid var tilfældet for mit vedkommende, og netop dette hjerneorgan vil det blive menneskehedens opgave at stille til rådighed.

Verdensgenløsningen på menneskeplan er derfor et led i en meget større plan og et meget større projekt, end man lige skulle forestille sig. Faktisk rækker det langt ind i makrokosmos, idet også andre makrovæsner er indblandet (bl.a. klode-medvæsner) helt op til et nærmere bestemt gigantcenter i nærheden af Mælkevejens centrum. Et center, der fungerer som kilde og udspring for det jeg kalder kosmiske verdensimpulser eller skaberimpulser."

Ikke så sært at også vi kaldes under fanerne!

The Chalice Well Glastonbury ©

De mørke og lyse kræfter

Ruth Olsen

Da jeg i spirituel litteratur ofte støder på udtryk som "de mørke magter", "mørkets herskere", der ikke vil give slip på menneskenes sjæle, og som kæmper imod de lyse magter for at bevare herredømmet, osv., fik jeg behov for at få tingene klargjort. Det virker jo nærmest som om der foregår en drabelig kamp på et eller andet åndeligt plan mellem nogle mørke og lyse væsner.

Den gammel-religiøse forestilling om en djævel, en antikrist, der står bag det onde her i verden, skulle vi dog være sluppet af med. Her tænker jeg ikke på de forvirrede primitive væsner, der i disinkarneret tilstand stadig huserer på det fysiske plan og generer ved besættelser m.m. At det såkaldt onde skabes af menneskene selv, er vel den overbevisning, de fleste efterhånden har.
Er der så slet ikke "højere magter" med i spillet?

Vi har af Martinus fået en logisk forklaring på, hvad "mørket" er for noget, og hvorfor vi behøver en passage gennem spiralkredsløbets mørke afdeling, for overhovedet at kunne opleve den lyse del af det. Det er dejligt afmystificerende at erfare, at hele denne udvikling bliver styret af evige kosmiske love, indbygget i os alle som organfunktion i moderenergiens evighedslegeme. Vi kan godt nok selv forsinke eller fremme denne udvikling en lille smule, men de evige love kan ingen bryde. Der sidder ikke nogle os ukendte væsner og spiller spil med os.

Mine anti-autoritære grundholdninger har det fint med, at det er universelle love, jeg er underlagt, og ikke nogle personificerede magter et eller andet sted. Vi accepterer jo også at blive "straffet" efter tyngdeloven, hvis vi springer ud fra Rundetårn!

Vi har også fået opklaret, hvordan det onde, menneskene gør mod hinanden i disse "sidste tider", skyldes de overgangsproblemer, der opstår, når den begyndende intelligens stiller sig til tjeneste for selvopholdelsesdriftens egoistiske vanebevidsthed. Dette får dog en ende en skønne dag, for vores udvikling mod lyset går langsomt men støt fremad. Det sørger bl.a. loven om årsag og virkning for, omend vi ofte først høster det, vi har sået, i senere inkarnationer. Så blev det med vort eget ansvar også sat på plads.

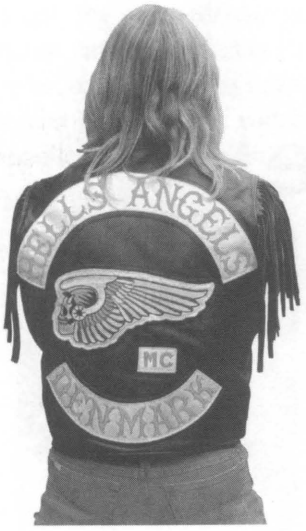
Vi har altså de evige kosmiske love og indenfor visse rammer vor frie vilje til at modarbejde dem, hvilket gør ondt og således giver os erfaringer, så vi efterhånden får den viden, der skal få det onde til at ophøre. Er der så ikke flere instanser involveret i den sag? Noget så at sige udefrakommende?

Der er jo den den kosmiske funktion, som Martinus kalder "det guddommelige skabeprincip", dvs de store verdensimpulser, der med mellemrum stråler ind over kloderne og aktiverer/styrer spiralkredsløbets udvikling i hhv mørk eller lys retning. For nogle tusinde år siden blev de mørke impulser afløst af de lyse impulser, og i de sidste par hundrede år ca. har vi så oplevet en ny og særlig intens verdensimpuls.

Til disse impulser er knyttet nogle højt udviklede væsner, kaldet verdensgenløsere, som har en vigtig rolle med at påvirke udviklingen, uanset om de er inkarnerede eller ej. De serverer nogle tankebilleder, som de fleste af os gerne skulle reagere på og således give os et skub fremad. Men de antaster ikke vor fri vilje eller de kosmiske love. Det gør de "støttepædagoger", som af teosofferne kaldes "hierarkiet" heller ikke. Herfra kommer højst nogle "kærlige spark" via diverse kanaler.

Til de mørke verdensimpulser i sin tid var der også knyttet genløsere. De blev til det, man senere kaldte "djævle"eller "slangen i paradis". På symbol nr. 1 ser vi, hvordan den mørke verdensimpuls næsten helt har sluppet sit tag i Jorden!

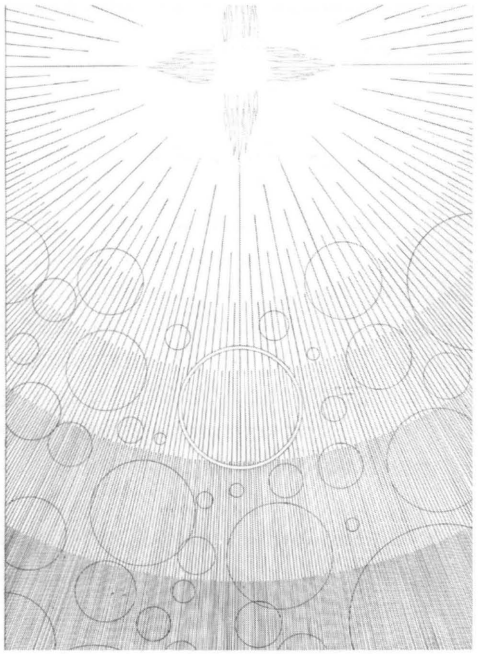
Der er forskel på engle!

Spørgsmålet er nu, om disse mørke verdensgenløsere stadig huserer omkring Jorden og modarbejder de lyse, sådan som nogle spirituelle skrifter synes at give udtryk for. Eller skal man mon blot forstå det hele symbolsk, sådan at det dog kun er menneskenes vanebevidsthed, der modarbejder de lyse kræfter? Der var ellers brug for nogle ret så konkrete repræsentanter for den mørke verdensimpuls for ikke så længe siden (Hitler og Stalin)!

Martinus siger (LB I s.43, skrevet 1932), at de mørke verdensgenløseres mission i jordklodezonen er overflødiggjort, for de er forlængst indgået i jordmenneskenes bevidsthed som naturlige anlæg. Derfor findes de ikke mere i det jordiske område.

F.Bailey siger i sin bog "Running God's Plan"(s.44), at "døren til de onde kræfter udenfor Jorden blev lukket i 1942". Tilbage står "at forsegle døren og lære at kontrollere vort eget selvskabte onde."
Sokrates (400 år f.Kr) skulle iøvrigt have sagt, at "det onde er resultatet af uvidenhed og er ikke i besiddelse af nogen selvstændig identitet."

Min konklusion må således være, at kampen mod de mørke kræfter udelukkende foregår i og mellem os selv. Der findes ikke nogle højere mørkevæsner på et eller andet åndeligt plan, som søger at modarbejde virkningen af den nye verdensimpuls.

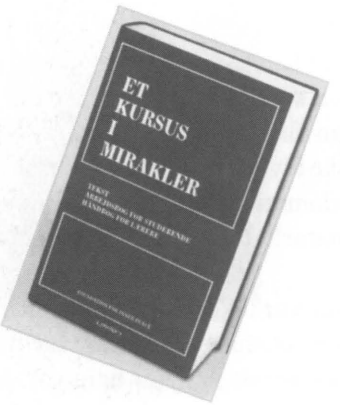

Symbol nr. 1
„Guds Ånd over vandene"
(gengivet med tilladelse fra Martinus Institut)

Flammekorset symboliserer Guds fuldkomne skabelse. Strålehavet symboliserer Guddommens skabende ånd. De markerede felter skal vise de kosmiske verdensimpulser, der bliver lysere og lysere i takt med de levende væsners voksende modtagelighed. Cirklerne symboliserer verdensaltets sole og kloder, hvoraf den med dobbelt ring er vor egen menneskehed. Vi ser, at menneskeheden er inspireret af tre forskellige verdensimpulser af stigende udviklingsgrad. Den mørke forneden er symbol på primitive menneskers bevidsthedsliv. Den mellemste er den gamle verdensimpuls, vi bl.a. kender som Islam, Kristendommen og Buddhismen, medens den lyse foroven skal udtrykke den nye verdensimpuls, der kun er i sin begynderfase, men som efterhånden som åndelig videnskab vil overflødiggøre religionerne og trossystemerne.

Her kan vi se hvordan mørket
næsten helt har sluppet Jordkloden
(den med dobbeltring)

Miraklernes tid kan begynde, hvis vi vil

Lisa S. Burgess

Et kursus i mirakler,
Foundation for inner peace, (Sphinx),
dansk oversættelse ved Karl Boysen, 2001

Gennem de ti år jeg har arbejdet med Et kursus i mirakler, har jeg ofte oplevet, når jeg har fortalt om det til nogen, at folk slår øjnene ned eller kigger den anden vej - altså forsøger at undgå ens blik. Som om det nærmest er lidt pinligt. I det mindste spurgte jeg ofte mig selv, om de oplevede det som pinligt. Gennem det sidste års tid har jeg også spurgt folk selv om det, når jeg har oplevet forbindelsen i en samtale pludselig blive afbrudt, når mirakelkurset blev bragt på banen.

"Har du det ikke så godt med mirakelkurset?", spørger jeg måske, og adskillige, især folk der er funderet i martinuskosmologien eller antroposofien, mennesker, der tilstræber det at vide, at være bevidst, i stedet for at tro, svarer sådan direkte adspurgt: NEJ. Og de fortæller mig, at årsagen er, at de anser det for at høre til under den såkaldt gamle verdensimpuls. Høre til den impuls, der bygger på tro og ikke viden. De nævner også, at de oplever nogle energier eller grundstemninger, som de fornemmer som stærkt autoritære.

Det har jeg tænkt meget over. Og jeg er nået til det resultat, at jeg godt kan forstå det.

Det skyldes ikke mindst følgende,
som er at finde i indledningen til arbejdsbogen:
"Nogle af de ideer arbejdsbogen præsenterer, vil du finde det vanskeligt at tro på, og andre vil muligvis synes ret foruroligende. Dette betyder ikke noget. Du bliver kun bedt om at anvende ideerne som det anvises dig at gøre det. Du bliver ikke bedt om at dømme dem overhovedet. Du bliver kun bedt om at anvende dem. Det er anvendelsen af dem der vil give dem mening for dig, og som vil vise dig at de er sande.

Husk kun dette: Du behøver ikke at tro på ideerne, du behøver ikke at acceptere dem, og du behøver end ikke modtage dem velvilligt. Nogle af dem vil du muligvis aktivt modsætte dig. Intet af dette betyder noget, eller nedsætter deres effektivitet. Men tillad ikke dig selv at gøre undtagelser i anvendelsen af de ideer arbejdsbogen indeholder, og uanset hvad dine reaktioner på ideerne måtte være - brug dem. Intet mere end det er nødvendigt." (Arbejdsbogen dI.in.8,9)

Det kunne jo lyde som noget i retning af: "Spørg ikke hvorfor, gør det bare. Udtvær dit ego og gør ikke hvad du vil, men underkast dig mig".

Jeg tror i det mindste, at nogen hører det sådan. Og jeg forstår, at nogen hører det sådan. Og jeg forstår også, at nogen har det ualmindelig dårligt med at høre det sådan. For det er jo, som om man skal være villig til at lade ens egen fri vilje feje af bordet.

Det er mildest talt heller ikke noget for mig.

Måden at høre på

Spørgsmålet er så, om der er en anden måde at høre det på. Det er der for mig.
Jeg hører i mirakelkurset et tilbud om konsekvente og effektive tankekoncentrerende øvelser, som kan hjælpe den, der af hele sit hjerte ønsker at leve så nær som muligt en kristen meditativ praksis.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på den situation Martinus befandt sig i, inden han begyndte at meditere.

Han betragtede, som bekendt, sig selv som en, der følte sig beriget af Kristi nærvær, og fortæller, at han havde for vane, hvis der var et eller andet han var usikker på, hvordan han skulle forholde sig til, at spørge sig selv, hvad mon Jesus Kristus ville have gjort i denne situation. Og så plejede svaret at melde sig.

Allerede første gang han mediterede, skete der så det, at han oplevede en indvielse via kristi lys, en illumination, en dåb ind i en energi, der var større end ham selv, og som gjorde, at han derefter til ethvert tidspunkt kunne stille sig et hvilket som helst spørgsmål og opleve, at svaret meldte sig. Han fik også svar, som gjorde, at han kunne se de kosmiske love helt klart, og dermed se, hvorledes den måde kristendommen blev opfattet af almenheden i tiden på kun var et naturligt udtryk for et bestemt udviklingstrin.

Martinus var ikke bange for gennemlysningen og -strømningen af kristusenergi. Han var ikke bange for at miste sig selv eller sit jeg. For ham var der tydeligvis ikke tale om at forsvinde i en trosreligion; der var, i det mindste ud fra hvad jeg kan læse af forfatterskabet, i højere grad tale om at give sig lov til at opleve en eksistensform, som han var ubevidst bevidst om at høre hjemme i. For ham var der således ikke tale om at miste sig selv - men om at udvide sig til at kunne føle sig hjemme i et "verdenshjem" i kosmos.

Har man det på en måde, som er beslægtet hermed - nærer man et dybt og inderligt ønske om at kunne komme til at forstå og til at kunne handle i overensstemmelse med ønsket om udelukkende at gøre det, som er godt for helheden og dermed også en selv - ja, så vil jeg anbefale, at man til at begynde med gør sig den ulejlighed at læse hele kurset, tekstbog, arbejdsbog og manual for lærere igennem og gør sig nogle overvejelser i retning af, hvad det egentlig er, der er lagt frem.

Nyere hjerneforskning

Kender man noget til den nyere hjerneforskning, vil man vide, at vi mennesker har mulighed for at befinde os i to forskellige biologiske systemer:

1) Det cortisole biologiske system:

Et aflivende (sygdomsbefordrende) system, som vi befinder os i, når vi er i situationer, hvor vi føler os angrebet, i forsvar, på flugt eller lammede (trækker os ind i os selv), og som på det fysiske plan lader sig måle ved at hjernen sender signaler til binyrerne om at udskille stresshormonet cortisol, der har en forgiftende funktion i cellerne. Vi er i dette system blot vi foretager domme. Enhver disharmonisk følelse, fortæller os, at vi er i dette system. Føler vi således trang til at bebrejde, kritisere, er vi kede, deprimerede, småirriterede o.s.v. kan vi være sikre på, at vi er i dette system.

Kigger vi på Martinus såkaldte "slipsesymbol", symbolet der perspektiverer de dyriske og menneskelige tankeklimaer, ser vi, at det hører med til menneskehedens nuværende udviklingstrin at befinde sig her, men også at "energisystemet" er i aftagende.

2) Det pyrokatechine biologiske system:

Et belivende og sundhedsbefordrende system, som vi er i, når vi oplever en tilstand af FLOW, oftest i forbindelse med at føle sig som en del af noget som er større end en selv, via meditation, sport, musiske oplevelser og lign. - men som også kan opleves i samvær med mennesker, når man føler sig hørt. Her registreres tilstanden på det fysiske plan ved at hjernen sender signaler til binyrerne om at udskille stresshormonet pyrokatechiner, der er karakteristiske ved at elektrificere cellerne i deres inderste kerne.

Jeg er overbevist om, at enhver så vil kunne se, at det ærinde mirakelkurset er ude i er at hjælpe os med at komme til at foretage det store mirakel med os selv, at bevæge os fra det aflivende til det belivende system. At bevæge os fra det cortisole til det pyrokatechine.

Dybest set er der således tale om på det fysiske plan at ændre på hjernens kemi og elektromagnetiske aktivitetspoler - men vel at mærke gennem ændringer i måderne at tænke og føle på.

Ændring i måden at tænke og føle på

Jeg har i løbet af de ti år jeg har undervist i kurset adskillige gange oplevet, at en person fortæller mig, at hun har svært ved at forstå ideerne og de filosofisk teoretiske udredelser - og har svært ved at se hvordan øvelserne kan føre til harmoni, når hun føler sig direkte irriteret over at skulle foretage dem - og så nogle måneder senere med klare øjne, rank ryg, en udstråling som man føler sig tryg i fortæller, at livet er blevet som forvandlet. At hun ikke oplever at kunne lade sig irritere mere, heller ikke bliver ked eller sur - men på besynderlig vis oplever inspiration i situationer, der tidligere var forbundet med kval, således at hun nu får idéer til helt andre måder at gribe "problemer" an på. Hun opdager på et eller andet tidspunkt, så sikkert som amen i kirken, også, at hun er holdt op med at tage noget som helst personligt.

Og hvordan kan det så lade sig gøre?

Lad mig illustrere det ved hjælp af et eksempel, f.eks. lektion nr. 46 "Gud er den Kærlighed jeg tilgiver i". Nu er det i følge kursets selvforståelse dybest set sådan at Gud aldrig tilgiver, fordi han aldrig har dømt. Enhver dom er derfor illusorisk og blot mulig, fordi vi i vor forestillingsverden opererer med domme (ligesom i buddhismen). Men eftersom vi nu opererer med den tanke, at noget overhovedet kan være kritisabelt, må vi nødvendigvis over en omvej af tilgivelse for at få harmoni oprettet i vort indre. Da der findes bestanddele i vor erfarings- og erindringsverden, som det er helt umuligt for de følelser, der hører til i krybdyrhjernen og pattedyrdelen af hjernen (amyg-

dalasystemet og det limbiske system) at forlige sig med, er det nødvendigt, at vi for en kort stund hæver os fuldstændig over disse følelser, medens vi foretager tilgivelsen.

Lad os sige, at der er en eller anden person, som har foretaget en handling, du har følt dig dybt såret ved. Du kan så f.eks. sige, at dit intellekt gerne vil tilgive hende, men at dine følelser ikke kan. Hvad så? Ja, så er du fanget af dine følelser. Neurologerne kalder det amygdalakapret, fordi det er de dyriske følelser, der overtager styringen. I det øjeblik jeg siger "Gud er den Kærlighed jeg tilgiver i", vedkender jeg mig ikke selv at være i stand til det -" ikke selv" forstået som, at mit ego ikke er i stand til det. Jeg kan altså sidde der bevidst med modstanden mod tilgivelse i mig og sige: jeg kan ikke tilgive, men jeg har tillid til at Gud er Kærlighed, og nu afprøver jeg den idé, at jeg kan tilgive i hans kærlighed. D.v.s. at jeg samtidig med at jeg siger ordene: *Gud er den Kærlighed jeg tilgiver dig, Bin Laden, i (*eller *mig selv i)* både er bevidst om, at "jeg" ikke er i stand til at gøre det, men at det dog er muligt. Netop denne begivenhed skaber en form for omstrukturering i min hjerne, som på længere sigt, hvis en sådan begivenhed indtræffer ofte, betyder, at jeg kommer til at føle mig mindre truet - og dermed mindre urolig, mindre disharmonisk, mere tillidsfuld og derfor også mere modig og kreativ i tanke såvel som handling.

Hjerneforskningen peger på, at det er i sådanne situationer, at det intuitive center i hjernen tager til; at det er da den grå zone aktiveres, hvorved vi tilslutter os en form for universel tænkning.

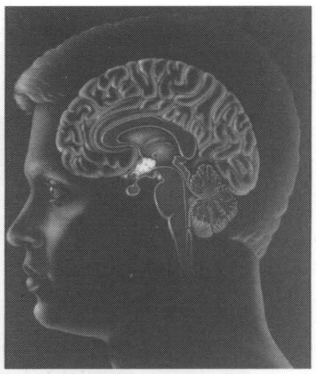
Samtidig tager talentkernerne i amygdala og det limbiske system af, fordi de ikke bruges, og talentkernerne knyttet til den præfrontale cortex, i pandeforlapperne, tager til, fordi de bruges.

Denne universelle tænkning kan kun forekomme i situationer, hvor vi er selvforglemmende. Enhver ved, at det er ekstremt svært at være selvforglemmende, hvis vi føler os truede.

Det mirakelkurset gør

Det mirakelkurset gør er at tilbyde os nogle tankekoncentrationer, som bringer os ud af faretilstanden. Vore konkrete problemer løses på et abstrakt plan via øvelser, der går ud på at afkode os selv alle vore forudfattede meninger - og når vi på et tidspunkt kommer ud på den anden side, hvilket jeg vil vove den påstand at sige, at alle kan, ja, så inspireres vi på forskellige planer til at handle uden at være kapret af vore følelser men i henhold til, hvorledes harmoni i overensstemmelse med en højere grad af universel tænkning, end vort ego kan foretage, kan opstå.

Stille og roligt bliver det at tilslutte sig et niveau af tænk-

ning, der er større end ens personligheds, til automatfunktion - oftere og oftere inspireres man af den universelle tænkning.

Martinus var et menneske af en sådan beskaffenhed, at han kom i forbindelse med kristusenergien første gang han mediterede. Det er nok ikke mange af os beskåret.

Mirakelkurset fortæller også at have Kristus som kilde, men er et tilbud til dem, som vedkender sig tyngdeenergi i nervesystemet, og som ønsker at få ryddet op i de primitive følelsescentre med henblik på at kunne komme til at leve et liv i fred og kærlighed og komme til at overgå fra karma til dharma - fra et liv, der føles som en forbandelse til et liv der føles som velsignelse.

Jeg har hørt fra oversætter og forlag, at mirakelkurset i visse kredse har fået status af hellig skrift, hvorfor udgaven også trykkes på bibelpapir og hvorfor der er verslinier, ligesom i bibelen. Der er så vidt jeg har forstået også en del andre restriktioner i forhold til hvordan det må udgives.

Det kan vel være, at der er noget hensigtsmæssigt heri. Ikke desto mindre føler jeg behov for et forord, f.eks. skrevet af neurologer og psykologer, som kunne forklare, hvorledes vi i dette tankekoncentrerende meditationskursus faktisk har et praktisk øveprogram med henblik på overgang fra at føle sig adskilt fra livets kilde og uden adgang til den til at forbinde sig med livets kilde og kunne øse af den - eller: et anvendeligt omprogrammeringskursus i at bevæge sig fra det cortisole stresshormonsystem til det pyro-katechine - fra det aflivende liv til det belivende liv.

Jeg har i mange år tænkt på, hvor hensigtsmæssigt det kunne være at benytte på såvel fængsler som hospitaler. Jeg er slet ikke i tvivl om, at livskvaliteten derved ville få et enormt løft; men så skulle der nok foreligge en introduktion, som afmystificerede kurset, så det ikke kunne opfattes som ... sådan lettere kultagtigt, hvilket jeg har hørt nogle antyde, at de regner det for.

Idéen er hermed videregivet som debatoplæg.

Stråleformig materie og digital biologi

Else Byskov

Lynne McTaggarts nyudgivne bog "The Field" (Harper Collins, London, okt. 2001) er spændende læsning for kosmologer, for den viser at milde forårsvinde er begyndt at blæse indenfor videnskaben og at der rundt omkring i verden sidder forskere som er tæt på at kunne bekræfte visse aspekter af Martinus' verdensbillede. "The Field" er et resultat af 8 års arbejde hvor journalisten og redaktøren Lynne McTaggart har rejst rundt i verden og interviewet videnskabsmænd som forsker på tværs af den tradionelle videnskab og som har opdaget nye og banebrydende sider af verden. Lynne McTaggart kender ikke noget til Martinus, men den som har kendskab til kosmologien kan relatere mange af disse nye opdagelser til hvad Martinus siger. Det nye handler nemlig især om opdagelsen af visse egenskaber ved den stråleformige materie og dennes evne til at lagre information. Et eksempel på en sådan forskning er Jacques Benveniste og hans "digitale biologi".

Den franske videnskabsmand Dr. Jacque Benveniste var overlæge ved Paris' hospitalsvæsen og forskningsleder ved "The French National Institute for Health and Medical Research" (INSERM) da han ved et tilfælde (!?) faldt over vigtigheden af den information, som bæres af de elektromagnetiske impulser eller den stråleformige materie.

Martinus fortæller os jo følgende om stråleformig materie (elektromagnetiske stråler): *"Materiens stråleformige tilstand danner grundlaget for alt bevidsthedsliv eller alle former for åndelig tilværelse"* (LB 2, stk 588). Stråleformig materie er med andre ord bevidsthedsmaterie og som sådan indeholder den information. Det er denne i elektriske impulser indlejrede information, som i form af vores tanker udgør både hovedfaktoren i vores legemes sundhed og vores livskraft. Det er derfor at *"Tænkningen bliver livets allerhøjeste manifestationsfaktor.- Det et væsen tænker, det bliver det"* (Bisættelse, kap. 43).

Det var den information som den stråleformige materie indeholder, som Jacque Benveniste ved et tilfælde opdagede mens han arbejdede med allergiske og hypersensitive systemer in 1984. Det han fandt var "fortyndelsesfænomenet" eller "vands hukommelse".

Vands hukommelse

Dr. Benveniste fortyndede en substans så meget i vand, at den endelige fortyndelse ikke indeholdt andet end vandmolekyler. Fortyndelsen var så tynd, at den ikke indeholdt et eneste molekyle af den substans, som var blevet tilsat vandet. Men alligevel kunne denne stærkt fortyndede væske, som kun indeholdt vandmolekyler, igangsætte en reaktion som om den tilsatte substans stadig var tilstede i vandet. Og ikke nok med det. Jo mere man fortyndede væsken, jo stærkere blev effekten af det stof, som var tilsat, men som ikke længere var fysisk til stede. Med andre ord kunne det rene vand fremkalde en reaktion, som ikke kunne forklares ud fra traditionelle biologiske principper fordi der ikke var nogen fysiske ingredienser til stede som kunne forklare effekten. Dette var lidt af et mysterium og den første reaktion var da også mistro og mistanke om forfalskning af data.

Stillet overfor en mur af mistro og skepsis slog Benveniste pjalterne sammen med andre videnskabsmænd fra Frankrig, Canada, Italien og Israel og efter at have gentaget Dr. Benveniste's experimenter offentliggjorde disse videnskabsmænd deres resultater i det prestigefyldte videnskabelige tidsskrift "Nature" hvori man kunne læse følgende *"... specifik information må være blevet transmitteret under fortyndelses/ rystelses processen. Vand kunne virke som et "medium" for molekylet, for eksempel ved et uendeligt hydrogenbundet netværk, eller gennem elektriske og magnetiske felter... Vi kan bekræfte, at denne aktivitet blev konstateret under stringent eksperimentelle betingelser, så som blinde dobbelt kodede procedurer på seks forskellige laboratorier fra fire forskellige lande..."*

Efter offentliggørelse i "Nature" blev Jacque Benveniste udsat for en sand forfølgelse fra andre videnskabsfolk, som kaldte hans forskning "tvivlsom" og "pseudo-videnskab". Under pres så han sig nødsaget til at trække sig fra sin

stilling ved INSERM og stod derefter, i en alder af over 50 år, uden et job fordi han havde opdaget noget, som ikke passede ind i det, som var god videnskabelig latin. Stillet overfor en massiv modstand svarede han:

"Heksejagt og McCarthy-agtig forfølgelse slår al videnskab ihjel. Videnskab kan kun blomstre i frihed... Den eneste måde hvorpå man definitivt kan be- eller afkræfte kontroversielle resultater er ved at gentage dem. Det kan være, at vi alle tager fejl i god tro. Det er ikke nogen forbrydelse, men sædvanlig videnskabelig praksis".

Efter afskeden fra INSERM fandt Benveniste private midler til at fortsætte sit arbejde og sammen med andre forskere etablerede han DigiBio. I dette regi fortsætter Benveniste sine studier af "vands hukommelse". I dag er der forsket så meget i dette fænomen, der er udført tusinder af eksperimenter af mange forskellige forskere, så fænomenet er i dag etableret som faktuelt. Det er dermed blevet påvist at information udveksles mellem molekyler gennem elektromagnetiske signaler.

Informations-transmission

På Dr. Benveniste's hjemmeside på Internettet (www.digibio.com) siger han: *"Disse resultater indikerer stærkt, at der finder en hidtil ukendt elektromagnetisk signalering sted mellem molekyler. Denne signalering, som bliver "husket" og båret i vand, muliggør sandsynligvis en "in vivo" transmission af molekylets specifikke information. Vi har for nyligt direkte kunnet påvise den afgørende rolle vandet spiller i transmissionen af molekylære signaler, både ved den sædvanlige koncentration og ved stærk fortyndelse.*

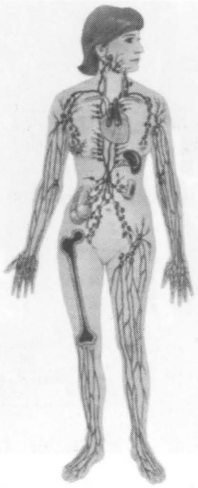
Disse fremskridt påviser, i det mindste, faktualiteten af fortyndelsesfænomenet og tillader transmission og tilstedeværelse af normal patologisk molekylær aktivitet på trods af fysisk afstand. I sin yderste konsekvens kan disse fremskridt totalt ændre både biologien og medicinen... ".

Det ser ud til at vand har en særlig evne til at "lejre" og transportere information. Når vand udgør hovedbestanddelen af vort legeme (der er 10.000 vandmolekyler for hvert proteinmolekyle i vor krop) kunne det tyde på, at vand er et vigtigt medium i cellernes funktion og informationstransmission. Dette uskyldige fluidum, som vi har så meget af på denne planet at vi er tilbøjelige til at betragte det som "ordinært", vil nok vise sig at indeholde en af nøglerne til forståelsen af det fysiske livs opretholdelse.

Imidlertid er vandet selv ikke objektet for Benveniste's forskning, men derimod den information, som gennem vandet kan transmitteres og lagres. Denne informationstransmission finder sted ved hjælp af lav-frekvente elektromagnetiske signaler (mindre end 20 kHz). Disse signaler udgør den frekvens hvorpå molekyler signalerer til hinanden. Ved hjælp af moderne teknologi har Benveniste været i stand til at forstærke og optage disse frekvenser på en computer (heraf navnet digital biologi). Han kunne for eksempel optage signaler fra "heparin" som er et stof som forhindrer blod i at koagulere. Derefter afspillede han signalerne til blod og dermed kunne han igangsætte en reaktion som om "heparin" havde været til stede i blodet. Det blod, som havde været udsat for afspilningen af "heparin's" signaler, ville ikke koagulere. Med andre ord, Benveniste har påvist, at information kan lagres digitalt (for eksempel på en CD), sendes den halve jord rundt og afspilles og dermed effektivt overføres til en substans uden at der har været nogen form for fysisk kontakt mellem de to substanser. Informationen i de elektromagnetiske signaler kan transmitteres digitalt fra en substans til en anden og igangsætte en reaktion.

Det skal måske lige nævnes, at dette fortyndingsprincip er det, som man i årevis har brugt indenfor homeopatien. Men nu er man altså i stand til at forklare, hvorfor homeopatiske behandlinger er virksomme og det er påvist, at noget, som af biologer opfattes som ikke-fysisk, influerer på andre stoffer. Dermed er der åbnet for udforskningen af stråleformig materie og for betydningen af det informationsflow,

der finder sted mellem molekyler via elektromagnetiske signaler.

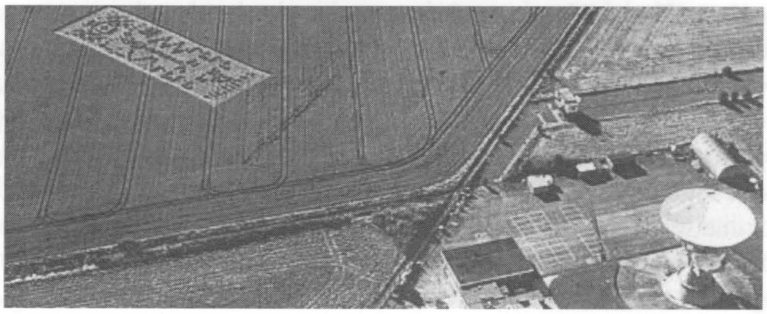

Tankernes signaler

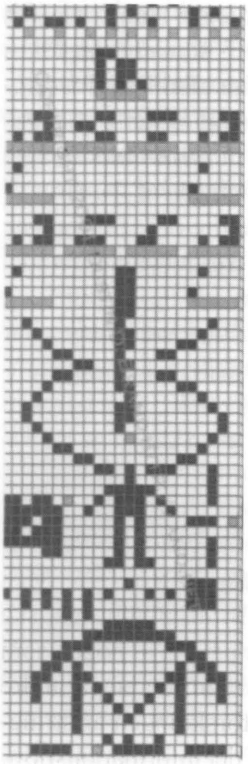
Vi ved idag, at der løber elektromagnetiske impulser gennem vores krop og at disse impulser indeholder besked til cellerne om hvordan de skal reagere. Som lovlydige undersåtter adlyder cellerne altid den instruks de gennem vore tanker får fra "jeg'et" om hvordan de skal opføre sig. Hvis instruksen i tanken er: vær glad og sund, så adlyder cellerne denne instruks og bliver sunde og glade. Hvis instruksen er: vær syg og elendig, ja så adlyder cellerne igen denne instruks og bliver syge. Det er denne "mekanisme" som gør at placeboeffekten, visualisering og positiv tænkning virker.

Cellerne adlyder den instruks, som de får gennem tankernes elektrificering af organismen. Dette er et helt essentielt punkt, for vi kunne ikke være i live, hvis ikke vore celler udvekslede information. Denne informationsudveksling finder sted med lysets hastighed, for det er den hastighed som alle elektromagnetiske stråler bevæger sig med. På denne måde spiller stråleformig materie i form af elektromagnetiske impulser en helt afgørende rolle i molekylers og cellers funktion. Men denne rolle som de elektromagnetiske impulser spiller er vi først nu ved at opdage, fordi denne funktion ikke kan ses. Der er ikke noget at se i mikroskopet, der foregår ikke noget som kan sanses med vore sanser. Men de elektromagnetiske impulser kan måles og dermed er deres eksistens fastslået.

Og det er med videnskabelige landvindinger som Benveniste's at åndsvidenskabens principper får sneget sig ind ad bagdøren og efterhånden vil fortælle vore videnskabsmænd, at en videnskabelig revolution står for døren, hvor Newton og Descartes må vige pladsen for et holistisk videnskabssyn, hvor den åndelige materie vil komme til at spille hovedrollen. For når cellerne taler med hinanden ved hjælp af elektromagnetiske signaler, så er det på tide, at vi giver os til at studere dette sprog. Og dermed er åndsvidenskaben sat på dagsordenen.

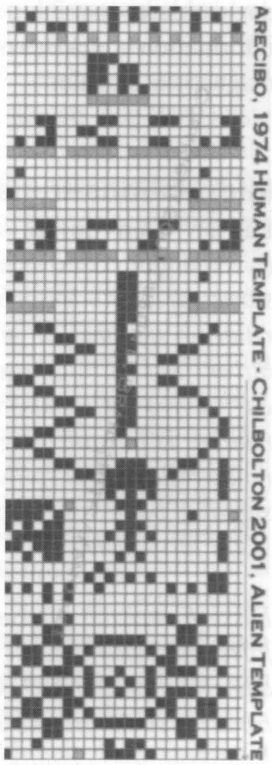
Det modtagne kornmønster ved radioteleskopet

Intergalaktisk brevveksling

Søndag d.19. august 2001 kom en meget speciel "korncirkel" i marken nær ved radioteleskopet i Chilbolton, Hampshire. Den var rektangulær, hvor de stående korn viser et mønster, der minder om en digital kode. Ved at sammenligne den med det billede, der fra selv samme radiostation blev sendt ud i rummet for 25 år siden om os jordmennesker, blev der virkelig grund til forundring!

Man har søgt at afkode svaret således:
(taget fra "ufo kontakt" nov.2001)
"Det er afsendt af mennesker, der er gennemsnitligt 15-20 cm lavere end os, har en tredje DNA spiral, og hvor kropskemien er baseret på silicium - ikke fosfor som hos os."
Hvad man end mener om denne afkodning, så ligner det ihvertfald et relevant svar på det, vi selv sendte ud!

Til venstre afsendt post - til højre modtaget post

Boganmeldelser

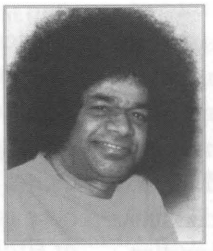
Sai Baba - Den lovede verdenslærer

af Jørgen Hovgaard
Forlaget Blå Lotus 2001, 171 sider, 150,- kr.
Anmeldelse: Aage Hvolby

Profetier om en verdenslærer

I mange religioner findes profetier om en fremtidig verdenslærer, frelser eller messias, der vil komme i menneskelig skikkelse, og som vil føre menneskeheden ud af det spirituelle mørke frem mod en tidsalder præget af kærlighed og sandhedens lys. Undertitlen på Jørgen Hovgaards bog: „*Sai Baba* - ***Den lovede verdenslærer***" er udtryk for, at forfatteren i lighed med mange andre „Sai Baba hengivne" personer mener, at Sai Baba er den profeterede verdenslærer og messias, en såkaldt avatar, dvs. Gud i menneskelig skikkelse. Som begrundelse for denne opfattelse af Sai Baba citerer JH i bogens første kapitel en række udsagn i hinduistiske, muslimske og kristelige skrifter, samt i palmeblads-skrifter og Nostradamus' profetier.

Sai Baba

Den lovede verdenslærer

Jørgen Hovgaard

Som hinduistiske kilder er anvendt Shrimad Bhagavatam, Puranaerne, Bhagavad Gita og det oldindiske heltedigt „*Mahabharata*". Som muslimsk kilde er henvist til profeten Muhammeds taler i skriftet „*The Ocean of Light*". De valgte citater fra Bibelen hidrører fra Johannes Åbenbaring, og er tolket på basis af Victor Kanu's bog „*God Incarnate*".

En meget speciel kilde er de palmeblads-skrifter, som efter sigende er forfattet i sanskrit af hellige mænd for over 5.000 år siden, og som benævnes „*Shuka nadi optegnelserne*". Udsagnene fra Nostradamus' profetier er helt og holdent baseret på Sanjay Kant's bog „*God descends on Earth - as prophesied by Nostradamus and Edgar Cayce*", en lille bog, som blev udgivet på indisk forlag 1990. I denne bog hævdes, at verdenslæreren skal komme fra Asien. Hvorledes dette harmonerer med andre tolkninger af Nostradamus' profetier ved jeg ikke, men jeg vil dog nævne, at C.S. Billenstein i 1920 i sin bog „*Opklaringen af Nostradamus Profetier*" giver klart udtryk for, at „den nye tro skal tage sin begyndelse fra Norden og specielt fra Danmark".
I en kuriøs fodnote i JH's bog er nævnt, at forspillet til den nye æra af åndelighed vil være en rædselsperiode kaldet „*Kali Yuga*", som „*ifølge den indiske tradition varer 432.000 år, og som er begyndt for 5.700 år siden.*"

Shirdi, Sathya og Prema Sai Baba

Hovedparten af bogens øvrige 14 kapitler omhandler Sai Babas væsen og handlinger.
Med baggrund i hans egne udsagn er i flere kapitler beskrevet, hvilken mission han har i hver af sine tre „Sai Baba inkarnationer" - som henholdsvis Shirdi, Sathya og Prema Sai Baba.

Den første af disse inkarnationer var i form af Shirdi Sai Baba, som levede fra 1835 til 1918. Som en af bogens oplysninger om denne inkarnation er nævnt, at Shirdi Sai Baba for at mindske uoverensstemmelserne mellem hinduer og muslimer sang om Allah i et hindu tempel og om hinduguderne Rama og Shiva i en moské - og han overnattede i en periode skiftevis i et hindutempel og i en moské. Inden sin død skulle han have sagt, at han ville blive genfødt 8 år senere for at fortsætte sit arbejde.

Sathya Sai Baba er født i Puttaparthi i Sydindien 23. november 1926. Om sig selv siger Sai Baba bl.a.: „*Der er intet, jeg ikke kan se, intet sted hvor jeg ikke kender vejen, intet problem jeg ikke kan løse.*" Blandt elementerne i denne, hans nuværende, mission kan nævnes udarbejdelse af retningslinier for et retskaffent liv, befrielse af jorden fra moralsk fordærv, og læren om, at den samme Gud eller guddommelighed findes i enhver. Han har proklameret, at hans død vil indtræde i år 2021.

Shirdi og Sathya Sai Babas mission vil blive fuldendt af

Prema Sai Baba, der er profeteret at ville blive inkarneret i landsbyen Gunaparthi i Manday området som søn af kvinden Kasturi i år 2029. Denne tredje Sai Baba vil arbejde for, at Indien bliver verdensleder på enhver måde - åndeligt, kulturelt, socialt, politisk og økonomisk.

Morallære

Sai Baba har udarbejdet et „logo" for sit virke. I bogen er logoets midte en lotusblomst, som er omgivet af symbolerne for de fem verdensreligioner, der findes i Indien: hinduisme, buddhisme, parsisme, kristendom og islam. Dette „logo" findes også i en tilsvarende form, hvor et verdenskort er omgivet af de fem såkaldte menneskelige værdier: kærlighed, sandhed, retskaffenhed, fred og ikke-vold. Disse menneskelige værdier er en væsentlig del af Sai Babas budskab. Som et andet væsentligt budskab er i bogen nævnt hans fire livsprincipper, som siger, at der i virkeligheden kun er én religion (kærlighedens religion), én race (menneskehedens race), ét sprog (hjertets sprog), og én Gud (den allestedsnærværende Gud). Som et tredje væsentligt budskab er nævnt vigtigheden af, at der er overenstemmelse mellem vore tanker, ord og handlinger.

Bevingede ord

Overalt i bogen forekommer et stort antal udsagn fra Sai Babas mund. I kapitlet *„Instruktive udsagn"* remses talrige udsagn op helt uden ledsagende kommentarer, hvorfor dette afsnit forekommer noget usammenhængende. Enkelte af udsagnene er vanskelige at forstå, fx *„En teskefuld komælk er bedre end tøndevis af æselmælk."*, hvilket skulle være et udsagn om, at kvalitet er vigtigere end kvantitet. Som nogle få eksempler fra dette og andre kapitler kan nævnes:

- *„Se kun det gode, hør kun det gode, sig kun det gode, tænk kun det gode, og gør kun det gode."*
- *„Du er ikke én person, men tre - den, du tror, du er; den, andre tror, du er; og den du i virkeligheden er."*
- *„Et gram praksis er mere værd end et ton informationer."*
- *„Ingen har ret til at råde andre, medmindre han allerede praktiserer, hvad han prædiker."*

Fysisk og mental sundhed

Sai Baba opfordrer os til at disciplinere vor fødeindtagelse. I afsnittet *„Åndelighed og sundhed"* er redegjort for, hvad vi bør spise, fysisk såvel som mentalt. Den fysiske føde inddeles i tre grupper. Thamasisk føde, der giver inaktivitet, ladhed, depression og urene tanker. Rajasisk føde, der virker selvisk og vækker lidenskaber såsom vrede og begær. Og sattvisk føde, der fremelsker renhed, ophøjethed og ligevægt i sindet. I forbindelse med omtalen af fødemidler er udtalt, at vi kommer til at sone alle vore drab på dyr, fugle, fisk og insekter - uoverlagte såvel som overlagte.

At vi også bør leve sundt rent mentalt er formuleret på den måde, at vi skal være omhyggelige med kvaliteten af de sanseindtryk vi indtager gennem øjne, ører, næse og hud. I denne forbindelse beskrives indtagelsen af nyhedsmediernes megen omtale af mord, vold, voldtægt, ulykker og krig som „fødemidler", der giver forurening af sindet.
For at styrke åndelighed tilråder Sai Baba brug af hellige åndelige øvelser som bøn, recitation af Guds navn, og meditation.

Sai Babas sociale projekter

I flere kapitler, specielt kapitlet *„Mit liv er mit budskab"*, har JH omtalt en række af de sociale og humanitære aktiviteter, som Sai Baba har gennemført.

I sin fødeby Puttaparthi har Sai Baba etableret en ashram, hvor man dagligt ved frivilliges hjælp kan indkvartere og bespise i titusindvis af gæster, og hvor han dagligt møder sine hengivne ved de såkaldte darshans. Inden for ashramens område findes et tempel, og en tempelplads med plads til titusindvis af tilhængere. I tilknytning til ashramen findes en lufthavn og et kæmpestadion med plads til hundredtusindvis af tilhængere. En jernbaneforbindelse til Puttaparthi er på tegnebrædtet.

I Indien har Sai Baba opbygget et netværk af uddannelsesinstitutioner fra første skoleklasse til universitetsniveau, hvor uddannelsen overalt ud over den faglige uddannelse omfatter en uddannelse i de førnævnte menneskelige værdier. I mange delstater findes nu Sai Baba grundskoler. Nær ashramen findes den centrale *„Sri Sathya Sai Institute of Higher Learning"*, der også omfatter et universitet.

På sundhedsområdet er skelnet mellem primær, sekundær og tertiær behandling, hvor behandlingen overalt er gratis for enhver. Den primære indsats ydes med mobile klinikker i de enkelte landsbyer. Den sekundære indsats ydes på et almindeligt hospital nær ashramen (*The General Hospital*). Den tertiære indsats ydes på to hospitaler, som er indrettet og drives på højeste niveau. Det ene *„Super Speciality Hospital"* ligger nær Puttaparthi, og har specialiseret sig i behandling af hjerte-, nyre- og øjensygdomme. Det andet *„Super Speciality Hospital"* ligger i Bangalore. Det er indviet 2001 og har speciale i kredsløbssygdomme og neurologi.

I 1995 iværksatte Sai Baba et vandprojekt, som forsyner mere end 700 landsbyer i delstaten Andhra Pradesh med rent drikkevand. Anlægget omfatter dæmninger, brønde, reservoirer, pumper, tappeanlæg, og mere end 2.000 km rørledninger.

Udover de nævnte store enkeltprojekter yder organisationen i betydeligt omfang gratis mad til sultne, gratis tøj og husly til fattige, samt økonomisk hjælp til enlige mødre og

familieløse ældre. Organisationen har desuden adopteret over 6.000 fattige, indiske landsbyer, hvor der udføres et stort „hjælp til selvhjælp" arbejde.

Der er mere end 50 millioner Sai Baba tilhængere fordelt over mere end 167 lande. På verdensplan er oprettet over 10.000 Sai Baba centre, hovedsagelig beliggende i Indien. Der er intet medlemskontingent og ingen éntreindtægter. Hele økonomien hviler på frivillige bidrag.

Sai Babas taler

Et stort antal af Sai Babas taler er udgivet i bogform. I JH's bog er gengivet nogle få specielle eksempler, nemlig en tale fra 1953 (vist nok Sai Babas første), en juletale, en nytårstale, en fødselsdagstale, samt en tale fra en international konference om uddannelse i menneskelige værdier.

Kritik af Sai Baba

I enkelte bøger, artikler og TV-udsendelser, samt nogle steder på internettet findes en del kritik af og skepsis over for Sai Babas handlinger. Som danske eksempler kan nævnes en stærkt kritisk TV-udsendelse „*Forført*" ultimo januar 2002, samt artikler i tidsskriftet „*Para-nyt*", der administreres af netværket „*Danske Skeptikere*" (www.skeptica.dk), der er et netværk, som tilbyder et uafhængigt, folkeoplysende modspil til påstande om paranormale fænomener og pseudovidenskab.

I kapitlet „*Hvem er Sai Baba?*" skriver JH: „*Sai Baba har heller aldrig været i nærheden af en skandale pengemæssigt eller på nogen anden måde, selv om han naturligvis ikke har undgået bagvaskelseskampagner og beskyldninger af enhver art*". I samme kapitel citeres Sai Baba således: „*Lovprisning og bagtalelse har fulgt mig gennem alle tidsaldre. Modstand og hindringer tjener blot til at fremhæve det gode og styrke beslutsomheden.*"

Sai Baba har også kommenteret sine kritikeres udsagn flere andre steder. Det var fx hovedtemaet for hans juletale december 2000, hvori han udtrykker, at der i vor tid er mange Judas'er, som forvrænger sandheden og fabrikerer falsk propaganda og som dermed udøver „*Forræderi mod Gud*". Sai Babas holdning til kritikerne fremgår i bogen også af citatet: „*Tjen alle, elsk alle. Især dem som anklager mig, for selv om de er blevet vildledt, så er de en del af det samme absolutte.*"
Hvad kritikken af Sai Baba omhandler fremgår ikke af bogen.

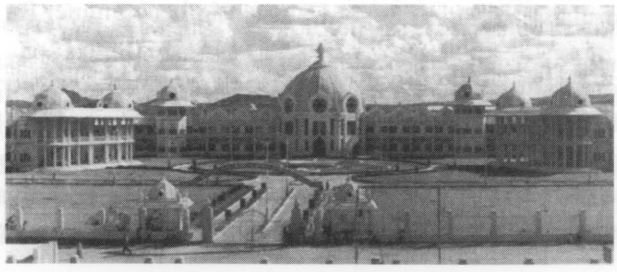
Om bogen generelt

Som andre skrifter af og om Sai Baba er JH's bog præget af en lang række begreber, personnavne og stednavne, som indgår i de hellige indiske skrifter, og som vanskeliggør forståelsen af teksten for en vesterlænding. Undertiden finder man bagest i bøger om Sai Baba en sanskrit-ordliste. I JH's bog er begreberne forklaret i parentes, efterhånden som de forekommer i teksten. Bogen indeholder et utal af citater, som ville være mere overskuelige, hvis de havde været bragt med afvigende skrifttype eller -størrelse, fx kursiv. Bogens udstyr, herunder de gengivne fotos, er kvalitetsmæssigt holdt på et beskedent niveau.

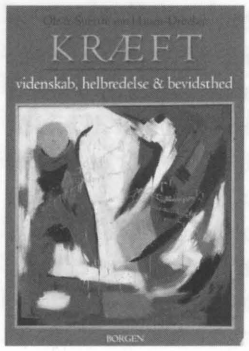
Som studerende af Martinus' analyser og som besøgende i Sai Babas ashram 1993 har jeg lagt mærke til, at en del af Sai Babas udsagn er overensstemmende med Martinus' udsagn i hans bogværk „*Det tredje Testamente*". Umiddelbart finder man dog også adskillige forskelle. I hvert fald er det tydeligt for mig, at Martinus og Sai Baba har vidt forskellige missioner at udføre. Martinus har til forskel fra Sai Baba bragt fremtidens menneskehed et logisk sammenhængende verdensbillede, som for sin forståelse kræver et afbalanceret forhold mellem følelse og intelligens. Sai Baba appellerer derimod i meget høj grad til menneskets følelser og trosevne, og med hovedvægt lagt på forholdene i Indien.

Konkluderende kan siges, at det i bogen er lykkedes for forfatteren, som i en række år har været den danske Sai Baba organisations kontaktperson i Vejle-området, at tegne et omfattende billede af, hvem Sai Baba er, og hvad han står for. På basis af dette billede kan der ikke være tvivl om, at Sai Baba har ydet en social, humanitær og åndelig indsats, der på en række områder gør ham til en enestående religiøs personlighed.

Om man på grundlag af bogens profetiske udsagn og dens beskrivelse af Sai Babas væsen og handlinger kan konkludere, at han er den forudsagte verdenslærer må efter min mening være et spørgsmål om personlig overbevisning. Afsluttende tillader jeg mig at nævne, at Martinus i „*Det tredje Testamente*" tilkendegiver, at den i „*Det nye Testamente*" profeterede „*Talsmanden, Helligånden,som Faderen vil sende i Jesu navn*" ikke skal opfattes som en person, men derimod som den hellige viden, der skal komplettere Jesu gerning.

Hospitalet i Puttaparti

KRÆFT, videnskab, helbredelse & bevidsthed

af Ole og Suzette van Hauen-Drucker
Borgen, 622 sider, 449 kr.
Anm. v/ Ruth Olsen

Dette er en bog, der forsøger at bygge bro mellem almindelig lægevidenskab og al den viden og erfaring, der er høstet indenfor det store felt, vi kalder alternativ behandling. Den indeholder megen videnskabelig information og viser os, hvor utroligt kompliceret, den menneskelige organisme er. De kalder den "sindkroppen" i erkendelse af, at kroppen som synligt fysisk stof reelt er det mindste af det. De erkender også, at vi ikke kun forsynes med energi via fordøjelsen og luftvejene, men også via chakraerne, og at det hele er et meget fint afbalanceret system.

Forfatterne, som er hhv læge og klinisk økolog, har sammen udarbejdet en alternativ behandlingsform, de kalder "Gefion Screening modellen", og meget af bogen handler om deres mange års erfaring herfra. Teoretisk bygger de en del på de seneste kvantefysiske landvindinger, det såkaldt nye paradigme, især på David Bohm, men alle mulige alternative teorier inddrages. Da ingen mennesker og sygdomme er ens, bliver deres behandlingsforløb meget individuelt tilrettelagt. Behandlere, der har enkle ensartede løsninger på alle mulige helbredsproblemer, kan lære en hel del af denne bog!

I et så digert værk, er det kun muligt at trække enkelte ting frem, og naturligt nok bliver det noget af det, *jeg* finder særligt interessant, dvs den mere teoretiske del.

De syv chakraer beskrives som et energi-transformatorsystem, der sørger for at om/nedsætte de kosmiske energier (her kaldet magnetoelektrisk energi, når de ligger over lysets hastighed) til lige de frekvenser og bølgelængder, som den del af sindkroppen har brug for, som de enkelte chakraer står i forbindelse med. Derfor chakraernes farveforskel! Derefter omsætter cellernes DNA-molekyler energien til den kohærente (= samordnede) laser-agtige energi, som er nødvendig for den biokemiske celleaktivitet. Denne bio-elektriske energi har utallige variationsmuligheder, da den er sindkroppens egentlige informations-bærer.

Mens den energi, vi indtager via fordøjelse og luftveje, går til vedligeholdelse (varme og bevægelse, dvs positiv entropisk), er chakraernes energi-indtag mere baseret på at medvirke til udvikling og større kompleksitet (negativ-entropisk). Det er dog stadig samspillet, der er det vigtige.

Det har længe været kendt, at kræftceller har et andet og mere kaotisk frekvensmønster end sunde celler. Ja, der findes computerprogrammer i handlen, der kan fortælle, hvilke frekvenser, der viser hvad. Til min forundring stødte jeg i denne bog på Frede Schandorfs chronomatik (beskrevet i Impulsbladets forgænger 1988). Noget tyder nemlig på, at sunde frekvenser har et ensartet cyklisk gentagelsesmønster, som synes at have noget at gøre med det, der fremkommer, når tallene 1-6 deles med 7. Resultatet heraf vil altid vise samme gentagne talrækkefølge i alle tilfælde. Det fik mig til at spekulere på, om tallene 1-6 står for Martinus' seks grundenergier og tallet 7 for moderenergien, da den jo som tallet 7 indeholder de seks andre, og om det er derfor der består et vist harmonisk matematisk forhold imellem dem.

1 : 7 = 0,142857 142857 142857- -
2 : 7 = 0,2857 142857 14285714- -
3 : 7 = 0,42857 142857 1428571- -
4 : 7 = 0,57 142857 1428571428- -
5 : 7 = 0,7 142857 14285714285- -
6 : 7 = 0,857 142857 142857142- -

Vand

Noget af den energi, vi i form af lysfotoner indtager via chakraerne, vil ved at blive bremset op "krystallisere", dvs bølger bliver partikler, som en kvantefysiker ville sige. Man kan sige, vor krop har en krystallinsk struktur. Og som vi ved, er krystaller nemme at påvirke med lyd, lys, magnetiske, elektriske og andre informationsbærende energier. Her spiller hovedindholdet i vor krop - vandet - en særlig rolle. S. 261 står der: "Vand er en krystallinsk væske. Det er brintbindingerne i vandmolekylet, som op til en temperatur på ca. 43 grader holder krystalgitteret sammen. Over den temperatur bryder gitteret sammen, og dermed synes vandets formidable evner som opbevarer af biologisk information at gå tabt."

Og s. 265 står der: "Når kroppens vand mister sine vitale egenskaber, vil DNA-reguleringen svigte, affaldsstoffer ophobes, og vandet bliver mindre gennemskinneligt for kosmisk lysenergi, hvilket yderligere nedsætter vandets regulerende egenskaber, og dermed øges kroppens nedbrydning." Vands molekyler er mikromagneter, dvs de danner magnetiske felter og forsyner hver enkelt celle med elektromagnetiske kræfter, og har således en vigtig rolle i kroppens plus/minus-balance. Der står, at vandets magnetiske egenskaber stammer fra galakserne og vort solsystem.

Vort syrede kropsmiljø

Syre/base-balancen (pH) er grundlæggende et elektrisk fænomen. Syre betyder proton-overvægt, dvs positivt ioniseret, af nogle kaldet yang. Base betyder elektron-overvægt, dvs minus-ioniseret, yin. Mange har nok hørt, at

folk i den vestlige verden har for højt syreindhold i kropsvævene, bl.a. fordi vi spiser for meget protein, hvilket giver gigt og andre kroniske sygdomme. Når alle andre udveje er udtømt for at komme af med syreoverskuddet, f.eks. via urinen, skabes der i blodet et alt for basisk negativt-ioniseret miljø som modvægt mod vævenes positivt-ioniserede miljø. Det hæmmer ilttilførslen til cellerne, hvilket nedsætter de opbyggende processer og medvirker til kræft.

I løbet af de sidste 40 år er veneblodets pH-værdi i vor del af verden gennemsnitligt ændret fra 7,14 til 7,46 (7,0 er neutralt). For at blodet kan komme op på et så højt basisk tal, må der snuppes elektroner et sted fra. De tages især fra knoglernes kalcium, hvilket bl.a.medfører knogleskørhed. Man kan skaffe sig nogle tiltrængte elektroner ved ophold i bjergegne, nær ved havet eller vandfald, hvor luften er rig på negative ilt-ioner. (Eller drikke ioniseret vand?) Også C-vitaminer skulle være godt. Blodets basiske tilstand medvirker til at dække cellernes receptorer med et fibrinlag, der hindrer kommunikationen og dermed immunsystemets chance for at opdage og ødelægge kræftceller.

Som det ses, er elektron-aktiviteten (yin) helt afgørende for kroppens indre miljø pt., fordi der er skabt ubalance ved alt for meget yang. Yin er negativ elektrisk og yang er positiv elektrisk, når man bruger den kinesiske tradition (i Japan er det jo omvendt!). Det gælder om at skabe den rette balance mellem sindkroppens grundlæggende polære kræfter. Og det passer jo også godt med Martinus' beskrivelse af menneskekroppen som et elektrisk spændingsfelt mellem to poler!

Frekvens-problemet

Det tales i disse år om, at vi via påvirkning fra stigende energifrekvenser (et fotonbælte f.eks!) skulle kunne få et hurtigt "lift" til en højere åndelig udvikling. Ifølge denne bog ville vi bare blive syge af det! Vi har, som alle andre levende væsner her på kloden, synkroniseret vore energifrekvenser med Jordens elektromagnetiske felt, dvs i området omkring 10 Hertz. Hvad der ligger meget over det, vil enten prelle af på os eller gøre os syge. Og dog. S.339 står der: "Ved stigende frekvens afhænger den biologiske effekt af tilstedeværelsen af receptorer på kroppens overflade. Sådanne receptorer findes i akupunkturpunkterne, hvor hudområderne har øget ledningsevne for elektrisk strøm."

Disse punkter synes dog kun at være modtagelige for bestemte, men altså forskellige, frekvenser. Andre frekvenser er "støj", som ved interferens med personens egenfrekvens kan forårsage sygdom. Derfor er det vigtigt at behandlere, der bruger elektroakupunktur, nøje kender de enkelte punkters modtagelige frekvenser.

Lav-frekvente stråler, f.eks. radiobølger, går som bekendt lige igennem vor organisme og synes ikke at påvirke den. Men faktisk ved man meget lidt om det. Man ved heller ikke ret meget om virkningen af den 60 Hertz vekselstrøm, som vi omgiver os mere og mere med rundt om i de små hjem. Hvad sker der f.eks. med unge, der sidder i timevis hver dag ved en komputer? Nogen har nu mistanke om, at vuggedød (ca. 10.000 tilfælde hvert år i USA) skyldes den tiltagende elektromagnetiske forurening i hjemmene.

Det har taget mennesket tusindvis af år at tilpasse sig Jordens elektromagnetiske miljø. En så hurtig forøgelse af strålingen, som vi har oplevet de sidste 100 år, er vi nok ikke "gearet" til at klare. Bl.a.fordi vor instinktmæssige sensitivitet er blevet så ringe, at vi ikke kan finde ud af at undgå usund stråling. Mon en ræv ville bygge sin hule under højspændingsledninger? Man bruger iøvrigt gæs til at varsko om udslip fra atomkraftværker i Rusland, har jeg hørt.

Hvad Popp fandt ud af

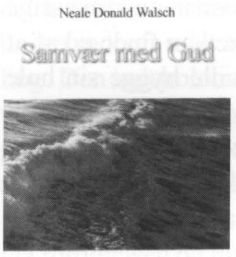
Ifølge en biofysisk forsker ved navn Fritz-Albert Popp har cellen et bølgefelt, bestående af en stående lydbølge og vinkelret herpå en stående elektromagnetisk bølge med en frekvens i det infrarøde område. Dette "koblede" bølgefelt virker som et forsvarssystem, der skærmer mod elektromagnetiske forstyrrelser. Feltet virker koordinerende på cellens processer, idet det er bærer af biologisk information. Det virker selvregulerende ind på celledelingen, cellens vækst og differentiering samt de biokemiske processer relateret til immunsystemet. Popp opfatter kræft som en forstyrrelse af dette felt.

Popp har altså fundet frem til, at det er elektromagnetiske felter, der er det styrende element i organismen. Nu mangler han bare at opdage, at det også, eller måske især, er de elektriske impulser, vi kalder tanker og følelser, der ofte forstyrrer dette felt, som i bogen kaldes "det bioelektroniske terræn".

Popp har forsket meget i, hvornår en celle kan reparere sig selv, og hvornår ikke. Han undersøgte f.eks. det giftige stof benzo*a*pyren, der optræder i bl.a.tobaksrøg og benzinos, og dets inaktive tvilling benzo**e**pyren. Kemisk set er de to former identiske og adskiller sig kun fra hinanden i den tredimensionale molekylmæssige opbygning. Hvorfor var kun den ene kræftfremkaldende? Han fandt, det skyldtes deres forskellige optiske egenskaber over for lys. Den ufarlige benzo**e**pyren var gennemskinnelig for den vigtige blåviolette del af hvidt lys. Derimod absorberede det giftige benzo**a**pyren det blåviolette lys, ændrede det og sendte det videre, især i form af infrarød stråling.

Popp fandt således ud af, at den blåviolette del af spektret fungerer som en virksom reparations-mekanisme. Når cellen belyses med svagt lys af denne bølgelængde, kan op-

ståede kromosomskader udbedres i løbet af få timer. Denne livsnødvendige mekanisme kaldes for *fotoreparation,* og ved blokering af denne vil benzoapyren virke fremmende på udviklingen af kræft. Fotoreparation er desværre stadig et ukendt fænomen for det meste af den etablerede lægevidenskab. Derfor forskes der ikke meget i, hvilke andre miljøgiftige stoffer, der har samme hæmmende virkning på den blåviolette del af lysspektret. Kan det tænkes, at den snak om "fotonbælte-energi" handler om, at vi i fremtiden vil få flere stråler, der kan det der med fotoreparation?

Neale D. Walsch: Samvær med Gud

Borgen 236 s. 229 kr.
Anm. v/ Inge Blohm Pedersen

Almene betragtninger

En af virkningerne af den nye Verdensimpuls er, at flere og flere mennesker ad forskellige veje opnår erkendelse af den åndelige verden. Det sker automatisk som et led i vores udvikling i overensstemmelse med, hvad Martinus har forudsagt.

Ofte er det lidelseserfaringer, der forårsager opvågnen til en sådan åndelig opdagelsesrejse, men det kan også skyldes oplevelser af anden art, som fx parapsykiske fænomener som bankelyde, spøgelser, kontakt til afdøde, besættelser eller mirakelhelbredelser, som vi har set det i TV-dokumentarserien "Åndernes magt". Disse oplevelser efterlader ofte et dybt indtryk, især på de direkte involverede, men også på seerne.

Heldigvis tør folk nu tale højt om, hvad de har oplevet, i modsætning til tidligere, hvor de fleste tav ad skræk for at blive latterliggjort eller stemplet som sidssyge. Og dansk TV har altså nu med succes bragt en række udsendelser, hvor de på seriøs måde undersøger de pågældende menneskers oplevelser. Engelsk TV har tidligere gennem flere år sendt lignende dokumentarudsendelser på Discovery Channel.

Men seerne bliver alt for ofte ladt i stikken, fordi udsendelserne ikke bliver fulgt op af fyldestgørende forklaringer på, hvad der egentlig foregår. Hvordan og hvorfor fænomenerne opstår? Hvor de kommer fra? Og hvad en åndelig verden i det hele taget er for noget?

Samtaler med folkekirkepræster efter udsendelserne bærer præg af, at de fleste danske præster lider af berøringsangst vedrørende disse emner, enten fordi de ikke tør udtale sig eller på grund af manglende kendskab til den åndelige verden. Nogle præster ønsker fx ikke at tale om eller anerkende, at besættelser eller exsorcisme finder sted, hvilket er paradoksalt, eftersom Biblen er fyldt med beretninger om disse fænomener.

Indtil TV tager udfordringen op og lader kompetente mennesker med åndsvidenskabelig indsigt forklare om de åndelige love og principper, må seere, der ønsker uddybende oplysninger, søge disse gennem foredrag eller på bogmarkedet.

Her findes til gengæld en mængde informationer i en stadig strøm af nye bøger. Ulempen er imidlertid, at det kan være svært for begyndere at finde vej til netop den eller de bøger, vedkommende har brug for i en jungle af bøger, skrevet af forfattere med mere eller mindre åndelig ballast.

Walsch

En af de mest bemærkelsesværdige og kontroversielle forfattere i vor tid er den amerikanske forfatter Neale Donald Walsch, som nu har skrevet sin 5. bog **Samvær med Gud**. Walsch har taget den halve verden med storm med sine fire tidligere begavede og underholdende bøger **Guddommelige Samtaler 1, 2 og 3** og **Venskab med Gud**, der alle er oversat til mere end 30 sprog og figurerer på adskillige bestsellerlister.

De fire første bøger har nærmest fået kultstatus og medvirket til, at tusindvis af mennesker har revideret deres gudsopfattelse. Det skyldes, tror jeg, at bøgerne indeholder værdifulde budskaber til mange mennesker, og at Walsch stiller spørgsmål til Gud, som kunne være stillet af de fleste af os.

Bøgerne er nemlig skrevet i dialogform og viser, hvordan vi alle ikke bare kan tale med Gud men også knytte et nært venskab og diskutere små og store problemer med Gud. Og det gør Walsch på en veloplagt, inspirerende og ofte provokerende måde. Mange passager giver anledning til stille eftertanke. Andre steder klukker man af grin.

Når Walsch hævder, at Gud reagerer på hans henvendelse og taler direkte til ham via hans tanker, må det stå for Walsch' egen regning. For hvem kan kontrollere, om det forholder sig sådan? Det må bero på tro og tillid til forfatteren, ligesom ved al anden kanaliseret litteratur. Men uanset hvem der er afsenderen, så er svarene klare og forståelige og præget af guddommelig visdom og kærlighed.

1.bog indeholder hovedsagelig spørgsmål om personlige emner som: Hvornår lærer jeg at få et parforhold til at fungere? Hvorfor har jeg altid økonomiske problemer? Hvad er det for en karmisk lektie, jeg skal lære? Er det ok

med sex? Er der liv på andre planeter? ..og lignende jordnære spørgsmål.

2.bog sætter fokus på samfundet og de udfordringer, verden står overfor nu, såsom: Hvordan bekæmper vi den stigende forurening? Hvordan opnår vi større økonomisk og social lighed i verden? Hvilke politiske strukturer er nødvendige for at skabe en ideel verden?

3.bog handler om universelle sandheder og sjælens udfordringer og muligheder.

I 4.bog **Venskab med Gud** fortsætter dialogen. Her er et eksempel på et af de mange bemærkelsesværdige svar, Walsch får på sine spørgsmål. Gud fortæller Walsch, at det er muligt både at vide og alligevel ikke vide, at man ved. Det forstår Walsch ikke og beder om uddybende forklaring. Den lyder således:

Der findes dem, som ikke ved, og som ikke ved, at de ikke ved. De er som børn. Tag dig af dem. Så findes der dem, som ikke ved, men som tror, at de ved. De er farlige. Undgå dem. - Så findes der dem, som ved, men som ikke ved, at de ved. De sover. Væk dem. - Så findes der dem, som ved, men som lader, som om de ikke ved. De er skuespillere. Mor dig og glæd dig over dem. - Så findes der dem, som ved, og som ved, at de ved. Hør godt efter hvad de har at sige, for de vil minde dig om, hvad du ved. Det er derfor, de er blevet sendt til dig. - - Genialt ikke?

Når jeg her har beskæftiget mig med forfatterens fire første bøger, er det fordi, de danner basis for den 5., og så naturligvis fordi de har gjort stort indtryk på mig som på utallige andre læsere på grund af den usædvanlige dialog, der er både hyggelig, humoristisk, overraskende og pågående og fortalt i et hverdagssprog, som alle kan forstå. Samtidig indeholder de et væld af guddommelige dybsindigheder, der uddybes i bøgerne. Her et lille citat: *Handling er ord, der bevæger sig. Ord er tanker, der udtrykkes. Tanker er ideer, der dannes. Ideer er energier, der samles. Energier er kræfter, der frigives. Kræfter er eksisterende elementer. Elementer er partikler af Gud, dele af altet, altings stof.*

Men nu til Walsch' 5. bog **Samvær med Gud**. Bogen beskriver med Gud som fortæller, hvordan vi kan bryde fri af vore illusioner og komme i kontakt med det guddommelige og handle ud fra et samvær med Gud og derved opleve den oprindelige glæde ved livet. Han åbenbarer menneskets ti illusioner, som handler om: Savn, fiasko, splid, utilstrækkelighed, krav, dom, fortabelse, betingelser, overlegenhed og uvidenhed, og vi får en forklaring på, hvorfor disse illusioner har skabt en række indgroede misopfattelser af os selv, vores verden og Gud og afholdt os fra den tætte, naturlige kontakt med Gud. Det forholder sig nemlig sådan, at hver illusion frembringer den næste og beviser de foregående, men i stedet for at se illusionen som en illusion så udbedrer vi fejlen ved at skabe en ny illusion.

Mange af disse illusioner har været omtalt i de tidligere bøger, som jeg har læst. Derfor kunne denne bog i begyndelsen ikke holde mig fanget i samme grad, som de foregående. Desuden bryder Walsch med dialogformen, hvorved **Samvær med Gud** mister den dynamik, der kendetegner de andre bøger. Jeg havde nok skruet forventningerne for højt op for så at opdage, at bogen for en stor del var et opkog af de andre bøger. Ikke så snart havde jeg tænkt dette, før jeg læste følgende:
Meget af hvad jeg har sagt til dig i vore samtaler, bliver gentaget flere gange, og det er selvfølgelig efter planen. Måske siger du: Okay, jeg har fattet det. Men har du virkelig det? Det liv, du lever, er målet for, hvad du har fattet, og hvad du ikke har fattet. Det afspejler din dybere forståelse. Hvis du virkelig har fattet det, vil dit liv være en oplevelse af konstant glæde. Det betyder ikke, at der ikke findes omstændigheder, der kan forårsage smerte, lidelse og skuffelse, men at du lever i glæde på trods af disse omstændigheder. For hvis du nærer ubetinget kærlighed til livet, elsker du livet nøjagtig på den måde, det viser sig lige her og nu. Det er kun muligt, når du ser fuldkommenheden. Formålet med at vende tilbage til de vigtigste punkter gentagne gange er at bringe dig dybere og dybere ind i din egen forståelse, så du kan begynde at se hvert af nuets gyldne øjeblikke på en ny måde med ny forståelse og større påskønnelse, med mere vågenhed og større bevidsthed.

Det var virkelig et vink med en vognstang - en påmindelse der fik mig op på mærkerne, så jeg læste resten af bogen med større opmærksomhed og dermed større udbytte. Og det var en berigende oplevelse.

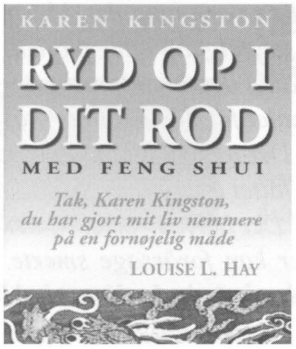
Selv siger forfatteren, at han anser sin kommunikation for at være guddommelig inspireret, og at alle bøgerne udgør en forbløffende klar og konstant kosmologi. Jeg er tilbøjelig til at give ham ret. Hans kosmologi er ikke så omfattende som Martinus kosmologi, men så vidt jeg kan se, udtaler han sig aldrig om noget, der er uforeneligt med Martinus Verdensbillede.

Og det ser ud til, at der er behov for denne kosmologi. I kølvandet på bøgerne er der oprettet to organisationer, der tager sig af breve - op til 600 om ugen, telefonopringninger og e-mail, samt udsender nyhedsbreve, arrangerer retreat-ophold, kurser, seminarer og forelæsninger. Derudover er der uafhængig af Walsch og organisationerne startet mere end 250 studiekredse over hele verden.

Samvær med Gud kan læses uafhængig af de andre bøger, såfremt man er indforstået med det gudsbegreb Walsch

repræsenterer, ellers vil det være en god ide at have læst nogle af de foregående bøger, hvilket nedenstående oplevelse vidner om.

Bogen blev anmeldt i radioen, og anmelderen sluttede således: "Alt, hvad vi oplever er illusioner, siger Walsch, men han fortæller ikke, hvad jeg skal gøre, når huset er brændt, mit barn har begået selvmord og manden har forladt mig. Så hold jer fra bogen, som Fanden har skabt, og læs i stedet Jan Lindhardts *De syv dødssynder*."
Havde den kvindelige anmelder læst *Guddommelige Samtaler 1,* havde hun fået svar på sine spørgsmål.

RYD OP I DIT ROD med Feng Shui

af Karen Kingston, Bogan , 212 sider, pris 160 kr.
anm. / Joy Persson

Hvis du føler dig tynget af rod og tingeltangel og gerne vil have luft under vingerne, så er her en bog, du skal læse. Den fortæller dig hvordan du bliver af med din tilknytning til alt det rod, du har samlet omkring dig, det "alt for meget" som du i grunden gerne ville af med, eller i det mindste reducere til det overskuelige og overkommelige, så du får plads omkring dig.

Hvem kender ikke til overfyldte garderobeskabe, hvor tøj, du aldrig går med bare fylder op, skuffer der bugner af gud véd hvad (for du ved det ikke, før du har dem endevendt), dynger af papir og som du tror "vigtige dokumenter" - og alt det andet, som du tror, du en skønne dag får brug for. Det er rædselsfuldt, det er utåleligt, men hvad gør man ved det? Hvordan får man begyndt?

Her er bogen, der forklarer dig det hele: hvorfor du gemmer, hvad det gør ved dig, hvordan det dræner din energi uden at du ved af det, hvordan du beslutter dig for at gøre noget ved det, hvordan du går frem i det besværlige sorteringsarbejde, hvor glad og let du føler dig, eftergånden som du kommer igennem det hele og får gulvplads og skabsplads og luft omkring dig - en frihedsfølelse, der er det hele værd!

Den filosofiske del af bogen, der er baggrunden for bogens analyser, er det kinesiske Feng Shui system, der bygger på viden om energi, energier i rummet, energier fra ting, der påvirker os, fine energitråde der forbinder os med alt, hvad vi ejer, statisk energi der hindrer frit "flow" af nye, friske energier i hjemmet og får os til at føle, at vi stagnerer og er kørt fast. Man genkender sig selv i bogens eksempler og griner højt ind imellem. Så hvis vi føler, at vores energi er ved at blive drænet, så kom igang!

Jeg kan se, at denne bog kan gøre det hele lidt nemmere, og så må jeg sige som Luise Hay - med en let omskrivning: "Tak, K.K., du gør vores liv nemmere på en fornøjelig måde."

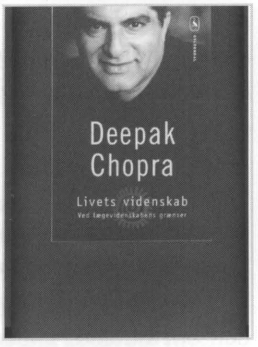

Den ompolstrede narkoman

Attika, 143 sider, af Bitten Helweg
Anm. / Ruth Olsen

Jeg fik denne lille bog tilsendt og tænkte først, at den egnede sig ikke til anmeldelse i vort blad, eftersom den ikke er spirituel. Men jeg gav mig til at læse den - den er djærv og letlæselig, med megen humor, og hen ad vejen erkendte jeg, at her er et konkret jordnært eksempel på, hvordan næstekærlighed ser ud i praksis!

Bitten har arbejdet 30 år med narkomaner og andre sociale "tabere" på sit lille landsted ved Holbæk - uden en øre i offentligt tilskud. For hun havde sine egne ideer om, hvordan det skulle gøres, dvs hvordan disse mennesker kunne genvinde deres selvrespekt. Det har været et hårdt arbejde, men med mange gode oplevelser - og resultater. De værste benspændere har været offentlige myndigheder - f.eks. da de opkrævede en masse penge i moms af det arbejde, hendes beboere lavede, bl.a. ompolstring af gamle møbler. Alt dette handler bogen om. Bitten er stadig i fuld sving i sin ret høje alder - det er rart at vide, der stadig er den slags ukuelige kvinder!

Livets videnskab

Gyldendal, 298 s., 199 kr,
af Deepak Chopra
anm. / Ruth Olsen

Denne halvgamle bog, opr. udgivet af Borgen i 1990, er genudgivet nu i en let revideret udgave. Jeg skrev om den i sidste blad, for den gjorde i sin tid et stort indtryk på mig, så jeg vil blot nævne her, at vi igen har den til salg!

Nu

Eckhart Tolle: Nuets kraft.
Nøgle til personlig frigørelse.
Borgen 2001. 222 sider, 229,- kr.
Anmeldelse v/ Gunder Frederiksen

Nu - nu - nu - **NU**! - Der sad den - lige i øverste venstre hjørne. Pragtfuldt! Som kun Danmarks Pauli kan gøre det!!! Mon ikke vi er en del mosgroede fodboldentusiaster, der danner associationer til vor gudbenådede Gunner Nu-Hansen? Jeg tror det. Det var før kassefjernsynets dage. Det behøvedes heller ikke - vi havde ikke brug for det. Gunner Nu-Hansen var med sine fabelagtige evner til på en utrolig levende og ikke mindst indlevende reportage i stand til at skabe "fjernsynet" inde i hovederne på os - selv om vi var henvist til datidens primitive, skrattende radioapparater. - Senere kom fjernsynet og den gudbenådede evne til at skabe det indre fjernsyn sygnede hen. Nu havde man det jo foran sig sammen med kaffen og napoleonskagen - så hvorfor anstrenge sig?

Hvorfor havde Gunner Nu-Hansen disse evner? Svaret ligger i det ord, han i sin store begejstring skreg ind i mikrofonen: "**Nu**". Som fodboldreporter levede han intenst i Nuet. Og ifølge Eckhart Tolle er netop evnen til at leve koncentreret i Nuet nøglen til direkte kontakt med vor indre essens - og dermed livet. Meget betegnende hedder hans bog "NUETS kraft" med undertitlen "Nøgle til personlig frigørelse".

Bliver man da frigjort ved at leve i Nuet? Ja, det er spørgsmålet. Hvad forstår man egentlig ved at leve i Nuet? Det lyder enkelt, men er det det? Nogle første sparsomme forsøg siger mig, at man jo ikke kan fastholde et Nu. Så såre man er i dette eftertragtede Nu, så er det forsvundet - eller rettere så er det forvandlet til et nyt Nu - og derefter igen i et nyt , og igen og igen -.

Jeg må konstatere, at et Nu kan ikke fastholdes - i al fald ikke med den bevidsthed, jeg har. Det til trods for at tiden er en illusion. Måske er det en sag for folk med kosmisk bevidsthed, måske er det noget i den retning, man oplever ved de såkaldte "kosmiske glimt"? - I forsøg på at fastholde Nuet - for mere end et forsøg kan jeg ikke drive det til - oplever jeg ganske vist en stille og yderst behagelig ro, som det i vor fortravlede tid nok er nyttigt at hengive sig til, måske som en daglig meditativ øvelse. Men jeg føler ikke, at jeg er uden for tiden, jeg har ikke fastholdt Nuet. Skulle jeg forledes til at bilde mig det ind, så vil mit pulserende åndedræt hurtigt forvisse mig om noget andet.

Det er imidlertid muligt at opnå kortere perioder af tanketomme tilstande, som jo er formålet med meditation, som vi f. eks. kender det fra transcendental meditation. Som Tolle skriver: "Det er muligt at opleve glimt af kærlighed og glæde eller korte øjeblikke af dyb fred, hver gang, der opstår et tomrum i tankernes strøm". Ved øvelse kan disse perioder forlænges, men det kræver selvdisciplin og intens koncentration. Her er Tolles bog "Nuets kraft" en nyttig vejleder.

Sind - bevidsthed

Tolle skelner mellem sind og bevidsthed. Sind er den strøm af tanker, der melder sig helt automatisk, og som let kan blive så overvældende, at Tolle taler om sindets tyranni: Han skriver: "Så er det sindet, der bruger dig. Du er ubevidst identificeret med det, så du ved ikke engang, at du er slave af det. Det er næsten som, hvis du var besat uden at vide det, og du tog det væsen, der har besat dig for at være dig selv" (s. 34).

Kan man standse denne tankestrøm og dermed sindets tyranni, hvad der netop er bogens ærinde, så er der tale om ren bevidsthed. Det er nøglen til personlig frigørelse. Tolle: "Begyndelsen til frihed er den indsigt, at du ikke er det væsen , der har besat dig - tænkeren. At vide dette sætter dig i stand til at observere væsenet. I det øjeblik du begynder at iagttage tænkeren, aktiveres et højere bevidsthedsniveau. Du begynder at indse, at der findes et umådeligt område af intelligens hinsides tanken, og at tanken kun er et meget lille aspekt af denne intelligens. Du indser også, at alle de ting, der virkelig betyder noget - skønhed, kærlighed, kreativitet, glæde og indre fred - opstår hinsides sindet. Du begynder at vågne." (s. 34)

Stenaldermanden har sikkert levet intenst i Nuet. Kampen for overlevelse tvang ham til det. For os er det anderledes - med kulturens udvikling er der et hav af tankestrømme og mentale energier, der vælter ind i vor bevidsthed - så meget at det kan knibe at holde styr på dem. Men naturligvis lader det sig gøre. Man kan f. eks. koncentrere sig om kroppen. Derved kan vi blive bevidst om vor essens - vor væren. Herom skriver Tolle: "For at blive bevidst om Væren, må du kræve din bevidsthed tilbage fra sindet (altså fra tankestrømmen).

Anledningen til, at Tolle har skrevet denne bog, er, at han selv på et tidspunkt som 29.årig havde en stærk åndelig oplevelse, som startede med absolut rædsel, men som snart ændredes til en følelse af dyb fred og lyksalighed, ligesom al sansning blev langt mere klar og intens. Oplevelsen, der detaljeret er beskrevet i bogen, overbeviste ham om, at der var sket en dybtgående åndelig forvandling med ham, som havde karakter af åndelig opvågning.

Tolle samler summen af vore negative tanker og følelser i

begrebet smertekroppen. Sammen med vor identifikation med tankestrømmen eller sindet udgør den en barriere for at opnå åndelig frigørelse. Denne barriere kan gennembrydes ved at leve intenst i Nuet.

"Nuets kraft" adskiller sig fra mange af de andre bøger, der handler om åndelig indsigt, ved at gå helt uden om de mange teknikker med mantra o. lign. Tolle går direkte til Nuet. Jeg kan medgive, hvad der anføres på bogens bagside, nemlig at den indeholder værdifulde indsigter. Men der skal arbejdes for selv at komme til dem. Bogen giver fine anvisninger på, hvorledes man selv kan komme til oplevelse af Nuets kraft og dermed åndelig frigørelse fra tankens tyranni. - Bogen er skrevet i dialogform. Det vil være synd at læse den hurtigt igennem. Bedre er det - som bogen selv foreslår - undertiden at standse for at forarbejde det læste.

Tolles bog fortjener min varmeste anbefaling til alle, som ønsker at gøre noget ved deres egen personlighed.

Eckhart Tolle besøger Danmark til foråret. Han holder foredrag i Århus d. 3. April og i København den 5. April samt lørdags seminar d. 6. April. Yderligere information kan indhentes på tlf. 3929.0336 eller på e-mail: svend.trier@get2net.dk ligesom man kan gå ind på Sv. Triers hjemmeside: www.quantumseminars.dk

Forandring med eller uden håb

Tara Bennett-Goleman:
Følelsernes alkymi,
Borgen, 437 s., 349 kr.
Anmeldelse ved Lisa S. Burgess

Jeg har tidligere her i bladet anmeldt den amerikanske psykolog Daniel Golemans to bøger *Følelsernes intelligens* og *Følelsernes intelligens på arbejdspladsen* og givet udtryk for stor entusiasme og optimisme i forhold til, hvad jeg anser den hjerneforskning, hvis resultater han bygger sine bøger på, for at kunne bruges til.

Nu har hans hustru, som er MA og psykoterapeut, så udgivet en bog, hvori der udfra samme forskning indføres i praktiske metoder i at bruge fuld opmærksomhed til at løse følelsesmæssige problemer.

Bogen rummer et forord af Dalai Lama, og som jeg læste bogen igennem stod det klarere og klarere for mig, at hjerneforskningens resultater i denne bog helt og holdent blev brugt i en buddhistisk kontekst, hvori følelsen af håb hører til i samme til personligheden knyttede kategori af følelser som frygt.

Det oplever jeg som problematisk og værd at tænke meget over!

De første 339 sider rummer såvel teoretiske afsnit som praktiske vejledninger med henblik på at gøre det nemmere for læseren at tilegne sig forståelse af, hvorledes vanemæssige mønstre har det med at kapre én og tage styringen i livet for én samt metoder til brug for at frigøre sig fra disse kapringer.

Tara Bennett-Goleman (herefter TBG) tilhører den amerikanske skema- eller mønsterskole, som arbejder med metoder, der i en vis udstrækning er parallelle med den jungiansk inspirerede kybernetiske metode, som blandt andet og især Ole Vedfelt har videreudviklet. Hvor han opererer med fænomenet *delpersonligheder* opererer de imidlertid med fænomenet mønstre eller skemaer.

TBG peger på, hvorledes dét i barndommen at have oplevet at føle sig f.eks. underkuet, underernæret, forladt, svigtet på andre måder eller uegnet medfører, at man i voksenlivet kommer til at føle sig tiltrukket af de selv samme mønstre, således at man via "egen" (som jo i virkeligheden er lånt) energi tiltrækkes af mønstre eller skemaer, hvori indgår underkuelse, underernæring, forladthed, mistro og uegnethed, hvilket afspejles i voksenskemaer rummende modsvarende:1) særrettighedsskemaet, 2) det lidet givende, narcissistiske og kolde, 3) det uopnåelige eller upålidelige, 4) det utroværdige, følelsesmæssigt manipulerende eller med fysiske eller seksuelle overgreb og 5) det fjerne, utilnærmelige, kritiske og afvisende.

Hendes pointe er, at dét at praktisere fuld opmærksomhed på de følelser, skemaerne rummer, foranlediger, at de langsomt i en alkymistisk proces forvandles i og med, at de genkendes som skemaer og ikke som subjektive og uomtvistelige virkeligheder. De genkendes altså som mønstre, der ikke kan bruges til at få ens behov opfyldt, hvorved det er let at fravælge dem. Og gives de ikke energi, degenererer centret for dem i hjernen.

I og med at jeg selv har arbejdet med biografigrupper i mange år, og i dette hovedsagelig benyttet mig af teorier om integrerede delpersonligheder, hidrørende fra de forskellige vækstfaser i livet 0-7, 7-14 og 14-21, genkendte jeg alle de mønstre hun nævner, som nogle af dem, det er allermest problematisk at bringe med sig ind i voksenlivet; og de metoder, hun angiver som hjælperedskaber med henblik på at træne sig i at kunne genkende mønstrene, kan jeg ikke stærkt nok anbefale. Selvom hun opererer med visse grundskemaer, som hun anser for at være domine-

rende (de nævnte), kan hendes metoder bruges til afsløring af hvilke skemaer som helst; og som udgangspunkt anbefaler hun da også (heldigvis) alle at udgå fra, at de har skemaer.

Så vidt den del, der har med personligheden at gøre. Jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at enhver ved at læse om og blot praktisere fuld opmærksomhed kan forvandle sin personlighed til frigørelse fra uhensigtsmæssige skemaer. Blot genkendelse af dem skaber bevidsthed om dem, og allerede dermed er en stor del af arbejdet gjort.

Den sidste lille del af bogen, som handler om den åndelige alkymi, er jeg imidlertid ikke selv tiltrukket af. Og det har at gøre med hendes forhold til begrebet håb.

Hendes virkelighedsopfattelse af mennesket som væsen udgår fra det gamle zenord "Dette bæger er allerede itu"; og dermed bygger hun på den idé, at alt, som har at gøre med det sanselige, uophørligt er i forandring og dybest set ikke er eksisterende. Mennesket har således ikke en kerne, som udgøres af et selv, hvorfor det bestandigt må leve i bevidstheden om sit eget endeligt. Man må derfor ifølge TBG anerkende den smerte, som livet på et vist punkt nødvendigvis må bringe (se s. 367).

Det er lige netop dette standpunkt, som jeg har tænkt meget over. (Jeg kan faktisk ikke dy mig for at stille spørgsmålet: Mon der i menneskeheden er et ikke-erkendt martyr-/masochistskema, som selv psykologer og buddhismen slæber rundt på? At folkekirken har den, er åbenbart; for ifølge den er vi jo født syndige, men … kan vi også støde på den i såkaldt spirituel psykologi?)

Jeg var så glad for netop at have læst et gammelt interview med den nyligt afdøde børnebogsforfatter Astrid Lindgreen (genoptrykt i Weekendavisen 1. febr. 2002 under titlen NANGIJALA). Hun peger netop på umuligheden i at kunne leve et liv med kvalitet i et verdensbillede, hvor slutning er en realitet. Derfor var det, at hun i Brødrene Løvehjerte opfandt NANGIJALA. Ja, faktisk opfandt hun det slet ikke. For det var der i forvejen, ligesom alt andet hun skriver om, som hun siger!!!

"Der er mere tilfredshed at finde ved at give slip på vores håb og frygt end i at klynge os til noget." skriver TBG. Hun oplever, så vidt jeg formår at forstå hende, håbet, som noget, der alene er knyttet til personligheden. Det gør jeg ikke. Jeg oplever håbet, som den guddommelige urenergi i mit centrum. Det, der gør, at jeg på trods af at kunne opleve at have alle odds imod mig, gør, hvad der skal gøres for at jeg kan være i harmoni med min helt og aldeles abstrakte længsel efter en eller anden mening, som lige netop den skæbne jeg har, er forbundet med.

Men spørgsmålet er, om hun også ville kunne sige sådan, hvis hun brugte nogle dage eller måneder på at overveje, om der, som Martinus nøje redegør for bl.a. via symbolet "Den evige organiske kosmiske forbindelse mellem Gud og gudesøn" rent faktisk kan tænkes at være en evig organisk kosmisk forbindelse mellem en del af min forgængelige fysiske fremtrædelsesform og en del af altets oplevelse gennem idéen i den.

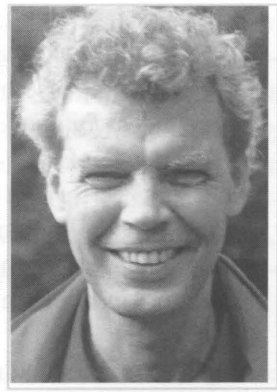
Selv nærer jeg tillid til, at det forholder sig således. Og det fylder mig med håb om, at alting nytter. Det fylder mig med håb om, at enhver forandring er en udvikling mod noget, som jeg har tillid til vil vise sig at rumme endnu flere muligheder for alt eksisterende, om end i nye forgængelige former, som jeg jo til gengæld i kraft af den måde jeg tænker og føler og handler på nu i dette liv netop har indflydelse på.

Virkelig spiritualitet må, som jeg ser det, rumme håb, ikke forstået som egoets håb, men som en indre drift, der vil føre os til det vi til enhver tid længes efter, og som ligger længere fremme i spiralkredsløbet. Lige nu: fred og kærlighed, kreativitet og visdom.

Og det tror jeg altså også på, at metoderne i bogen, hvad mønster- og skemaarbejdet angår, kan bidrage til.

Rolf Elving:

Introduktion til Det Tredie Testamente

Er nu udkommet på dansk
Borgens Forlag,
131 sider, 139 kr.

Det Tredie Testamente forvandler kærlighed, dvs. dette „at elske sin næste som sig selv", til videnskab ved at påvise denne livsholdnings harmoni med et kosmisk verdensbillede. Alle verdens religioners kærlighedsbudskab bliver dermed forankret i virkeligheden. I INTRODUKTION TIL DET TREDIE TESTAMENTE præsenterer Rolf Elving Det Tredie Testamentes verdensbillede og kosmiske livssyn og understreger sammenhængen mellem Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente og Det Tredie Testamente. Da bogen udkom på svensk blev den anmeldt i Impuls nr. 1/00.
Rolf Elving er ven og elev af Martinus. Elving var ansvarlig for Martinus Instituttets undervisning i København fra 1983 til 1986 og var medlem af instituttets råd fra 1979 til 1986. Han leder i dag flere studiegrupper og er foredragsholder.

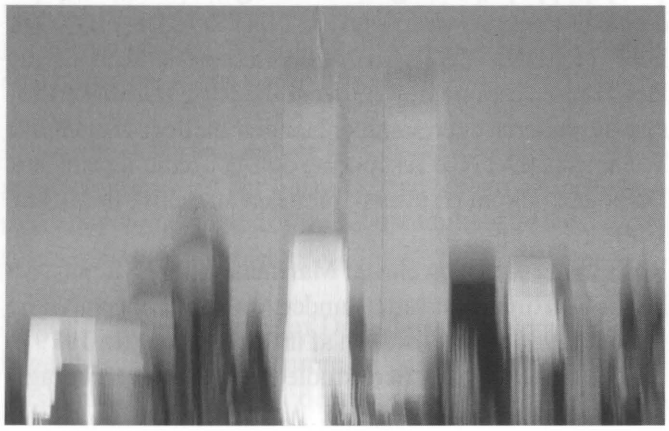
Skyldig eller ikke-skyldig?

Harry Rasmussen

Den omstændighed, at der i en vis forstand er en "lækage" i skæbnelovens absolutte og ufravigelige fuldbyrdelse, sådan som Per Bruus-Jensen især har påpeget i "X" bind 2, stk. 2.231., gør det efter min opfattelse i højeste grad betænkeligt, at fremføre den påstand, at ofrene for f.eks. terroraktionen mod World Trade Center i New York den 11. september 2001, eller for den sags skyld også ved de to efterfølgende flyveulykker i henholdsvis Milano og New York, selv er de egentlig skyldige i deres egen uhyggelige og tragiske skæbne. (Impuls nr. 4, 2001, side 12, spalte 2).

Dertil må jeg også sige, at det er umådelig svært at forstå og acceptere, at skytsenglenes virksomhed skulle være i stand til at kompensere for det *moment af tilfældighed og dermed risiko for uretfærdighed,* som skæbneloven i henhold til både Per Bruus-Jensen og Martinus åbenbart rummer. Det må derfor som konsekvens betyde, at *livsvilkårene,* herunder ulykke, sygdom, død, drab, mord etc., i visse situationer eller sammenhænge trods alt har eller kan have en stærkere indflydelse end skæbneloven.

Det gør efter min mening ikke sagen bedre, at Per Bruus-Jensen i artiklen henviser til, at de sikkert "helt igennem søde, rare og almindelige mennesker" kan have forskaffet sig den grufulde skæbne ved f. eks. kødspisning (direkte eller indirekte drab af dyr) eller gennem den måde, hvorpå de hvide amerikanerne i sin tid foretog en skånselsløs etnisk udrensning af Amerikas oprindelige befolkning, indianerne. (En stor del af de omkomne under terroraktionen mod World Trade Center var dog englændere og asiater, der blot for tiden arbejdede på stedet, og mange af de omkomne politi- og brandfolk var puertoricanere, hvilket selvfølgelig ikke forrykker det principielle i betragtningen).

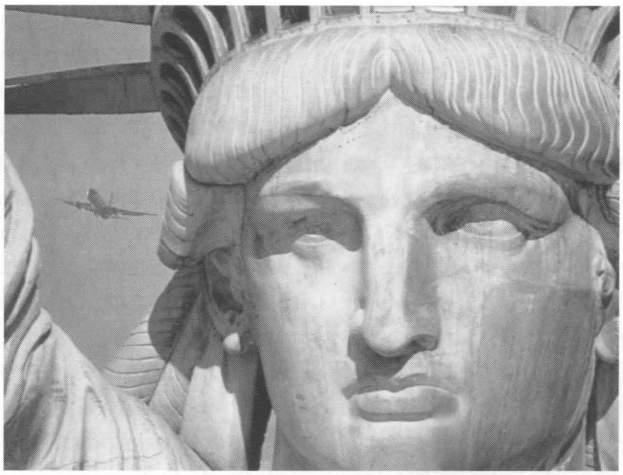

Det, der især trænger sig på hos mig ved sådanne påstande om skæbnegæld, er blandt andet eller måske især den kendsgerning, at ingen af de flere tusinde ofre for de ovennævnte hændelser efter min opfattelse vil kunne anses for at have været hverken mere eller mindre skyldige eller værre eller bedre i moralsk henseende, end tilfældet f. eks. er med mig og mange af de mennesker, jeg kender i min daglige, stilfærdige hverdag. Hvorfor så lige netop dé mennesker, unge som ældre, fædre, mødre, sønner, døtre, brødre, søstre etc.?

Det vil efter min mening heller ikke være noget acceptabelt svar at sige, at så vel jeg som de "uskyldige" mennesker, jeg her har nævnt, jo kan risikere at blive ramt af ubehagelig eller lidelsesfuld skæbne og død på så mange andre måder, som f. eks. ved sygdom, ulykke, trafikuheld, drab, mord osv., hvis vi da ikke allerede er det.

Og for resten, hvad med indianerne? De kan vel heller ikke sige sig fri, men må jo også have gjort sig skyldige i handlinger, der havde som konsekvens, at de på et tidspunkt blev ofre for "etnisk udrensning"?

Men set i det perspektiv, som skæbneloven og dens fuldbyrdelse har i følge kosmologien, kunne det se ud til, at det er som en "skrue uden ende". Så meget desto mere som at virkningen af "syndernes forladelse" kun er midlertidig, idet skæbnens "restgæld" i henhold til Martinus kommer til indfrielse i et senere spiralafsnit, bl. a. i form af de lidelser, dyrene er udsat for. (Et emne, Martinus har været inde på ved flere lejligheder, når han f. eks. er blevet stillet over for spørgsmålet om den skæbnemæssige baggrund for de

lidelser, det moderne industrisamfund bl. a. påfører slagtedyrene.)

Derfor hjælper eller trøster det egentlig ikke så meget at vide, at især de ubehagelige og lidelsesfyldte skæbnevirkninger ikke er udtryk for straffeforanstaltninger, men derimod for belæring og erfaringsberigelse. Fortæl det til de sørgende pårørende og efterladte til ofrene for f. eks. naturkatastrofer, krigshandlinger, etniske udrensninger og terroraktioner. Man ville i givet og værste fald blive anset for at være kynisk og følelseskold (og er det måske også?).

En anden holdning eller stillingtagen til f. eks. terroraktioner som den imod World Trade Center, jeg har problemer med at forstå, kommer til udtryk i påstanden om, at gengældelsesaktioner af dræbende karakter ikke alene skulle være direkte og skæbnemæssigt skadelige, i hvert fald på sigt, men også unødvendige. I stedet opfordrer Per Bruus-Jensen - og i samme sammenhæng Gunder Frederiksen i artiklen "Fra mareridt til det rigtige menneske" - til, at man forsøger at forstå og solidarisere sig med de undertrykte, udbyttede og diskriminerede "ofre" for "magtens nuværende ihændehavere".

Det er uforståeligt for mig, at man kan fremsætte den påstand, at undertrykkelsen m. v. i sig selv skulle være den dybere årsag til forekomsten af "viljen til terror" og dermed bl. a. af terrorister og deres såkaldte bagmænd, og desuden ligefrem skulle kunne undskylde motiverne bag terrorhandlingerne. Et sådant argument er vist ikke set siden marxisternes og leninisternes dage, hvor målet helligede midlet. En terrorhandling er og bliver en terrorhandling, uanset motiverne bag, og hvad enten det drejer sig om anvendelsen af en selvmordsbombe eller et passagerfly fyldt med i den sammenhæng uskyldige mennesker, mænd, kvinder og børn.

At terroristerne for nogles vedkommende - som det tilsyneladende er tilfældet med dem, der stod bag udåden mod World Trade Center - er veluddannede og velbjergede folk, der som yderste konsekvens er villige til at ofre deres eget, men nok især andres, liv i den "gode" sags tjeneste, er efter min mening en skærpende omstændighed.

Og hvem er for resten undertrykkerne i tilfældet med Afghanistan? Det er i det aktuelle tilfælde de religiøse, fundamentalistiske talebaner, som efter at russiske tropper i sin tid havde trukket sig ud af landet, tog den politiske magt ved et blodigt kup. Skæbnens ironi ville, at talebanerne blev hjulpet til magten af USA, der dengang bekæmpede Sovjetkommunismen. Men som "magtens ihændehavere" benyttede talebanerne lejligheden til at indføre middelalderlige retstilstande og forbyde alt i samfundslivet, der betød fornyelse, modernisering og fremskridt. Blandt meget andet forbød man piger at gå i skole og kvinder i at arbejde, samtidig med at man påbød dem at skjule sig bag den såkaldte burqa. Og mændene blev påbudt ikke at klippe håret eller barbere sig, og i øvrigt bede de fem gange daglig, som islam foreskriver, og desuden være parate til jihad, hellig krig mod de vantroende, både i overført og bogstavelig forstand.

Den form for fanatisme og fanatikere, som eksempelvis det afghanske talebanstyre og dets støtter er eksponenter for, viser historien - tænk her f. eks. på Nazi-Tyskland og det imperialistiske Japan, sidstnævnte med dets kamikazepiloter - at man ikke kan bekæmpe eller komme til livs gennem forhandlinger eller samarbejde. Med sådanne "djævle-bevidstheder", som der her ser ud til at være tale om, eller de religiøse selvmordsfanatikere af forskellig politisk og/eller religiøs observans, kan man ikke forhandle sig frem til "fred i vor tid" eller i det hele taget til fredelig sameksistens. De må og skal sættes ud af spillet med de magtmidler, de demokratiske retssamfund råder over til deres selvforsvar.

Konklusionen må, sådan som jeg ser det, derfor blive, at uanset hvor meget man som pacifist eller Martinus-tilhænger er imod brugen af våbenmagt i forbindelse med politiske konflikter, eller som i det aktuelle tilfælde mod et fana-

tisk politisk-religiøst regime, så vil der i bedste fald være tale om en midlertidig nødforanstaltning for at afværge "viljen til terror". Men at fremmane mytiske "dommedagsbilleder" i den anledning, sådan som nogen gør og også gjorde i forbindelse med Golf-krigen, har intet med virkeligheden at gøre.

I sit værk har Martinus helt bevidst og stort set aldrig taget stilling til aktuelle politiske og militære begivenheder, når der lige ses bort fra en slags forudsigelse af 2. verdenskrig (Martinus' nytårstale 1934 og bogen Logik, 1938, 58. kap.) og opfordring til afstandtagen fra de totalitære regimer i almindelighed (Menneskeheden og verdensbilledet, 1955, 15.-16. kap.). Hans forudsigelse - eller profeti om man vil - af "dommedagen", er i lighed med Ny Testamentes mytiske Apokalypse så generelt formuleret, at den vil kunne anvendes på enhver større og alvorligt truende social, økonomisk, politisk og militær situation, der måtte opstå nu og i fremtiden.

Lad os derfor heller ikke være så dogmatiske og ortodokse i vores opfattelse af, hvad Martinus forstår ved "dommedagen" eller ved et par lejligheder har udtalt om en kommende storkrig omkring årtusindeskiftet, at vi f. eks. tror at en tredje verdenskrig nærmest pr automatik er uundgåelig. Såvel forløbet af Golfkrigen og krigen på Balkan, som det nuværende relativt gode forhold mellem Rusland og Amerika og Kina og Amerika, viser det modsatte. Og oprettelsen af den internationale krigsforbryderdomstol i Haag, og den bekæmpelse af den politiske og kriminelle terror, som store dele af det internationale samfund efter den 11. september 2001 er gået i gang med på mange fronter, også militært, bør tværtimod ses som et led i en udvikling hen mod et internationalt retssamfund. Men om det vil lykkes at komme et afgørende skridt videre i denne omgang, er en helt anden sag og næppe sandsynligt.

Men det er indlysende klart for enhver med blot et minimum af forståelse for verdenssituationen, at det i længden aldrig vil være nok med militære eller halvmilitære aktioner. Det var tilfældet efter 2. verdenskrig, og det vil naturligvis også være det i den aktuelle situation, hvor det i høj grad er påkrævet med humanitære hjælpeforanstaltninger og langsigtet effektiv økonomisk, politisk og social indsats for at give de berørte befolkningsgrupper reel mulighed for at forbedre og højne deres egne generelle levevilkår. Hvilket sidste man under alle omstændigheder må håbe, at det internationale, demokratiske samfund for alvor vil gøre forsøg på at medvirke til i de kommende år, skæbnelov eller ej.

Dialog

Svar - fra Per Bruus-Jensen

Kære Harry Rasmussen!

Tak for dit omfattende indlæg som reaktion på bl.a. min artikel i DNV nr.4/2001.

Da jeg ved, at du besidder et dybt kendskab til Martinus arbejde, må jeg enten opfatte dine forbehold som retorisk ment ud fra ønsket om en mere omfattende uddybning af de fremførte synspunkter. ELLER som en afvisning af det virkelighedsbillede, Martinus er eksponent for; i det mindste dele af det - herunder mht. forholdet mellem begreberne skæbnedannelse og retfærdighed.

Hvis det sidste skulle være tilfældet, tror jeg ikke, jeg vil være i stand til at bidrage med noget, der afgørende vil kunne ændre situationen og din holdning, idet jeg jo ikke har Martinus' forudsætninger for ved selvsyn at kunne skue virkelighedens kosmiske sammensætning, men må nøjes med at forvalte og viderebringe de oplysninger, som er tilgået os fra netop Martinus (og andre med kosmisk bevidsthed).

Hvis dit indlæg derimod er rent retorisk ment og dermed skal forstås som en opfordring på læsernes vegne til at fremkomme med en mere uddybende forklaring, stiller tingene sig noget anderledes, idet vi i så fald - frem for at fortabe os i mere eller mindre uransagelige enkeltheder - kan koncentrere os om det helt principielle i sagen, nemlig samspillet mellem lovene for skæbnedannelse og retfærdighed generelt.

Skæbnedannelsen

Udgangspunktet vil da være den påstand fra bl.a. Martinus' side, at ethvert levende væsen selv er den første årsag til sin skæbne - af hvad art den end er - samt at de love, der styrer skæbnedannelsen, i princippet følger devisen, at man høster som man sår. Og det så bogstaveligt, at ingen i absolut forstand hverken kan gøre eller lide uret. Ja, at livslovene virker så hårfint og usvigeligt sikkert og gennemgribende, at "selv ikke det mindste støvfnug kan lægge sig tilfældigt" - for nu at citere Martinus direkte for en ofte gentaget udtalelse.

Dette må således også gælde for alle de mennesker og i alle de sammenhænge, du bringer på bane, hvadenten det

drejer sig om enkeltskæbner eller kollektive skæbner - i fortid som i nutid og fremtid. Men da faktisk opklaring af de enkelte skæbnetilfælde ultimativt stiller krav til kosmisk bevidsthed og den dermed forbundne evne til på relevant vis at kunne ransage fortiden og dermed selve grundlaget for hvert enkelt af disse skæbnetilfælde, er det - uden rådighed over kosmisk bevidsthed - naturligvis ikke muligt at gøre rede for de praktiske skæbnehændelser i detaljer. Hvilket i skrivende stund således også er min situation. Og det springende punkt for den enkelte må derfor blive, om man - i det mindste som en arbejdshypotese - vil godtage skæbnelovens påståede pointe som et almindeligt eksistensvilkår eller ej, idet ALT andet ifølge sagens natur må komme i anden række.

Men samtidig bør man betænke, at vi grundlæggende har valget mellem enten at tilkende lidelserne og det såkaldte onde en eller anden højere betydning, der retfærdiggør disse fænomener og herved forsoner os med dem, eller også acceptere, at alt i bund og grund er absurd, og al heroisk stræben derved dybest set meningsløs ...

Svaret på terror

Med hensyn til terrorfænomenet som sådant turde det være indlysende, at det ikke finder genklang hos undertegnede, men udpræget kalder på modvilje og afstandtagen. Men samtidig ligger der ikke desto mindre en opgave i at håndtere denne modvilje og afstandtagen på en måde, der på én og samme tid er effektiv OG i kontakt med humanitet og næstekærlighed. For selv om terrorhandlinger ikke hverken kan accepteres eller undskyldes, er de i hvert eneste tilfælde begrundet i nogle omstændigheder og mekanismer, som det er nødvendigt både at komme til erkendelse af og vise forståelse for rent menneskeligt, hvis man skal gøre sig håb om at neutralisere ondet ved roden frem for at få det til at eskalere endnu mere. For man må ikke glemme, at alle terrorister har "en sag", som de i givet fald er villige til at ofre alt for, og de opfatter i samme forbindelse ikke sig selv som onde, selv om de begår frygtelige handlinger. Tværtimod retfærdiggøres sådanne handlinger for dem at se af "deres sag" og det formål, den tjener. Og de vil føle sig bestyrket i denne holdning, jo mere man søger at bekæmpe dem med voldelige midler.

I praksis er sådanne midler muligvis ikke til at komme uden om i første omgang - set som et valg mellem flere onder. Men de bør følges op med initiativer og tiltag, der helhjertet sigter mod at få terroristerne til at se deres "sag" med modpartens øjne også - og vel at mærke ikke blot intellektuelt, men også emotionelt. For uden dette sidste moment opnår man ikke at flytte grænsen for, hvad den enkelte terrorist i praksis vil kunne nænne og ikke nænne at gøre. Det er ganske vist ikke nogen let eller hurtigt overstået øvelse, men jeg tror personligt ikke, der er nogen vej uden om. Med mindre man vil forsvare sin egen "sag" og position med midler, der før eller siden til forveksling kommer til at ligne dem, terroristerne benytter sig af ....

Jeg skal slutte dette rent principielle svar med at udtale håbet om, at man ikke vil opfatte de fremførte betragtninger som udtryk for hverken blødsødenhed, naiv idealisme eller defaitisme, men derimod som en opfordring og tilskyndelse til praktisk og konstruktiv humanisme i et dybt alvorligt skæbneanliggende for hele menneskeheden. En opfordring og tilskyndelse, der på det nøjeste er i pagt med påstanden om, at ingen magt i tilværelsen er større end KÆRLIGHEDENS - heller ikke selv den værste form for terrorisme. Jamen, hvorfor så ikke gøre brug af denne overlegne magt ...?

Men vel at mærke helhjertet ...

KORT FORTALT

v/ Ruth Olsen

Tallenes mystik

Pythagoras sagde, "at tallene skjuler og indeholder universets hemmelighed". Martinus løftede lidt af sløret for hvordan i LB III s. 1250.
I dag arbejder nogle med numerologi ud fra den betragtning, at tallene har en okkult betydning. Denne betydning er sat i system, og der er udgivet en del bøger om det.

Da der er mange, som i dag skifter navn på anbefaling fra numerologer, har jeg læst nogle bøger om emnet for at se, om jeg kunne finde logikken i det. For een ting er, at tal har særlige symbolske betydninger, men hvad er den logiske baggrund for, at bogstaver gives bestemte talværdier?

Da jeg i de nævnte bøger fandt forskellige måder at opsummere navnes talværdi på, ja at end ikke bogstavernes talværdier var helt de samme i alle bøger (formodentligt fordi nogle bøger stammer fra andre sprogområder), opgav jeg at finde logikken. Men som der stod et sted, så er beslutningen om at skifte navn - uanset talværdier - et stærkt budskab til ens "højere jeg" om, at man ønsker radikale ændringer i sit liv! Og stærke ønsker plejer vor højere bevidsthed ikke at sidde overhørig!

I en af bøgerne - "Skæbnens Bog" (Strube 1976) - læste jeg iøvrigt, hvad tallet 11 står for. I sidste nummer af dette blad skrev vi, som nogen måske husker, om alle de "tilfældige"11-taller, der var indblandet i ulykken 11.sep. I bogen står:"*Tallet 11 er for okkultisterne et ildevarslende tal. Det advarer mod skjulte farer, rettergang og andres forræderi.*"
Ud fra Martinus' tal-tolkninger er 11 symbol på starten af et nyt kredsløb, en ny epoke. Og s. 1280 skriver han "*Ethvert menneskes skæbne, enhver karakter, enhver tankeart, enhver samtale findes i eller kan udtrykkes i tallenes verden.*" Men han uddyber ikke hvordan!

Kosmologi eller testamente

På nettet foregår der en livlig diskussion om åndsvidenskab blandt nogle af "vennerne". Et af emnerne handler om, hvorvidt tiden er inde til mere konsekvent at bruge navnet "Det tredie Testamente" i stedet for som hidtil "Martinus' kosmologi". En af deltagerne påpeger, at Martinus selv har betegnet åndsvidenskaben som kristendommens tredie epoke.

Der kan siges både for og imod. Imod taler at ordet "testamente" naturligt associeres med fænomenet religion, som mange (de fleste?) af de "modne" for åndsvidenskaben føler sig "færdig" med, ja endda føler en vis aversion imod, fordi det forbindes med dogmatisk tro. Jeg er selv en af den "slags". For mig var ordet "åndsvidenskab" det, der fængede. Udtrykket "Martinus' kosmologi" har den ulempe, at dels bruger naturvidenskaben ordet kosmologi om deres rent fysiske forskning af universet, dels lægges der for megen vægt på personen Martinus. Det er ikke personen men værkets indhold, det nu handler om. Desværre er ordet åndsvidenskab lidt tungt i det. Så mon vi ikke endnu en tid lang må bruge de forskellige udtryk, alt efter hvad situationen lægger op til?

Men eftersom Martinus i sit værk lægger sig forholdsvis tæt op ad kristendommens traditionelt patriarkalske sprog og "fader-religiøse" billeddannelse, er det oplagt, det ender med kun at hedde Det tredie Testamente. Jeg tror iøvrigt, at det er det mere køns-neutrale ved teosofien (og nogle religioner fra det superpatriarkalske Indien), der har givet den en del "vind i sejlene" i vor tids vestlige verden, hvor det jo pt i lidt højere grad er kvinder end mænd, der er åndeligt søgende. Men Martinus' åndsvidenskabelige verdensbillede er så meget klarere og mere omfattende, så man lærer hurtigt at abstrahere fra de ikke-kønsneutrale indslag!
Som Martinus skriver et sted: Et smykkes værdi forringes ikke af indfatningens form.

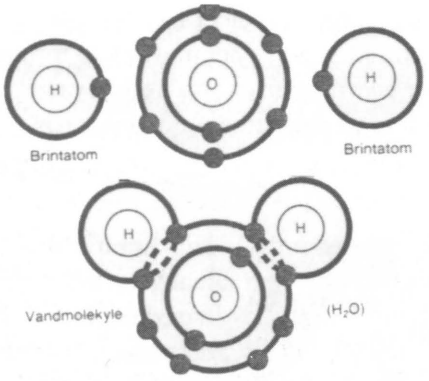
Kvindelige budskaber

I USA er der et væld af kvindelige "profeter", der bringer kanaliserede budskaber. Elizabeth Clare Prophet er en af dem. I sin bog "Profetier for det nye Årtusind" (Sesam 1999) skriver hun bl.a. om alle de Moder-Maria tilsynekomster i 1900-tallet (over 200 ialt), som har givet trøsterige profetiske budskaber. Altså også kanaliseret til forfatteren. Hun skriver (s.138):
"Moder Maria er én blandt mange himmelske væsner, som har eksemplificeret Guds feminine princip. De har personificeret det omsorgsfulde, kærlige og trøstende aspekt af Gud." ... "Hun lærer mig, at vi alle må lære at nære det feminine aspekt af vort væsen. At være mor som Gud ville være mor, er at nære alt liv på jord. Når vi

erkender vort feminine potentiale, vil også vi være i stand til at nære liv, først i os selv og derpå i andre.

Vandmandens tidsalder er Moderens og Helligåndens tidsalder. Det er tidsalderen, hvor vi skal opleve og udtrykke Moderaspektet af Gud, hvad enten vi er mand eller kvinde."
... "Konceptet om Gud som "moder" er ikke nyt for Østens åndelighed. Hinduerne mediterer over moderen som gudinden Kundalini og beskriver hende som det hvide lys, eller den sammenrullede slange, der rejser fra rygsøjlens basis til kronen. Det er moder-lyset."
... Og så *kom jeg til at* tænke *på Martinus' "moderenergi"* - det kosmiske solskin!

Et andet sted har jeg læst, at "Faderen" står for det gamle testamente, "Sønnen" for det nye testamente og "Helligånden" (moderen) for det tredie testamente!

Vand - en lykkelig undfangelse

Ilt (O) er den fysiske verdens "moder". Hun, som er negativt ladet, trækker elektronerne fra "faderen", brint (H), som er positivt ladet, ind i sin sfære. Således "avler" de barnet **vand**, som er grundlæggende for alt fysisk liv. Og således er den seksuelle akt, der står for al skabelse i den fysiske verden.

Vandmolekyler er små bipolære magneter. Det gør dem stærkt sammenhængende (hvorfor f.eks. et skib normalt ikke synker). Man kunne måske kalde dem mikrokosmos' dobbeltpolede væsner? Og derfor de så nemt indgår i konstruktivt samarbejde med andre mikrovæsner?

Men hvorfor skulle vand blive mere sundt ved at få tilføjet en ekstra elektron, dvs blive negativt ioniseret? (Jfr. det superioniserede vand, meget omtalt i tidligere Impulsnumre!). Måske således: Syge celler, f.eks. cancerceller, er for positivt ladet. Dette tiltrækker hvide blodlegemer, som er negativt ladet. En syg krop har altså brug for negativt ladet energi. Denne kaldes i okkult visdom for "kvindelig energi". Uanset hvilke af vor tids ubalancer, vi betragter, tiltrænges feminin energi!

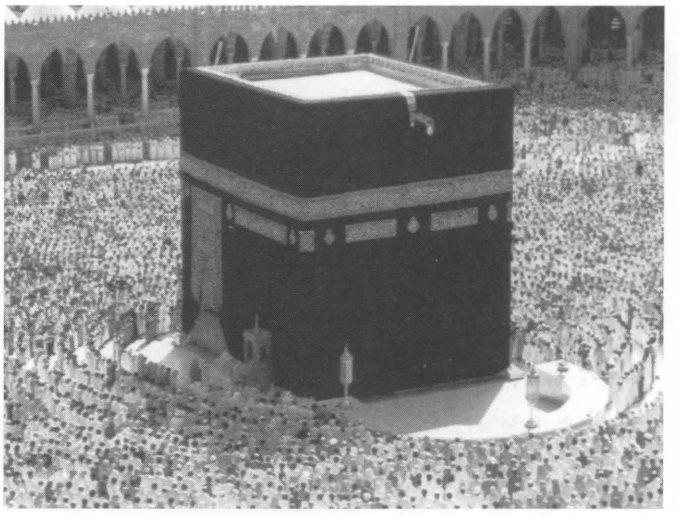
Piedestaler ramler

Dansk TV havde sat sig for at afsløre Sai Baba som fupmager og pædofil. Det gjorde de ret dygtigt! Om anklagerne har noget på sig, vil jeg ikke tage stilling til, men jeg spørger mig selv: hvorfor sættes der nu denne grimme plet på hans ry? Vi ved, at intet sker tilfældigt, så der må være en dybere mening med det. Hvad er det, vi skal lære?

Mon ikke vi skal lære, at persondyrkelsens tid er forbi? Vi skal ikke forgude noget menneske, og ingen skal mere lade sig forgude. Tiden for blind tro er forbi, vi skal selv lære at skelne og søge viden. Men tilbage står det vigtigste, uanset hvad der bliver enden på den sag, det er kærlighedsbudskabet!

Det minder mig iøvrigt om de anklager, teosofiens ophavskvinde Blavatsky blev udsat for. Jeg har læst, at hun på et tidspunkt mistede sine særlige evner, men for ikke at skuffe publikum (eller tabe ansigt?) lavede hun noget tryllekunst i stedet for at være ærlig. Jeg ved ikke, om det var rigtigt, men rygtet var nu engang skabt og kunne se ud som et praj om, at åndelige budskaber ikke længere behøver garneres med "trylleri". Teosofien overlevede - det var det vigtige, ikke personerne.

Vi bliver i det hele taget grundigt undervist i denne tid om, at piedestalerne godt kan skrottes. Det gælder, hvad enten gallionsfiguren er borgmester i Farum eller er en fransk mand, gift med den danske dronning!

Den Sorte Kubus

I 1973 fik en mand i USA, J.J.Hurtak, kanaliserede budskaber fra Enok (ham fra det gl.testamente?). Disse budskaber er blevet udgivet på "Akademiet for Fremtidsforskning" i Californien under titlen "Enoks Nøgler". Sproget er vanskeligt og noget kryptisk. I "nøgle" 209 vers 26-27 står der om muslimernes sorte Ka'ba i Mekka:

Den destruktive geometri i den sorte kubus er ikke givet os til styrkelse. I sandhed, det ville blive vort endeligt.

Den indsigtsfulde ser klart den spirituelle modsætning mellem valget af Lysets pyramide, symbolet for evolution i en højere spiral af lys, og valget af den sorte kubus, symbolet for det materielle, indvikling i den tredimensionelle form og tilintetgørelsen af håbet om spirituel frigørelse.
Koderne i den sorte kubus er tegn på den mistede visdom, den som gik tabt ved syndefaldet fra Edens Have.

Stedet i Mekka, hvor Ka'baen står, er et meget gammelt helligsted - og markedsplads(omtales af grækere før Kristus). Det var her, ofringerne fandt sted. Menneskeofringer var dog ved at høre op, da Muhammed erobrede Mekka. Den firkantede bygning lå der før Muhammeds tid. Den gentagne kredsen rundt om Ka'baen menes at stamme fra ringdansen rundt om offeret. (Fra Frantz Buhl: "Muhammeds Liv", 1998)

Ny mirakel-bog

En disko-dreng fra Rungsted, Niels Chr. Hvidt, blev katolsk præst i Rom, og nu har han udgivet en bog på Gyldendal om en lang række af vor tids mirakler, hvoraf han selv har set en del. F.eks. da madonna'en i den russisk-ortodokse kirke i København jævnligt græd tårer i 1995-96, eller hvordan pigen Myrna fra Syrien bløder fra uforklarlige sår, der ligner Jesu' sår.
Om alt dette har Zentropa nu optaget en dokumentarfilm til TV. Jo, der gøres virkelig meget, for at vor tids materialistiske mennesker skal "vågne op" og begynde at undersøge nærmere, hvad "virkelighed" er!

Afblæs kampen!

Jeg har læst at:
Det er mere formålstjenligt at bruge sin energi på at sprede lys og kærlighed end at kæmpe mod mørket, for hvor der er lys, vil mørket automatisk vige.

Man skal ikke *bekæmpe* sine dårlige sider, man skal *give slip* på dem! Vi slipper ikke af med det, vi fortrænger. Krig fjernes ikke ved krig. At kæmpe mod det negative er at tilføre det energi. USA's præsident har meget at lære endnu!

Nu vil en del israelske soldater ikke mere skyde på civile i de besatte områder! Så er der måske håb forude i det område? Der er ved at opstå en stor fredsbevægelse af almindelige israelere og palæstinensere sammen?

Jens Lindsby skriver om:

Jeg kan ikke lade være med at knytte et par kommentarer til den ellers gode artikel om de såkaldte lykkepiller i Den Ny Verdensimpuls, november 2001.

Det er meget problematisk at kalde disse piller for lykkepiller, idet folk kommer til at tro at man bliver lykkelig eller får livsglæde ved at tage dem, hvad der ikke er tilfældet. I bedste fald fjerner lykkepillerne de depressive følelser og tanker, hvilket da alt andet lige er positivt. Men navnet er selvfølgelig fængende og sikkert ikke til at ændre i den nærmeste fremtid.

Man ved at depression hænger sammen med et signalstof der hedder serotonin og det kan man så påvirke med de såkaldte lykkepiller. Man ved også at dette stof kan påvirkes på andre måder bla. ved psykoterapi. Det har vist sig at kognitiv og interpersonel psykoterapi er mindst ligeså effektivt ved lette og moderate depressioner som lykkepiller og ofte vil det bedste være en kombination af de to behandlingsformer. Nu er det selvfølgelig ikke sådan at den eneste vej til at overvinde depressioner er medicinsk behandling og psykoterapi, men det er jo det der er bedst belyst i det officielle behandlingssystem.

Jeg forstår godt argumentet med at at folk får flere kræfter til at bakse med livets lærerige problemer, hvis lykkepiller kan hjælpe dem. Men for mange af disse mennesker er hovedproblemet i deres liv de depressive symptomer som tristhed, skyldfølelser, selvbebrejdelser, magtesløshed, uoverkommelighedsfølelse etc. og dem skal folk vel lære at overvinde, specielt da de altid er ude af proportioner med virkeligheden. Set fra et åndeligt synspunkt må det være vigtigt at arbejde med de negative tanker der ligger til grund for depressionen i stedet for udelukkende at forsøge at fjerne dem medikamentelt, hvilket vel ikke skaber den store selvindsigt. Men det er selvfølgelig usundt og uetisk at lade folk gå rundt i en depression fordi man mener at " de skal lære noget af den " hvis man kan hjælpe dem medicinsk. Så det mest fornuftige er måske en balance mellem de to behandlingsformer. Men som tingene ser ud i det biologisk/medicinske behandlingssystem, er det nok værd at forsøge at lægge mere vægt på det psykologiske og åndelige aspekt.

Der er derudover en række mennesker der har depressioner i et omfang og en intensitet at de tydeligvis er bedst hjulpet med de biologiske/medicinske behandlingsformer og jeg husker at Martinus (ved bare ikke hvor) har nævnt at i de værste tilfælde af psykisk sygdom bliver ændringerne i hjernen irreversible og de pågældende personer vil være kronisk præget af deres psykiske lidelse og først i næste liv slippe af med deres lidelse.

Sumpslangen fra Lerna

Søren Olsen

Nogle dage efter angrebet på World Trade Center den 11. sept., hvor præsident Bush lovede, at terroristerne ville blive jagtet ud af deres huler, opstod et billede i min ånd. Det stammede fra et gammelt tegneserieblad. Et muskelbundt af en tarzantype står med sit sværd overfor en drage med mange hoveder. Hver gang han hugger et af dragens hoveder af, vokser der to nye frem. Et meget præcist billede på, hvad der nemt kan ske, som virkning af Bush's korstog i Afghanistan.

Det er også et billede på alles skæbneforløb. Vi har været udprægede tyngdevæsener, der med rå kraft og magt gik i krig mod alle, der truede vores magt, tro og ære. Kunne vi nedkæmpe de andre, blev vi næste gang stillet overfor en endnu større og til sidst uovervindelig modstander. Krigens sejr er en vandrepokal, der må gives videre til en "fjende". Åndsvidenskabeligt set, fører krigens magt til nederlag og lidelse, der igen fører til følelsesudvikling og humanisme.
Det udviklingsforløb gælder også i den mildere udgave, hvor krigeren er blevet for "pæn" og bange til at slå fysisk på sine modstandere og derfor "nøjes" med at slå psykisk, f.eks. ved at producere vrede og utilfredshed i sit eget indre. Den krig gør krigeren syg på krop og sjæl, hvorved han/hun stilles overfor et mangehovedet uhyre af sygdom, der truer indefra. Selv der, hvor nederlag på nederlag har fået os til at opgive at stille noget krigerisk magtfuldt op mod nogen, kan et depressionsuhyre true indefra holdt i live af martyriumfornemmelse og selvmedlidenhed. Som Martinus skriver i Bog 16 C "Unaturlig træthed": "Vejen til sundhed for sjæl og legeme går således udelukkende igennem dette at bekæmpe vreden, bitterheden og martyriumsfornemmelsen i sit eget indre."

Men hvor stammer historien om det mangehovede uhyre fra? Jeg måtte spørge mig frem. Jan Marsfeldt (Martinus barndomshjem) kunne fortælle, at det var en af de 12 arbejder, Herkules skulle udføre. På biblioteket fandt jeg den mest fantastiske lille bog skrevet af Sven Damsholt "Herkules 12 prøver".

Jeg var i den periode optaget af at finde eksempler på, at naturfolk og kulturer med flere guder i førkristen tid havde indsigtsfulde religiøse historier/sandheder at forholde sig til. Med Sven Damsholt's bog troede jeg, at jeg havde fundet det bedste af alle eksempler. Der var kun lige det men, at Sven Damsholt skriver, at han har tibetaneren Djwhal Khul som kilde. Navnet forekom mig bekendt, men jeg tænkte, det må være historier nedskrevet af en tibetaner, der har været på rejse i det gamle Grækenland dengang. Men jeg kunne ikke finde navnet Djwhal Khul i noget leksikon. Bibliotekaren kunne fortælle, at navnet forekom i forbindelse med en bog skrevet af Alice Bailey. Nu begyndte nogle brikker at falde på plads. Via en teosof, fik jeg at vide, at Djwhal Khul var den tibetanske mester, der stod i åndelig kontakt med Alice Bailey, og som på den måde er kilden til de "nye" eventyr om Herkules.

Historikerne kan spore historierne om Herakles tilbage til før den græske kulturs storhedstid (ca. år 1200 -700 f.Kr). Herakles hedder han i Grækenland. Da romerne overtog den græske gudeverden, kom han til at hedde Herkules. Herakles er oprindeligt en slagkraftig herre, der klarer sine modstandere med sin enorme fysiske styrke og sin kølle - han klæder sig i løveskind. Han er som trådt ud af det danske våbenskjold.

Han har en gud til far og en jordisk kvinde som mor (lidt ligesom Jesus). Allerede som barn udfører han utrolige fysiske bedrifter. Han er udset til at skulle indtræde i Himlens råd, men for at bevise sin guddommelige status, skal han sættes på 12 prøver. Djwhal Khul er tro mod de oprindelige historiers indhold - som i øvrigt findes i flere udgaver - men han knytter hver prøve til et himmeltegn (astrologi), og Herkules klarer ikke længere opgaverne alene ved sin styrke, men i kraft af de vise ord han får med på vejen af en mester, der står tæt på det Himmelske råd.

Sumpslangen fra Lerna er historien om et opgør med instinkternes skjulte dyriske styring af vores adfærd, hvorved "rådne" tanker opstår, hvor der før flød en ren kilde.

Hvis vi vil af med slangen, skal den løftes fri af sumpen - ind i intellektualitetens klare lys. Dens værdier skal gennemskues, først derved mister den kraft. Men som det også kan læses af historien, så kan instinkterne ikke helt dø ud (se f.eks. Martinus symbol, Grundenergiernes kombination). Slangens niende udødelige hoved bliver hugget af, smidt i et hul og en klippeblok væltet over.

Herkules' ottende prøve

Verdenslæreren sagde blot ét eneste ord til Herkules lærer; så rejste denne sig og gik til Herkules og sagde: "Nu står solen i den ottende port. I gamle dage indtraf en tørke dér. Floden Amyone bad Neptun om hjælp, og han sagde til hende at hun skulle slå på en klippe. Da hun gjorde det, sprang der tre kilder med krystalklart vand frem. Men ikke så snart var det sket, før en sumpslange tog bolig på stedet. Den hindrede det meste af vandet i at løbe frit, sådan at der dannede sig en mose ved navn Lerna ved siden af floden Amy-one, og i den stinkende pøl bor slangen stadig og ødelægger landet. Den har ni hoveder, hvoraf ét er udødeligt. Gør dig klar til at kæmpe med det modbydelige dyr, men tro ikke det bliver let; hver gang du hugger et af dens hoveder af, vokser der to nye frem. "

"Jeg kender slangen," sagde Herkules, "det er Antæos som jeg overvandt engang. Den lovede mig at vi skulle mødes i den ottende port, hvor den ville knuse mig. "
"Jeg vil give dig et råd," sagde hans lærer, "men jeg må ikke sige mere: Du rejser dig ved at knæle, du vinder ved at give afkald, og du sejrer ved at overgive dig. Gå nu, søn af Gud og søn af menneske, og vind din sejr!"
Og Herkules gik til den ottende port som kaldes Skorpionens Port.
Sumpen i Lerna var et frygteligt sted. Den giftige stank der boblede op af mudderet forpestede luften, så ingen kunne holde ud at ånde i syv kilometers afstand. Da Herkules nærmede sig måtte han standse flere gange; lugten var så-dan at han dårligt kunne trække vejret. Det mudrede kviksand gav efter for hans fødder, så han måtte flytte sig hurtigt, og flere gange var han ved at blive suget ned i det levende dynd. Han fandt slangens bolig; den opholdt sig i mørket i en dyb klippehule. Den blev inde i sit ildelugtende hul.

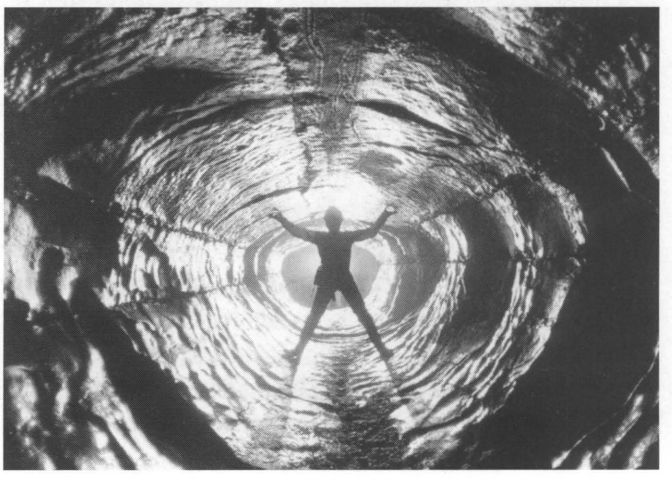
Så fandt Herkules på en list. Han gjorde ild på og smeltede beg; derpå dyppede han sine pilespidser i den brændende beg og sendte dem én efter én ind i hulens mørke. Klippen skælvede, og slangen talte straks: "Lad mig være!" sagde den, "her i det skjulte kan jeg skaffe dig alt hvad du ønsker, uden at du behøver at vide hvordan det sker."
Herkules blev ved med at sende brændende pile ind i hulen. "Lad mig være! " sagde slangen igen. "Du ved ikke hvilken forbundsfælle du kan have i mig. Alt hvad du vil have men ikke ønsker at indrømme over for dig selv, det giver jeg dig. Hvad vil du mere?"

Herkules eneste svar var en ny regn af pile, der alle ramte deres mål. Til sidst kom slangen ud og rejste sig i hele sin højde foran ham; den var slimet og hæslig; den lignede alle de grimme tanker han havde haft, men som han aldrig havde indrømmet. Dens hale piskede rasende i mudderet, og de ni hoveder åbnede deres munde der stank af råddenskab. "Din tåbe," sagde den, "kom så og kæmp mod mig når du endelig vil, og bered dig på at dø."

Herkules sværd blinkede i luften, men hver gang han huggede et hoved af slangen, voksede der to nye frem, som hans lærer havde sagt. Den blev ved med at tale til ham og nævnte ham forskellige ting den ville skaffe ham, hvis han ville samarbejde med den. Herkules kunne ikke lade være med at lytte, for det var altsammen hemmelige ønsker han havde haft; men så mærkede han at slangen var i færd med at vikle sig om hans fødder, og han blev klar over faren og sprang til side. Så gik han til angreb igen, men jo dødeligere han sårede den desto stærkere syntes den at blive, og mens han selv var ved at blive træt, syntes slangen at få nye kræfter.

Så huskede han på sin lærers råd; han kastede sine våben, knælede ned i mudderet og løftede slangen i vejret. Straks vendte hans kræfter tilbage, mens slangen syntes at tabe i kraft da den mistede forbindelsen med jorden, vandet og mudderet. Han blev ved med at holde den løftet, mens han sagde til sig selv, at alt hvad den lovede ham, det ønskede han ikke at eje. Dyret som før havde været så stærkt, svandt ind da det blev holdt frem i solskinnet og luften. Det skælvede over hele kroppen. Det rykkede i den som i krampe, et for ét faldt hovederne slapt ned med udslukte øjne og råddent skum om munden. Kun det niende hoved blev ved med at leve og tale til ham. Det greb Herkules og huggede det af med sit sværd. Det afhuggede hoved blev ved med at hvæse, men så gravede han et hul i jorden og kastede det derned og væltede en klippeblok hen over det.

Herkules vendte tilbage til sin lærer. "Sejren er vundet," sagde Erythia, "lyset der skinner gennem den ottende port blander sig nu med dit eget lys."

Kan retfærdighedsbegrebet motivere til større kærlighedsudøvelse?

Birthe Straarup

Efterdønningerne til 11. september har været mange. Som tiden er gået, har enkeltpersoner dristet sig til at fremhæve det paradoksale i reaktionsomfanget i forhold til andre i de forløbne år passerede hændelser af lignende art: folkemordet i Rwanda, terroren i Algeriet, osv., hvor den såkaldt civiliserede verden mere eller mindre har lukket øjnene og ikke fundet det værd at ofre krudt på.

Der har blandt andet på det seneste været adskillige interviews med fredsforskere, som fremhæver, at man aldrig vil kunne skabe fred i verden, så længe man bare sætter regler op i stedet for at skabe dialog og forståelse mellem parterne. Den danske fredsforsker Jan Öberg fra det transnationale freds- og konfliktforskningscenter i Lund kan fremhæves som et sympatisk eksempel den 20. januar: "man skal være helt klar over, hvad denne proces indebærer og kunne lade være med at blive misfornøjet over det. Det er et rent Sisyfos-arbejde. Hver gang man har skubbet stenen op, kan man være sikker på, at den ruller ned igen. Altså hver gang man har forliget parterne, så bliver de alligevel uenige, vrede og hadske igen".

Hvis Öberg havde haft Martinus i baglommen, ville han også have forstået baggrunden: at selv om disse folk ønsker fred, er de stadig styret af den primære pols dybe rødder i deres sind.
Han talte også om forskellen på globalisering og globalisme, hvor det første er handelsinteressernes grådige fremfærd overalt, mens globalisme er en hensyntagen til mennesker og miljø, hvor man hele tiden tager hele kloden og dens liv i betragtning.
Endelig talte han om, hvor vigtigt det efter hans mening er at fordele ressourcerne, men desværre kom han aldrig rigtig frem med et forslag til, hvordan det kan gøres.
Det er her Retfærdighed kunne komme ind.

Tidligere forsøg

Mennesker fødes med forskellige evner og talenter, og selv et retfærdigt grundlag vil udmønte sig i vidt forskellige skæbner. Men ifølge alle citerede fredsforskere verden over med fingeren på pulsen, så betyder det utrolig meget for det had og den fjendskhed, som en stor del af verdens fattige befolkninger i dag nærer til Vesten, at vi betragtes som udbyttere og undertrykkere rent økonomisk. En "fysisk" grundlæggende retfærdighed løser klart nok ikke alle problemer, men det mindste, vi kunne gøre, var vel at være villige til at lede efter et retfærdigt system. Vi kunne for eksempel anerkende alles lige ret til et sted at være på kloden.

Det er som bekendt ved at være en lille generation siden Kommunismen og dens virkelige og uvirkelige myter fortrak fra planetens store scene. Og selv om det kan kalde mange dystre minder frem, så er selve begrebet kommunisme, det at eje noget i fællesskab også et begreb Martinus opererer med. Martinus' tanker om et samfund, hvor alle har, hvad de har brug for blot ved at arbejde nogle få timer om dagen i et højt teknologisk udviklet samfund er besnærende. Da jeg læste det første gang, tænkte jeg, at det ville vare længe, før folk ville kunne sluge terminologien om fællesskab og sand kommunisme. Spørgsmålet er, om mennesker er ved at være modne til en mellemløsning, hvor man ikke lige deler alt, men hvor man i det mindste deler dét, som ingen har produceret, men som mennesker ret beset har en naturlig ret til som jordboere, i og med de inkarnerer på planeten: plads, levested, værearealfind selv på flere udtryk.

Marxister og venstreorienterede argumenterede i mange år for fælleseje af jord og produktionsmidler. Den amerikanske økonom Henry George forfægtede en anden teori, hvor han hævdede, at det var nok at inddrage de såkaldte samfundsskabte værdier til fællesskabet. Disse tanker dannede i begyndelsen af forrige århundrede baggrund for dannelsen af Det Radikale Venstre og Retsforbundet her i landet og en del socialdemokrater siges også at have set lyset i hans tanker. Fra 1957 - 1960 dannedes den såkaldte trekants-regering med deltagelse af Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet og Retsforbundet. Sidstnævnte havde Henry George's tanker som hovedprogrampunkt og sad i

Folketinget med 9 mandater. De tre partier indgik en aftale om at inddrage de samfundsskabte eller fællesskabte værdier. Man kunne godt se urimeligheden i, at nogle få lukrerede på de manges bekostning. (Lad mig lige minde om at mindre end 10% af klodens beboere ejer mere end 90 % af klodens areal!)

Man var altså på vej til at lancere et på mange måder retfærdigt grundlag for at indhente midler til at drive dét, vi forstår ved fællesopgaver. Men fordi man ikke så sig i stand til at forfølge ideen til bunds, gjorde man den fejl, at man lancerede ideen som en lov om pligt til at indbetale den fremtidige stigning af værdien på et givent areal. Derfor kom den såkaldte Grundstigningsskyld til at fremstå som en ekstra skat. For folk "så" jo aldrig disse penge, som de havde ret til. Pengene indgik blot i statens almindelige skattebudget. Og for at gøre en lang historie kort, så blev Retsforbundet, måske med rette, straffet af deres vælgere ved valget i 1960 og mistede som bekendt alle mandater i Folketinget. Forslaget forsvandt derefter totalt fra politikernes dagsorden, fordi ingen turde tage dette kontroversielle emne op og risikere stemmeflugt.

Dette kun for at give et ultra kort historisk rids. Mit egentlige ærinde er nemlig ikke egentlig politisk, snarere idemæssigt: at få udforsket nogle nye teorier omkring økonomi, som kan blive overgangsformer til det rigtige menneskerige. Det nuværende system er selvfølgelig udtryk for vores samlede skæbne ind til nu, men det betyder ikke, at vi behøver at fortsætte i den dårlige bane. Slet ikke, når nu så mange af os er parate til at dele med andre.....ikke sandt? Et enkelt blik på de faktiske, globale forhold, som de tegner sig netop nu, en skæbnesituation for menneskeheden, kunne være udgangspunktet for nytænkning.

Ulands-hjælp - pest eller kolera?

Jeg er bevidst om, at fattigdomsproblemet har mange hoveder. Men overordnet handler det altid om, at samfund får mulighed for at kunne selv. Kunne der tænkes bedre løsninger end tilskud og almisser? Hjælp gør som bekendt mennesker hjælpeløse, afhængige, uselvstændige og vrede, fordi de bliver kommer til at skylde andre noget, bliver samvittighedsfanger.
De fattige lande har "arvet" vores økonomiske systemer, og derved også de mange dårligdomme, som følger med i form af ulighed og muligheden for de fås udnyttelse af de mange. På utallige internationale konferencer har man i årevis diskuteret nedsættelse af toldbarrierer og en øget mulighed for afsætning af u-landenes produkter på vores markeder. Meget længere kommer man ikke, og man har aldrig kunnet give disse forpinte samfund en løsningsnøgle, de kunne bruge til noget, hvilket skyldes den kendsgerning, at man ikke kan forestille sig nogen løsning, som ligger ud over den, man i forvejen kender hos sig selv, - og hvis man kunne, så ville man sandsynligvis ikke være så interesseret i at tale højt om den, fordi eliten i vores såkaldte demokratier er fyldt til bristepunktet med kammerateri og nepotisme og støtter det hierarki og de interesser, som lever højt på det nuværende system: reel udbytning af ikke-teknologisk udviklede samfund.
Så de grundlæggende årsager til fattigdom har man ind til videre skøjtet hen over. Man har talt meget om menneskerettigheder, men de grundlæggende økonomiske rettigheder er helt overset i en verden, som kun har kendt til kapitalisme og socialisme i mange forskellige udgaver. Intet under, at millioner af fattige mennesker søger bort fra elendigheden og/eller ender i forbitret had til os.

Man kunne stille sig selv spørgsmålet: Hvad er det vigtigste for en menneskelig tilværelse? Svaret er: - et sted at være!
Det lyder enkelt og banalt, men vi skal helt ned til grundlaget for tilværelsen for at finde dels en forståelse af, hvad menneskets livsbetingelse er, og dels en fordelingsnøgle, som medfører de naturlige rettigheder mennesker har, når de er født på jorden.
En plads på jorden, - et sted at være, hvor man kan få lys, luft, vand og finde føde - er også i vore dages teknologiske samfund - vores vigtigste menneskeret, - forudsætningen for, at alle de andre menneskerettigheder bliver meningsfulde.

I de mere eller mindre kapitalistiske samfund, som omfatter det meste af kloden, skal man BETALE for at få et sted at være. Hvis man ikke har noget at betale med, får man i nogle vestlige lande socialhjælp, så man KAN betale og overleve - men på almisser, som føles nedværdigende! Almisser, som fratager mennesker deres selvværd og deres motivation, og som skaber utilfredshed, håbløshed og vrede.

Mens de vilde dyr i naturen fødes med ret til et sted at være, er der ved rige byer slumkvarterer med mennesker uden denne rettighed. Mennesker, som højst er tålt på kanten af skraldepladser eller i flygtningelejre uden udsigt til en menneskeværdig tilværelse.
Hvordan er det gået så galt?

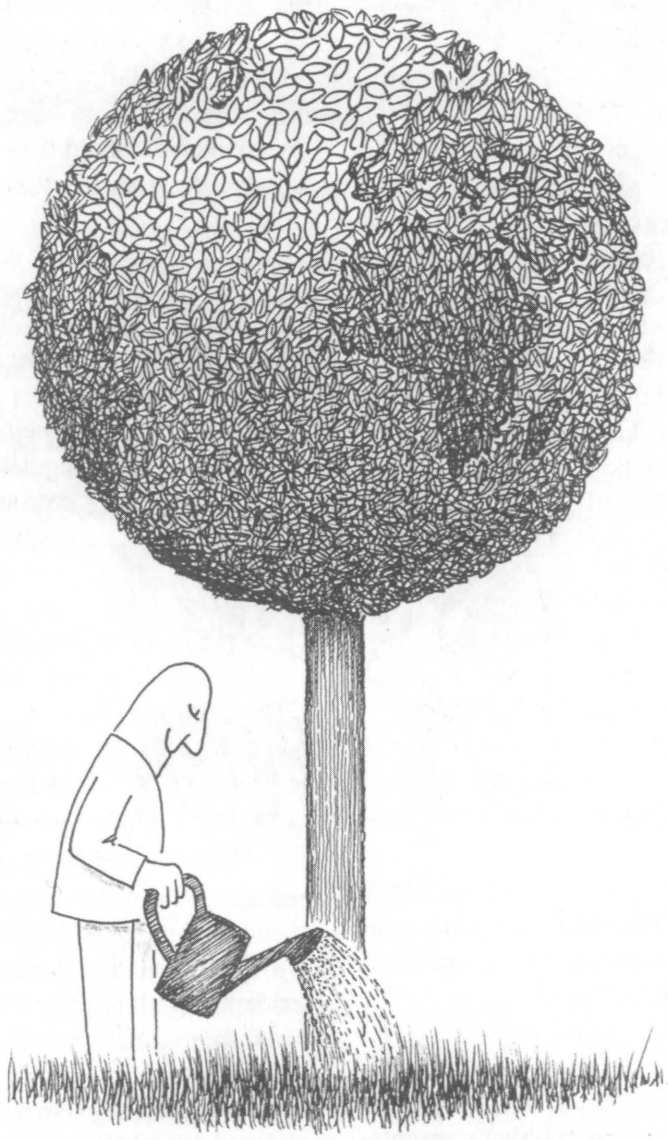
Moderne Feudalsamfund

Vi har godtaget og videreført ideen om den stærkestes ret og den private ejendomsret, som magtens mænd fra tidernes morgen har hævdet med sværdet i hånd, og hvor kirke, konger og adel satte sig i besiddelse af den plads og den jord, som var grundlaget for hver enkelt borgers liv.

Vi ved det vel ubevidst, men vi trænger måske til at få belyst princippet om, at når et menneske fødes - med et krav om en plads at være på - så stiger værdien af den plads, som er til rådighed.
Jo flere vi bliver på denne planet, og jo dygtigere vi bliver,

des mere værdifuld bliver denne plads, jo dyrere bliver den jord eller plads, der er til rådighed. Derfor har det fra oldtiden været en god forretning at eje eller besidde jord.

Men er det retfærdigt, at nogle få lever højt på at besidde en naturressource, som kun har værdi, fordi resten af befolkningen har brug for den? Er det retfærdigt, at ejendomsretten til jorden og andre naturressourcer giver ejeren ret til at indkassere den enorme værdi, som hele tiden skabes dag efter dag, måned efter måned, år efter år? - blot fordi andre samfundsborgere også er interesserede i den, og en værdi, som uden disse andre samfundsborgere slet ikke ville eksistere? Hvis der ikke blev født børn over en periode på blot få år, ville jorden og naturressourcerne hurtigt tabe i værdi.

I århundreder er dette system så indgroet i vores bevidsthed, at de fleste slet ikke ser uretten i det. Det er blevet en del af vores kultur, ja, i en sådan grad at mange betragter det som anarkistisk at sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af det. Men grundlæggende er det en krænkelse af ethvert menneskes ejendomsret, en krænkelse af menneskerettighederne, at de, som skaber værdierne ikke også får dem tildelt.

Hvordan tildeler man alle mennesker deres lige ret og andel til de naturressourcer, de selv er med til at skabe ved deres blotte tilstedeværelse - den værdi, de skaber, simpelt hen i kraft af at være født som mennesker på jorden? Hvordan kan vi skabe et system, hvor vi beholder alle de positive sider ved den private ejendomsret og stadig bliver i stand til at fordele den rettighed som retfærdigvis tilkommer vores medmennesker på denne jord. Er det muligt?

Svaret blæser i vinden. For selvfølgelig er det muligt. Alt er teknisk muligt. Men ikke alt er der kærlighed til. Så dette her drejer sig selvfølgelig om, at nogle skal blive parate til at afgive deres magt, eller at andre og flere skal blive parate til at ville forlange deres ret. Det sidste er det mest sandsynlige. Og jeg forestiller mig, at det først vil blive aktuelt blandt mennesker, som har evnen til at se retfærdigheden i princippet og derefter motivere sig selv til at gennemføre det og først derved blive et eksempel til efterfølgelse.

Sådan kunne det gøres

Forestil dig at det ville være OK for folk at eje en grund, land, jord, ja endog en del af kontinenternes grundsokkel, - alle former for naturressoucer, mens den til stadighed ophobede VÆRDI af disse pladser på jorden blev indsamlet og delt med alle andre i samfundet. Akkurat som når man betaler en forsikringspræmie eller en licens for noget man lejer eller låner til daglig brug. Det skal altså ikke kun dreje sig om grus og olie, men også om de naturlige ressourcer, som al anden jord og plads er.

Omdrejningspunktet er at bibeholde den private ejendomsret, så dens positive sider motiverer mennesket til aktivitet: de mange værdifulde rettigheder som brugsret, arveret, hegnsret osv. Men selv om nogle mennesker stadig ejer bestemte områder og bruger arealer på jorden, er det muligt at opretholde simpelt udbud og efterspørgsel og lade prisdannelsen ske som i et kapitalistisk samfund, så man til stadighed har en sund og naturlig regulering, som netop afspejler den samlede menneskelige aktivitet. Akkurat som man i dag fastsætter ejendomme ved en årlig vurdering. Disse vurderinger fremkommer ved, at arealer bliver solgt og prissat i forhold til, hvad folk vil betale for dem. Heri indgår naturligvis alt dét, som besidderen vil kunne få ud af arealet: ressourcer i undergrunden (i det omfang, der er lovmæssighed mulighed for at udnytte dem), jorden som dyrkningsobjekt, arealets potentielle muligheder som byggegrund, herlighedsværdi, råstoffer osv.

Dét, at beholde retten til at eje, motiverer til at skabe. Hvis man ikke selv kan se en fordel ved at bruge sig selv og sin

skaberkraft på et stykke jord, ville det hele ende som i det gamle Sovjet: ingen gider gøre et anstændigt stykke arbejde, når de ikke høster nogen gevinst derved!
Ved at beholde retten til at eje, fastholder man altså muligheden for at skabe og beholde sit personlige merudbytte. Dét, man skal betale til sine medmennesker, er en sum, som udgør den andel, man låner af dem; med andre ord, dét, man har af andres fødsels-ret mht. jord, men som man kan bruge, fordi de andre ikke lige har interesse i den virksomhed.

Er vi lige?

Fordeling af medfødte rettigheder til kloden forudsætter anerkendelse af sit medmenneske.
Hvis vi kan blive enige om, at ingen mennesker står over andre, når vi helt ind til kærnen: **så har vi alle lige ret til at være her, og vi har alle lige ret til vores andel af den værdi, vi selv har været med til at skabe ved vores blotte tilstedeværelse**. Den værdi, som vi alle - hver og én af os - skaber fra det øjeblik, vi bliver født, ja faktisk fra det øjeblik, vi forventes at ankomme! Og som vi derfor også skal have tildelt helt naturligt fra fødsel til grav.

På denne måde ville mennesket være lige så godt stillet som dyrene i naturen. Så havde vi alle sammen først og fremmest midler til at betale for et sted at være i den kulturkreds, hvor vi er født.
Man kunne kalde det en form for en menneskerets-løn, en retfærdighedsandel eller blot natur-løn. En form for borgerløn. Men i modsætning til en skattebetalt borgerløn, ville gennemførelsen af denne rettighed overflødiggøre mange sociale tilskud og dermed også lette skattetrykket.

Den praktiske gennemførelse af et sådant princip vil naturligvis kræve teknisk og administrativt arbejde og omlægning. Mærkelig nok er de fleste, som bliver præsenteret for tanken, mere interesserede i, hvordan og om man kan gennemføre den praktisk end i selve princippet. Næsten som om, at hvis man på forhånd kan affærdige ideen som ulad-sig-gørlig, så behøver man ikke tage stilling til, om det er rigtigt eller ej. Men vi skal selvfølgelig vende det den anden vej. Er det retfærdigt? Og vil vi retfærdighed? Hvis svaret er ja, så findes der løsninger, - i alle demokratiske samfund.
Løsninger, som starter ved roden af vores samfundsstruktur og bygger på naturlige, logiske og for alle mennesker ens principper. Ganske ulig de gængse skattelove, som nok forsøger at behandle folk ens, men som aldrig får fat i de egentlige systemmæssige grunde til den økonomiske uretfærdighed på kloden.

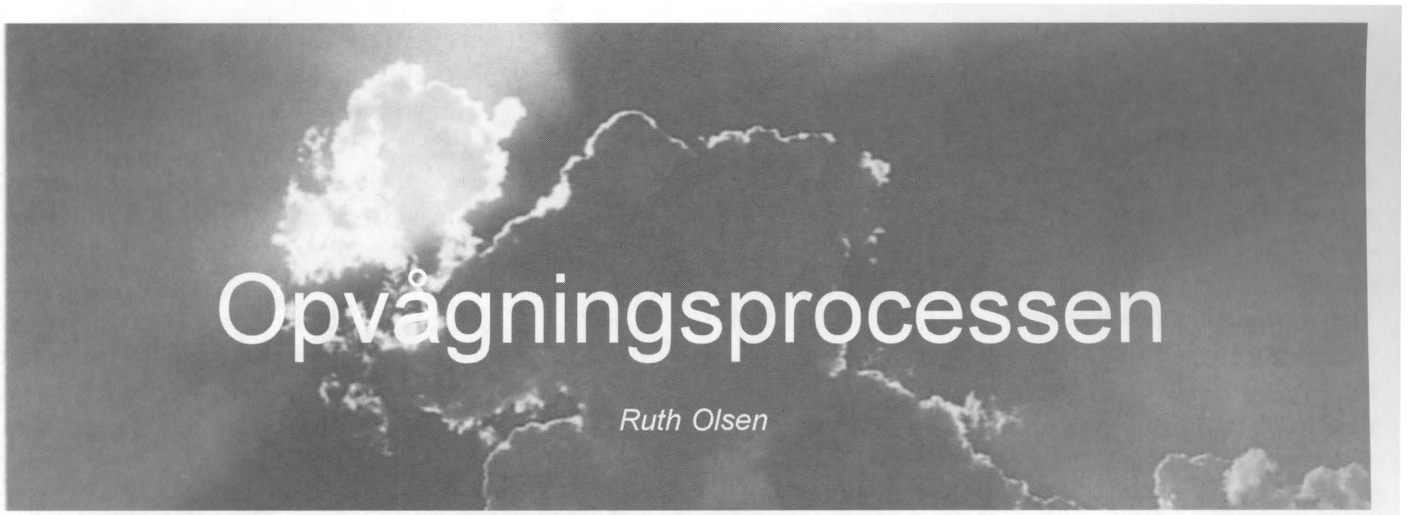
Man kan hævde, at også de systemmæssige grunde til uligheden skyldes manglende parathed og karma og at alt er såre godt.
Og det vil være naivt at tro, at den her skitserede fordelingsnøgle ville kunne forhindre alle dårligdomme.
Man kunne have en vision om, at et sådant system kunne gælde hele kloden, som om vi var én stor nation. Men det ville først kunne lade sig gøre, når alle samfund var nået op på at have rimelig konvertible penge- og værdisystemer.
I første omgang må man starte fra den anden ende: lade hver enkelt samfund føre ideen ud i praksis inden for de nuværende grænsesystemer og derved skabe grobund for vækst og rigdom.
For det første ville man umuliggøre den omsiggribende udbytning, som den rige elite i de fleste u-lande udsætter deres egne befolkninger for. For det andet ville initiativet og lysten til at arbejde og udvikle sig blive en naturlig del af disse samfund, fordi værdierne automatisk ville forblive dér. De dygtige og veludrustede mennesker med stor kapacitet i disse lande ville ønske at blive og bidrage til et højere socialt stade i stedet for at flygte til de rige lande.

At føle sig værdig, at have værdi som menneske

At forstå den økonomiske menneskerettighed - og at modtage den - ville med eet slag give alle mennesker en værdighed, som ingen i dag kan forestille sig. Tør og vil vi begynde at ændre indstilling og vise såkaldte fattige lande, hvordan man skaber retfærdige samfund, som vender vrede til harmoni og tilfredshed?

Enhver kan for sig selv begynde at udforske, hvad der vil ske med det enkelte samfund og vores internationale samfund, i det øjeblik vi indfører økonomiske menneskerettigheder. Hvem sætter sig ned og foranstalter en computer-animeret udgave af princippet?

Jeg tror de tekniske problemer kan løses af en menneskehed, som kan drage til månen. Det afgørende - og sværeste - er at få mennesker til at SE princippet og formålet med det. At begynde at arbejde i spændingsfeltet mellem selvopholdelsesdrift/menneskets ego og længslen efter fred og følelsen af samhørighed. Det bliver stadig tydeligere for de fleste jordboere, hvor afhængige vi er af hinanden, og at ens egen velfærd vokser med andres trivsel og velfærd.

Opvågningsprocessen

Ruth Olsen

Da jeg i forbindelse med studiet af TV-serien "Åndernes magt" ville prøve at finde ud af, hvorfor nogle mennesker kan sanse de afdøde, mens de fleste ikke kan, fik jeg læst en del om den såkaldte "opvågningstilstand". Og da Rolf K.Myhre (artiklen i Impuls 3/2001 om dette emne) har ønsket en diskussion om dette, giver jeg hermed et bidrag. Den opvågningsproces er jo ret så interessant, eftersom vi alle er i gang med den, hver på forskellig måde.

I Martinus' kosmologi kan vi læse om, hvordan bevidstheden udvikles. Først hvordan plantevæsnet fornemmer de fysiske energivibrationer som anelse, hvordan vekselvirkningen med disse energier efterhånden (hos dyrene) udvikler denne anelse til vågen dagsbevidsthed om den fysiske verden, og til sidst hvordan jordmennesket ikke bare er fuld bevidst om sin omverden men også om sig selv i denne verden. Vi har fået selvbevidsthed på det fysiske plan.

Nu går udviklingen så videre. Vi skal nå frem til klar dagsbevidsthed i hele den verden, som de ikke-fysiske eller rettere over-fysiske (åndelige) energier udgør, altså det Martinus kalder "kosmisk bevidsthed". Det er en lang proces, men vi er på vej. Indtil videre oplever de fleste af os dog kun disse energier, dvs hovedsageligt følelses- og intelligensenergierne, som noget rent "indvendigt", en slags anelse. Derfor tror videnskaben fortsat, at følelser og tanker produceres af kroppens kemi, hvor vi jo med åndsvidenskaben er blevet klar over, det er omvendt, altså at følelser og tanker skaber de kemiske ændringer i kroppen. Problemet er, at vor hjerne og nervesystem endnu ikke (hos de fleste) er udviklet nok til at videreformidle de hurtige fine over-fysiske energier til vor fulde dagsbevidsthed. Forbindelsen mellem vore åndelige legemer og det fysiske legeme er ret så mangelfuld, endnu. Derfor er vi nok bevidste til en vis grad men ikke selvbevidste på et åndeligt plan.

I en teosofisk bog fra 1910, "Bevidstheden og dens udvikling" af Annie Besant, fandt jeg nogle beskrivelser, som for mig har været et godt supplement til Martinus. Her kaldes tingene blot ved lidt andre navne, f.eks. astralenergi i stedet for følelsesenergi og mentalenergi i stedet for intelligensenergi. Det som her kaldes kausalenergi må så vel svare til det, Martinus kalder intuitionsenergi.

Jeg vil forsøge at give en kort opsummering af det, jeg synes er interessant i denne forbindelse. Hun forklarer, hvordan vore åndelige legemer trinvis opbygges og organiseres ved samspillet med omgivelsernes energier, og hvad dette resulterer i i vor fysiske organisme. At vi idag har et så forholdsvist veludviklet hjerne- og nervesystem, skyldes virkningen af vort samspil med astral- og mentalenergierne.

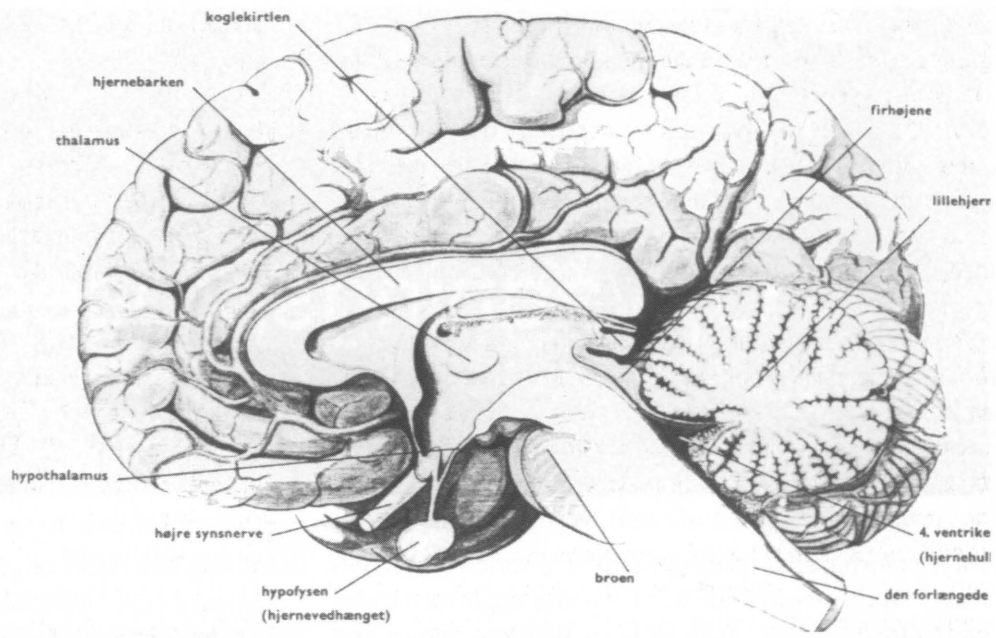
Det sympatiske nervesystem

Først blev *det sympatiske nervesystem* udviklet på grundlag af astralenergiens påvirkninger. Det er det, som nogle kalder krybdyr-systemet. Det er det system, som hos os sørger for automatfunktioner som hjerteslag, vejrtrækning osv. Disse funktioner er ved at blive automatisk rutine gledet ud af vor dagsbevidthed. Der findes personer, som med forskellige teknikker søger at hente disse funktioner ind i dagsbevidstheden igen og dermed under viljens kontrol, men en sådan "baglæns" udvikling er ikke meningen.

Her vil jeg lige indskyde, at denne del af nervesystemet af videnskaben også kaldes for *det analoge nervesystem.* Det fungerer ved hjælp af elektrisk jævnstrøm, en form for "stående" spænding i cytoplasmaet, impulserne breder sig fra celle til celle. I okkult visdom ved man, det handler om millionvis af energilinier, de såkaldte nadier.Det er hvad man kalder halvleder-elektricitet, dvs den er særlig følsom for påvirkning af elektromagnetiske felter. Det er her, vi finder healingsenergierne. Man kan sammenligne dette nervesystem med laser-teknikken, der viser, at når vibrationer samordnes (kohærens), flyder energien frit og bevarer sin hastighed.

Det nye nervesystem kaldes af videnskaben *det digitale*

nervesystem. Her springer de elektriske impulser over nervecellernes synapser, og er således en lidt anden form for bio-kommunikation. Et vekselstrøms-system?

Da vi udviklede det nye nervesystem så meget, at det blev det overordnede system, begyndte det sympatiske nervesystem at degenerere. Det er forklaringen på, hvorfor dyr som regel har skarpere sanser mht lugtesans, smagsans og hørelse, ligesom de også er bedre til at sanse de astrale energier, altså "åndelige" væsner. De første primitive mennesker sansede lige så meget de astrale som de fysiske fænomener, skriver Annie Besant, og fortæller hvordan folk i Lemurien og Atlantis næsten var mere bevidst astralt end fysisk. Efterhånden som det nye nervesystem udviklede sig, begyndte man at skelne mere bevidst mellem fysiske og astrale fænomener og at anse de første for mere "virkelige" end de sidste. Til sidst gled de astrale fænomener helt ud af dagsbevidstheden hos de fleste.

Det cerebro-spinale nervesystem

Påvirkningen fra og samspillet med det mentale plans energier udviklede efterhånden det nye nervesystem, som nu er blevet bevidsthedens hovedmekanisme. Men disse energier, der fra mentallegemet overføres til den fysiske hjerne, opleves stadig af så godt som alle som noget helt "indvendigt" (hvorfor man tror tanker er "toldfri"!). Besant skriver: *"Efterhånden som det cerebro-spinale system udvikledes, fæstedes opmærksomheden mere og mere på den ydre fysiske verden. Heraf kom en formindskelse af den astrale bevidsthed og en forøgelse af intelligensen. Der findes dog på nuværende udviklingstrin fremdeles denne lavere clairvoyance hos personer med indskrænket intelligens. De har liden begreb om den og lidet herredømme over dens udøvelse."* Og hun beskriver dernæst, hvordan forsøg på at forøge denne clairvoance let kan forårsage nerveforstyrrelse og sygdom. Den højere clairvoance, som senere udvikles, er noget helt andet, fordi den er underlagt viljestyret kontrol, og fordi astrallegemet da har fået en "højere standard".

Når det cerebro-spinale system bringes til hvile, dvs tankestrømmen standses ved meditation, trance, hypnose o.lign., fornemmes impulserne fra astrallegemets bevidsthedscentre gennem det sympatiske nervesystem. Heraf kan evnen til klarsyn, "evnen til at læse i astrallyset", komme. Men hvad man kommer til at "læse" her, afhænger af hvor veludviklet mentallegemet (intelligensen) er, bl.a. som kontrol-instans. Og det afhænger af, hvor langt astral- og mentallegemet er kommet med at opbygge de centrer i den fysiske hjerne, der er i stand til at formidle de højere energier frem til fuld dagsbevidsthed. Det sympatiske nervesystem står jo også for alle de primitive følelser, derfor er det et udviklingsspørgsmål, hvad man får kontakt med.

Besant skriver: *"Hos de mere fremskredne mennesker er den på astral- og mentalplanet arbejdende bevidsthed meget rig og virksom, men dens opmærksomhed er endnu ikke vendt udad mod astral- og mentalverdenen, hvori den lever."* Dog - *"kraftige indtryk på astral- og mentalplanet fremkalder nu og da så heftige vibrationer i bevidstheden, at en tanke- eller følelsesbølge trænger sig ind i dagsbevidstheden."* F.eks. i form af en "åbenbaring"?

Når det begynder at gå stærkt

Udvikling er - iflg Besant - et spørgsmål om evne til at besvare de forskellige planers vibrationer. *"Når bevidstheden bliver selvbevidsthed på astralplanet, og hjernen har udviklet sig tilstrækkelig til at besvare dens vibrationer, vil astral bevidsthed blive en del af dagsbevidstheden. Senere, når bevidstheden bliver selvbevidsthed på mentalplanet, vil dagsbevidstheden omfatte dette plan. Og så videre, indtil al bevidsthed på vore fem plan har udviklet sig til dagsbevidsthed."*

"For at kunne omfatte <u>den astrale</u> selvbevidsthed er det nødvendigt, at hypofysen udvikles udover dens nuværende tilstand, og at det fjerde sæt spiriller (sub-atomare enheder) *i atomerne fuldkommengøres. For at kunne omfatte <u>den mentale</u> selvbevidsthed må pinealkirtlen gøres aktiv og det femte sæt spiriller helt og holdent bringes i ordnet aktivitet. For dagsbevidstheden er begrænset og betinget*

af hjernen, så længe mennesket ejer et fysisk legeme."
Det er altså ikke bare de endnu ikke brugte hjerneceller, det drejer sig om!
Oprindeligt stod hypofysen og pinealkirtlen i forbindelse med det sympatiske nervesystem, men de degenererede i takt med nedsættelsen af evnen til at sanse astralverdenen. Det nye nervesystem vil genbelive disse organer, hvorved de vil få en højere funktion.

"På de tidligere trin i den menneskelige evolution er der liden virksomhed i bevidstheden på de indre plan, medmindre den stimuleres udefra. Men efterhånden som selvbevidstheden bliver mere levende på det fysiske plan, beriger den indholdet af bevidstheden på de indre plan med stedse øget fart. Når bevidstheden arbejder på sit indhold, udvikler den sig hurtig, indtil dens indre kræfter langt overstiger mulighederne for deres manifestation gennem hjernen, og denne bliver en hindring istedetfor at give næring og stimulere. Bevidsthedens pres på dens fysiske redskab bliver da undertiden farlig stærk og forårsager nervespænding."

Som Martinus siger det - jo mere vi bruger vor tankevirksomhed, jo hurtigere udvikler vi hjernen til at kunne "bære" den kosmiske bevidsthed - blot vi ikke glemmer, at det skal være en harmonisk tænkning, dvs der skal være balance mellem følelser og intelligens. Men al den tænkning er altså også en belastning for nervesystemet, specielt hvis den er uharmonisk, hvilket kan give alvorlige psykiske kriser. Men også eller især kriser sætter fart i vor udvikling - det er trods alt en trøst at vide!
Al oplevelse beror på omverdenens reaktioner på de bevidsthedsenergier, vi selv udsender. Hidtil har vor energiudsendelse mest foregået som automatfunktion, men nu øver vi os i at gøre det dagsbevidst, dvs viljestyret. Det sætter også fart i udviklingen.

"Forhænget" slår revner

Når vi fungerer fri af det fysiske legeme, er det astrallegemets bevidstheds-system, der "tager over". Det sker, når vi sover, men også ved de såkaldte "ud-af-krop"-oplevelser o.lign. Her ser vi tydeligt, hvor meget der går tabt, når sansningen skal nedtransformeres til det mangelfulde fysiske bevidsthedsapparat. Men dette "apparat" er nu under stærk udvikling - "forhænget" mellem den fysiske verden og den åndelige verden bliver stadig tyndere. Ja, hos nogle er det blevet så flor-let, at de med koncentreret viljeskraft kan trække "forhænget" til den astrale verden fra og til, som de har brug for.

Det kaldes de højpsykiske evner. Som vi i dag kan "læse", dvs sanse dagsbevidst, de fysiske energier, kan man med disse evner "læse" de astrale energier. Mere eller mindre tydeligt selvfølgelig, efterhånden som udviklingen skrider frem. Men herfra er der stadig et godt stykke vej til den "kosmiske bevidsthed", dvs til at kunne "se med Guds øjne".

Opvågningsprocessen forløber noget forskelligt fra individ til individ. Ifølge både Martinus og Besant kan den ikke forceres frem med diverse teknikker. De kan risikere at gøre mere skade end gavn. Den sikreste vej iflg Martinus er at øve sig i at tænke og handle så næstekærligt som muligt.

Der er nu flere og flere, der får forskellige "indbrud" af astral bevidthed i den fysiske dagsbevidsthed. Det kan være i form af møder med afdøde, oplevelser af tidligere inkarnationer eller fremtidssyn. Det kan også være pludselige glimt af indsigt i en eller anden kosmisk sandhed, enhedsfølelse osv. Besant forklarer forskellen på glimt af viden, der opstår uden man ved hvorfra, (og derfor måske tror, det er ens egen geniale fantasi!) og så den klare dagsbevidste kontakt med højere planer:

"Hvorledes kan kundskab, erhvervet på højere plan, nå hjernen? Bevidstheden har assimileret kundskaben på mentalplanet og har sendt tankebølgen "nedad" via astrallegemet til den fysiske hjerne. Den kan være meddelt af et eller andet væsen på det højere plan, et væsen der har virket direkte på mentallegemet. Men de omstændigheder, hvorunder meddelelsen skete, kan ikke erindres, fordi de fleste endnu ikke er "vågne" på astral- og mentalplanet, dvs deres evner er vendt indad, er optaget af sjælelige processer og følelser og ikke med iagttagelser af disse plans ydre fænomener.
De kan gerne være meget receptive, deres astral- og mentallegeme kan måske let sættes i vibration, og vibrationerne kan overføre den således meddelte kundskab. Men deres opmærksomhed er ikke vendt mod den person, som meddelte den.

Efterhånden som udviklingen skrider frem, bliver menneskene mere og mere receptive på astral- og mentalplanet. Forbindelsen til den fysiske hjerne bliver stadig bedre, og dermed vil der opstå en klarere oplevelse af fænomenerne på astral- og mentalplanet. Når hypofysen optræder fuldt aktivt, vil den samle de astrale vibrationer i et brændpunkt, omtrent som brændglas samler solens stråler. Således kan de finere energier frembringe vibrationer i tæt fysisk materie."

Vi skal måske alle gennem en fase, hvor det indre liv bliver lige så virkeligt som det ydre. Blandt den megen parapsykiske forskning, der foregår i USA, har man også undersøgt de såkaldte "fantasi-tilbøjelige personer" (Psykolog Steven Lynn, Ohio University). Uden selv rigtig at forstå det, fortæller disse personer, hvordan de kan vælge enten at være "her eller dér". En kvinde forklarer: "Når jeg er dér, er det noget helt andet end dagdrøm. Jeg rører

ved andre mennesker, andre ting, hører dem, ler, danser, græder, ser og forstår alt, hvad der foregår."

Forskerne bemærkede, at nogle af deres undersøgte personer kunne tilbringe op til 95% af deres vågne tilstand i deres "selvskabte verdener". Og det så endda ud til, at deres fantasitilstand bidrog til psykisk velbefindende. Disse personer havde iøvrigt ofte andre paranormale oplevelser såsom regressioner til tidligere liv, ud-af-krop oplevelser m.m. Nogle fortæller også, at det er nemmere f.eks. at lære fremmede sprog, når de er "dér".
Om dette er rester af en gammel astral bevidsthed eller begyndelsen på en ny, kan jeg ikke afgøre ud fra det, jeg har læst. Men alt tyder på, det må være begyndelsen på en ny.

Det ser ud til, at "opvågningsprocessen" kan forløbe på mange forskellige måder. Men vi skal nok komme i "mål" allesammen, før eller senere!

Martinus' syv gyldne leveregler

Tolkning v/Gunder Frederiksen

Til Martinus Instituts blad "Kosmos" blev en gang stillet følgende spørgsmål: "Hvorledes er det muligt for noget menneske at nå den tolerance, Martinus taler om? Martinus svarer med det, han kalder de syv gyldne leveregler, der lyder således":

At elske sin næste beror ikke på viljen alene, men er ligesom f. eks. musikbegavelse baseret på et medfødt talent. Et medfødt talent er igen et resultat af en gennem flere liv permanent forudgående træning eller opøvelse. Denne opøvelse resulterer sluttelig i talentets kulmination, og individet fremtræder da som geni i det pågældende felt.
Med hensyn til opøvelsen af den moralske genialitet eller den fuldkomne evne til at elske sin næste sker denne for en stor del automatisk gennem oplevelsen af lidelserne og er således for denne dels vedkommende uden for viljens kontrol. Men jeg skal her nævne nogle få af de vigtigste momenter ved den side af opøvelsen af nævnte evne, der er viljen underkastet, og hvormed individet således bevidst kan arbejde med i sin egen vækst hen imod en sand eller fuldkommen manifestation af kærlighed.

1. Udslet begrebet fjender af din bevidsthed.
2. Tag aldrig til genmæle over for vrede, bagtalelse eller andre former for ubehag, der er rettet imod dig.
3. Sig aldrig noget ondt om nogen eller noget.
4. Vær absolut upåvirket af smiger, ros eller dadel.
5. Vær absolut sand eller ærlig i alle livets forhold
6. Vær aldrig med til at dræbe, såre eller lemlæste
7. Lad aldrig din tanke afvige fra at beskæftige sig med, på hvilken måde du absolut bedst kan tjene dine medvæsener, da udfører du den allerhøjeste form for yoga eller den fuldkomneste træning af den del af udviklingen, der er stillet inden for din viljes rækkevidde, og som i forbindelse med den øvrige del af livets egen bearbejdning af din natur sluttelig vil føre dig til den moralske genialitet eller skabe dig om til at udgøre det fuldkomne væsen eller et "gudemenneske".

Kommentarer

Denne artikel vil indeholde kommentarer og udbygning af disse gode råd, idet jeg behandler en leveregel ad gangen - altså den første i dette nummer og resten i de kommende seks numre.
Ad 1: Når Martinus anbefaler, at man udsletter fjender af sin bevidsthed, skal det givetvis ikke forstås som fortrængning eller en "laden som om", man ingen fjender har - her

forstået som mennesker man selv føler aversion eller fjendskab mod eller sagt på jævnt dansk: mennesker, som man ikke kan lide. En sådan fortrængning eller "laden som om" vil være en meget dårlig ide'. Fjendskabsfølelsen vil stadig spøge i underbevidstheden, og kan bryde frem i særlige emotionelt belastede situationer, hvor man ikke helt er herre over sit eget sind.
Langt bedre er det at vedkende sig, at man føler fjendskab over for den eller de personer, som man har mødt eller som hører hjemme i ens bekendtskabskreds. Fjendskabsfølelsen skal bearbejdes, før den effektivt kan udslettes.

Hvordan gør man det?

Martinus har følgende råd: *Tænk hver dag kærligt, men koncentreret på din fjende blot i 5 minutter ad gangen*! - Af personlig erfaring kan jeg medgive, at rådet er effektivt, og det ligger jo også helt på linie med, hvad Jesus sagde: *Elsker eders fjender, velsigner dem, som forbander eder, gører godt mod dem, som hader eder, og beder for dem, som krænker eder og forfølger eder* (Matt. 5.44).
Her vil nogle sige, at de ikke føler fjendskab over for nogen som helst, men at der kan være andre, der føler fjendskab over for dem. I så fald bliver det deres egen sag. Det må blive dem, der kan benytte Martinus' råd. Hvis man selv føler sig emotionelt påvirket af det, kan det tyde på, at man trods alt ikke er helt fri for fjendskabsfølelse. Den fremtræder blot ikke klart i dagsbevidstheden.

Menneskets værste fjende

Som bekendt siger Martinus: *Mennesket er dets egen værste fjende*. I Livets Bog 2 stk. 360 beskriver han således, hvorledes jordmennesket, (som stadig tilhører dyreriget) i stor udstrækning er for underforsynet med følelsesenergi til helt at holde tyngde- eller eksplosionsenergien i skak. Resultatet af følelsesenergiens manglende overtag på tyngdeenergien bliver da af destruktiv karakter - destruktion som kan være såvel udadvendt som indadvendt mod en selv - f. eks. ens egen fysiske organisme. Også den fjende omfattes af Jesu bud om at elske sine fjender.

Dalai Lama

Dalai Lama har et udpræget positivt syn på begrebet fjender. Han siger f. eks.: at det nok er dårligt at have en fjende, fordi det forstyrrer vores mentale fred og ødelægger noget af det gode for os. Men på den anden side "er det kun en fjende, der giver os lejlighed til at praktisere tålmodighed. Ingen andre giver os den mulighed. Ud fra den betragtning er fjenden den største lærer i vores åndelige praksis - fjenden fortjener således at blive betragtet med respekt som vores dyrebare lærer. Det er fjendens intentioner om at skade os, der gør ham/hende til vor fjende, og det er i kraft af denne intention, at fjenden giver os lejlighed til at praktisere tolerance og tålmodighed". Og Dalai Lama fortsætter: "Ved at tænke i disse baner kan vi før eller siden reducere de negative mentale følelser, navnlig vrede." - Et slående eksempel på Dalai Lamas utrættelige tendens til at vende alt det negative til noget positivt.
I en original artikel fra Kosmos 1971 under titlen "Bevidstheden og lykken" siger Martinus: "Hvor fjendskab går ind i sindet, går lykken ud". Martinus fortsætter: "At have fjender og dyrke fjendskab er i virkeligheden det samme som at sætte ild i sin bevidstheds lade og opbrænde den der opbevarede gode høst. Åndelig hungersnød vil uundgåelig blive følgen, dersom denne ild ikke slukkes. Intet menneske vil nogensinde kunne nå den fuldkomne lykke i kraft af fjendskab. Hvor fjendskab florerer i et menneskes bevidsthed, vil det opbrænde lykkens sædekorn".

Kan man undgå fjendskab?

Med hensyn til om man kan undgå fjendskab, skriver Martinus, at "i den udviklingsepoke, vi befinder os i, vil man ikke altid kunne undgå, at visse mennesker føler antipati ja, endog fjendskab imod en, men det er ikke ensbetydende med, at man skal lade sig smitte heraf og blive befængt med fjendskab mod disse mennesker. Man behøver ikke grundet på andre menneskers fjendskab imod en fylde sit eget sind op med fjendskab og derved ødelægge lykkens høst for sig selv". Man kan tværtimod søge at fylde dette terræn i sin bevidsthed med de kærligste tanker om vedkommende, komme i hu at intet menneske kan være anderledes, end det er. Ethvert menneske må jo anskue livet og tilværelsen ud fra den begavelse eller forstand, det i øjeblikket besidder. At forlange noget andet kan kun være udtryk for tåbelighed. Det vil være det samme som at så klinte blandt sin egen hvede. Den hurtigste vej til den absolut fuldkomne lykke er således at rense sin egen mentale sæd ud" .
Som Martinus også siger: "Det at ens næste eventuelt betragter en som sin fjende, behøver ikke at betyde, at man også selv skal betragte ham som sin fjende. Man kan måske ikke direkte vise, at man i virkeligheden er hans ven, da dette eventuelt ville sætte ham i en uheldig vredesaffekt, men i så tilfælde har man i al fald lov til i tankerne at tænke kærligt på ham". (Livets Bog - LB stk. 2339).
Og: "Vore fjender er Guds redskaber til at åbenbare for os virkningerne af det mørke, den lidelse og morderiske gene, vi i vor tænke- og væremåde udløser over for andre levende væsener".(Det evige verdensbillede DEV 2/135) - Så på den måde er fjenderne en slags læremestre for os.

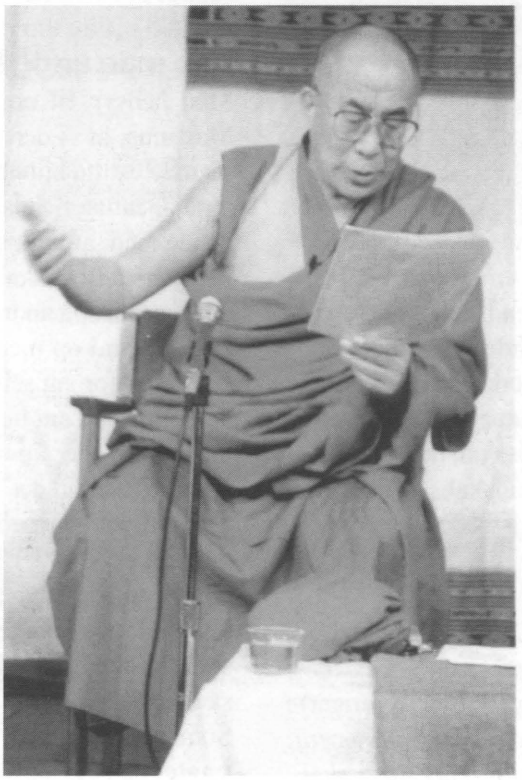
Hvornår er sejren hjemme?

Og så noget interessant og for øvrigt globalt brændende aktuelt: "Når en sejrherre, det være sig i krige eller mindre stridigheder eller sågar diskussioner, mener, at han har overvundet fjenden, så tænker han måske ikke altid på, at "han (sejrherren) må skabe sympati for sig selv hos den fangne fjende. Uden denne kunst vil sejrherren umuligt kunne overvinde fjenden og opnå den absolut og totale sejr over denne". (Kosmos 45.8/149). Gad vist om USA ud fra denne tolkning også bliver sejrherre over deres fjender?

Selvfølgelig må princippet om at skabe sympati for sig selv også gælde ved skænderier og diskussioner, som jo også er krig - om end i mildere grad. Det er altså ikke nok, at man evt. har overhældt den anden part med så og så mange "kloge" argumenter, at man føler sig som absolut og ubetinget sejrherre, hvis ikke modparten føler sympati for ham eller hende. - Gad vidst om man ser således på det i Folketinget?

At udrydde fjender

Verdenshistorien er en lang beretning om at udrydde fjender. Så er man da fri for dem - eller er man? Se her: "At man har kunnet ødelægge nogle væseners fysiske legemer, vil i værste tilfælde bevirke, at disse fjender eventuelt kan forfølge en i sin psykiske tilstand, og er man krigerisk indstillet, er man absolut ikke beskyttet mod en sådan forfølgelse.(Kosmos 73/43)

Men hvad så, hvis man rejser bort fra alle sine fjender - f. eks. til den modsatte ende af jorden? Er man så ikke fri for dem? Det kan man absolut ikke være sikker på. Se her: "i følge universets lov for tiltrækning og frastødning vil man atter og atter komme til at stå ansigt til ansigt med sine dødsfjender, og man vil som skæbneloven udfolder sig skiftevis komme til at bide i græsset, indtil hadet kan afløses af tilgivelse, forståelse og sympati".(Kosmos - 73/44). Nissen følger med: "Menneskenes virkelige fjende er den umenneskelige side af deres egen bevidsthed" (samme).

Fjendskab = forrådnelse

Også værd at tænke på: "Fjendskab udløser den samme nedbrydende proces i mentalitet og væremåde som forrådnelse udløser i døde animalske organismer, og man kan derfor sige, at den rette kosmiske betegnelse for begrebet fjendskab er mental forrådnelse". (Kosmos -79/75).
Og tro ikke det er nogen undtagelse: "Tusinder af mennesker går rundt med komplekser eller lider af neuroser, angst, melankoli eller livslede, så de er parat til at begå selvmord eller myrde andre i kraft af den fordærvelsesproces, som udløses i form af fjendskab". (Kosmos -78/75).

Er fjendskab sygdom eller afsporing?

Men hvad med en biokemisk behandling? - Kan vore dygtige læger ikke klare begrebet fjendskab? Findes der ikke en virksom injektion mod fjendskab? Lægerne kan jo så meget.

Herom siger Martinus: "Ingen af alverdens læger har kunnet finde frem til den medicin, som kan ophæve fjendskabet og derved den mentale fordærvelsesproces, som modarbejder helbredelsen af en hvilken som helst sygdom". Fjendskab er faktisk "den væsentligste årsag til alle lidelser og sygdomme" (Kosmos -79/76). Og han fortsætter ad samme spor: "For al højere menneskelig samliv er fjendskab den rene fordærvelse. Det vil få de finere menneskelige egenskaber til at rådne".(Kosmos 79/77)

Til trods for dette er "fjendskab ikke en afsporing af mentaliteten som så mange af de jordmenneskelige laster eller dårlige tendenser. Det jordiske menneskes tendens til at nære had og vise fjendskab over for medvæsener er medfødte naturlige anlæg" (Kosmos -79/77).

Måske det forbavser nogle. Men det er anlæg, vi har med os fra tidligere mere primitive udviklingsstadier, hvor disse anlæg var nødvendige redskaber i kampen for tilværelsen og som i takt med udviklingen nu er blevet til vort eget fordærv. - Men der er håb forude, nemlig ved at tage begrebet fjendskab som en udfordring til nytænkning - se her: "Den hurtigste vej til kosmisk bevidsthed er at lære at kende gud i vore fjender" (Kosmos -76/115).

Dalai Lama

Som bekendt er der ingen gud i det buddhistiske verdensbillede, men derfor er Buddhismen ikke mindre etisk. Se hvad Dalai Lama skriver: "Der er ikke mange mennesker, der giver os muligheder for at udvise tolerance og tålmodighed. Kun de mennesker vi kender og som skaber problemer for os giver os reelt en god mulighed for at praktisere tolerance og tålmodighed" (Dalai Lama: - **at leve i barmhjertighed**" s. 53). - Igen et eksempel på Dalai Lamas stadig tilbagevendende tendens til at vende alt det negative på hovedet, hvorved det bliver positivt. I al sin enkelhed har også han utrolig meget at lære vor forvirrede menneskehed blandt andet, at vi kan slippe "de sidste rester af det fata morgana, der har fået os til at tro, at vi ved ikke at kæmpe mod vore fjender er prisgivet dem". (LB 2091). - Kan noget være mere aktuelt?

Litteratur: Martinus: ***Det tredje Testamente***
H. H. Dalai Lama: ***At leve i barmhjertighed.***
I næste IMPULS behandles leveregel nr. 2.

Fra Helsemessen i Falkonercentret - februar 2002

v/ Joy Persson

Referat af Steen Landsys foredrag "Åndernes magt - og afmagt"

Allerede før dørene blev åbnet kl. 10 var der lang kø i Centrets foyer, så jeg satte mig i baren og ventede over en kop kaffe. Køen blev imidlertid længere og længere og nåede sikkert langt ned ad gaden. Men så blev der åbnet endnu en dør, som jeg smuttede ind af, så jeg nåede Steen Landsys foredrag, hvad der netop var min hensigt.

Steen er en formidabel foredragsholder, og så har han clairvoyante evner. Han forstår at formidle sin viden og indsigt på en såvel jordnær som humoristisk måde, der får folk til at spidse øren. Han ved, hvad han taler om, og gør det på en måde, så det kan forstås af alle og enhver - sådan da.

Steen talte i et par timer. Pointen var at åbne vore øjne for de mange forskellige planer i det psykiske univers samt de mange forskellige former for psykiske evner eller sansesæt visse mennesker er i besiddelse af. Og som essensen: hvilke centre i vort energilegeme, der forbinder sig med hvilke planer - og hvad det medfører.

Han tog udgangspunkt i Tv-udsendelserne "Åndernes magt", der blev præsenteret i en række udsendelser i januar 2002. Disse udsendelser har fascineret i tusindvis af seere, og sandsynligvis også chokeret mange, som er helt uvidende om en åndelig eller parafysisk verdens eksistens, og derfor bliver perplekse og eller endog bange. For "det kan jo ikke forklares" og "kan det ikke være farligt at beskæftige sig med den slags?" eller "jeg tror mange er havnet på sindsygehospital efter at have beskæftiget sig med den slags overnaturlige ting".

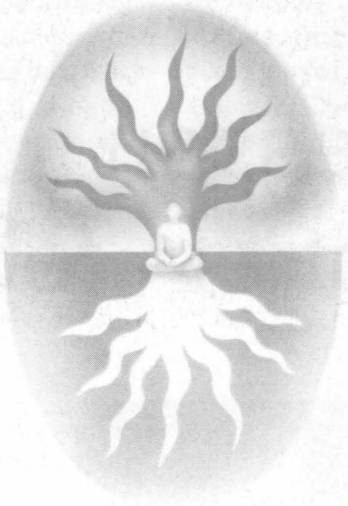
Fænomenerne finder imidlertid sted, og så må det også kunne forklares. Sten Landsy gjorde sit bedste, og folk lyttede opmærksomt. Han påstod f. eks., at når vi i TV kunne se og høre, at en tyk glasplade knækkede med et brag, så er det forårsaget af en biologisk energi i Solar Plexus, som hos visse mennesker er specielt kraftig. Den har en magnetisk virkning på visse diskarnerede ånder, som gerne vil i kontakt med de inkarnerede og eventuelt bruge deres energi til at manifestere de såkaldte poltergeist-fænomener.

Ånderne kan enten være stedbundne eller knyttede til bestemte personer, som da vil opdage, at poltergeist-fænomenerne sker omkring dem, hvor de end befinder sig. I de fleste tilfælde vil de være helt uvidende om deres egen andel i fænomenerne, ligesom de overhovedet ikke forstår, hvad der finder sted. Iflg. Steen Landsy virker de imidlertid uden selv at vide det som en slag akkumulatorer, som leverer den energi, der skal til for, at væsener fra den anden side kan manifestere sig på det fysiske plan. Han nævner, at der bevidst eksperimenteres med det i mange spirituelle kredse rundt omkring på jorden). Iflg. Steen er det hele et spørgsmål om resonans - altså om man er på bølgelængde med hinanden. Hvis en afdød kommer på bølgelængde med en person, der har den rette energi for psykofysiske manifestationer (Solar Plexus og miltcentret), så kan en ånd via disse energier påvirke ting i den fysiske verden. Det kan være en mands afdøde kone, som det engang blev fremstillet hylende grinagtigt i et lystspillet "Elvira går igen" af Noel Coward.

Men ellers er det, som vi har set, alt andet end morsomt for dem, det går ud over. Når vaser flyver gennem luften eller tallerkener i køkkenet, behøver det ikke blot at være fænomener, der har hjemme i "de ulykkelige ægteskabers zone", som Martinus kalder det. Det kan sandelig være noget, man bør tage alvorligt, siger Steen Landsy. For udviklingsmæssigt er vor bevidsthed mere knyttet til hovedet og hjertet - altså de intellektuelle og humane centre, hvorfor energien er tilsvarende svækket i de lavere centre for flertallet af os og kan derfor ikke aktiveres. De ligger for langt under bevidsthedens tærskel.

Derimod kan de centre, der ligger over dagsbevidsthedens tærskel aktiveres og anvendes. Det vil ytre sig på en helt

anden måde, nemlig som KLARFØLELSE (hjertecentret), KLARHØRELSE (strubecentret) og KLARSYN (Ajna-centret). Vort energilegeme bliver dermed ændret, vi får et nyt sansesæt og kommer i kontakt med andre og højere planer i det psykiske univers. Det vil blive mere udbredt, efterhånden som sløret mellem vor verden og de andre dimensioner bliver tyndere, og er allerede nu som telepati, indfølingog direkte indsigt i de åndelige verdener det dominerende.

Inspiration, information, intuition og illumination bliver dagens orden, og ingen "ånder", der excellerer i tunge psykofysiske fænomener vil længere være i stand til at gribe ind i den fysiske verden, da de er helt afhængige af den "gamle" energi. De bliver afmægtige.

Til gengæld kan vi med TANKENS KRAFT begynde at påvirke den fysiske materie, flytte, levitere, materialisere og dematerialisere ting og sager - og til sidst os selv!

I øvrigt mente Steen Landsy, at vi en overgang kunne forvente, hvad han kaldte instrumental transkommunikation med det åndelige plan via high-teck instrumenter, som er teknisk apparatur, der i kraft af et højt svingningstal gør trådløs energioverførsel lettere. Det har allerede fundet sted i flere tilfælde, og det sker i stor udstrækning i Schweiz og Tyskland ved hjælp af avanceret elektronisk dataapparatur.
For øvrigt er det også således "De Ni", (en gruppe højt udviklede væsener på det åndelige plan, som kommunikerer med jordmennesker) har meddelt sig til Uri Geller - israeleren, der for nogle år siden blev verdenskendt som manden, der med tankens kraft var i stand til at bøje gafler.

Den nye verden er her allerede. Og besøgstallet i Falkonercentret tyder på, at flere og flere er ved at opdage, at der er mere mellem himmel og jord end satellitter og vejrballoner.

AKADEMI FOR ÅNDSVIDENSKAB

Kommunikationspædagog og/-terapeut
6 weekendkurser og 40 øvegange.
Teoretisk fundament:
- Golemann: Følelsernes intelligens
- Rosenberg: Ikkevoldelig kommunikation

Meditationsterapeut
Efteruddannelse for pædagoger, terapeuter og lign. udviklet i samarbejde med forskningsprojekt i komplementære kræftbehandlingsmetoder.
Parallelstudium i IVK en forudsætning.
7 weekendkurser og 3 timer ugtl. i 14 mdr., rullende optag.
Teoretisk fundament:
- Et Kursus i Mirakler
- Martinus kosmologi
- Deepak Chopra

Uddannelsesansvarlig: mag.art. Lisa S. Burgess

Brochurer kan rekvireres hos
Akademi for Åndsvidenskab
Nygade 4, 4300 Holbæk
tlf. 5944 6370 - lisa@lofnet.dk

Hvem er Rosenkreuzerne?

Hemmelighedsfulde fortællinger knytter sig til Gralsriddere, Katarer og Rosenkreuzere. I dag forklarer Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole deres universelle visdomslære

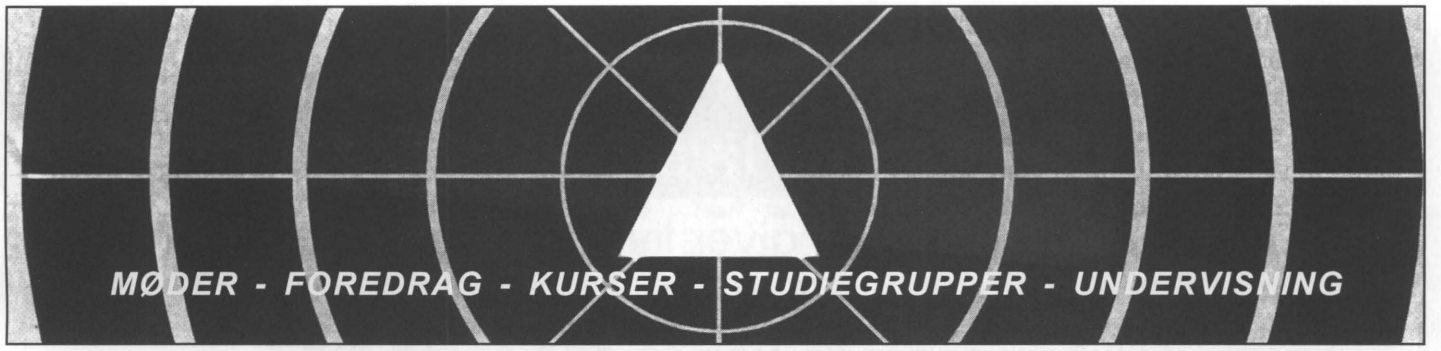
Informationsrække
Med temaerne:
Selverkendelse
Evighedens kald
To verdener i os
Transfiguration

12 aftener med ugentlige Intervaller. Deltagelse er gratis og uforpligtende

Start: onsdag. 06.03.02 kl. 19.30
Sted: I Skolens lokaler

Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole
Skaffervej 8 · 2400 København NV
Tlf. 35 81 37 40

Gratis informationsbrochure kan bestilles
www.rosenkreuz.dk

FREDERICIA
Studiekreds hver onsdag kl.19, **Livets Bog 4 og symboler** v/Hans Wittendorff tlf.7580 3350 - i Depotgården, lokale 1, Lollandsgade 2.

RANDERS
Studiekreds hveranden torsdag, **Livets Bog 3**, v/ Inger Graae Hansen tlf.8643 0836

KLINT
Forårskurser 12.5 - 8.6 ring efter kursusprogram: 3834 6280 el. 5930 6280

Kulleruphøjskolen
Kullerup Byvej 2a, 5853 Ørbæk, tlf.6531 5431
Tors. 28/3 kl.13 - lør. 30/3 kl.16. **Spændende sider af Martinus Kosmologi** v/Steen Jørgensen og Ingolf Plesner
Lør. 27/4 kl.13 - søn. kl.16. **Tre slags terapi**
Lør. 4/5 kl.13 - søn. kl.16. **Cirkeldans**
Lør. 18/5 kl. 13 - søn kl.16. **Kreativ weekend**

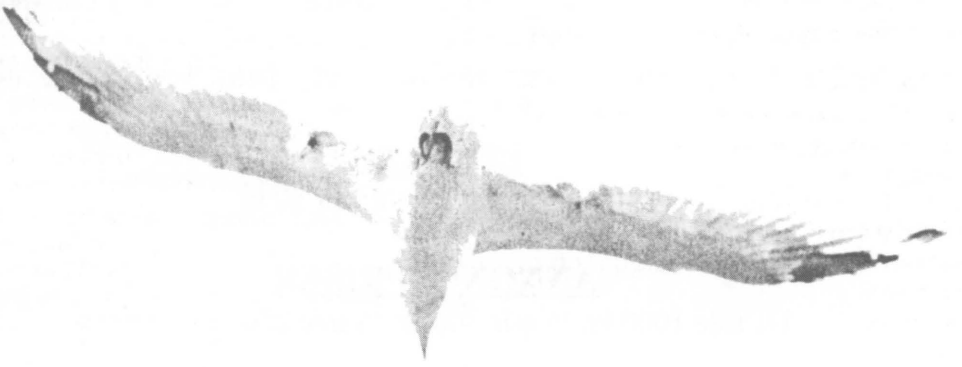
KØBENHAVN
Martinus Institut, Mariendalsvej 94, 2000 Kbh F. Tlf.3834 6280
Lør. 23/3 kl. 15. **Tankeklimaer** v/ Mary McGovern

Weekend-seminar

lør. 20/4 kl.10 - søn. 21/4 kl.16 **Martinus åndelige videnskab og forskning - om den åndelige videnskabs kendetegn, kvaliteter, muligheder og forudsætninger.** Seminaret henvender sig til de, der er godt inde i Martinus åndsvidenskab. v/ Jan Tarbensen, Sven Åge Rossen og Søren Olsen. Tilmelding til Instituttet!

ÅRHUS
Man. 8/4 kl.19.30 **Mennesket og den skjulte gud** v/Per Bruus-Jensen
Studenternes Hus, Mødesal 2, Ndr.Ringgade 3, bygning 420.

Online studiegruppe: www.martinusguiden.dk (i sidste nr. var forkert mail-adr!)

Hele jeres krop, fra vingespids til vingespids
er intet andet end selve jeres tanke i en form, som I kan se.
Bryd takens lænker, og I vil også bryde kroppens lænker ...!
Jonathan Livingstone Havmåge

Martinus Kosmologi

- en logisk livsforklaring -

Et optimistisk livssyn som giver livsmod og tolerance, og som fører til fredelige og harmoniske forhold mellem mennesker

Interesserede kan få oplysning om

- Hvad kosmologien er, og hvad den ikke er
- Foredrag • Kurser • Studiekredse • I flere byer
- Studie- og feriecentret i Klint v. Nykøbing S.
- Martinus litteratur • Tidsskriftet Kosmos

☎ 3834 6280

Martinus Institut · Mariendalsvej 96 · 2000 Frederiksberg

Et frit studium

Ingen foreningsdannelse eller medlemsskab

DEN NY VERDENS.
impuls

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr år (4 numre), dog Sverige og Norge **190 kr,** portofrit tilsendt.
Den Ny VerdensIMPULS udsendes næste gang medio juni.
OBS! Fra år 2002 udsendes bladet medio marts, juni, september og december

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ANNONCEPRISER

1/1 side 1000 kr, ½ side 500 kr, ¼ side 250 kr - + moms

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. maj 2002**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse: Kosmologisk Information, Klintvej 104, 4500 Nyk. Sj.
Tlf 5930 5272 (bedst hverdage ml kl 9-11) - E-mail: kos-info@worldonline.dk

Støvets etik

I en gammel bog af den engelske teosof Leadbeater står følgende lille historie (i lidt forkortet udgave):

En ren og hellig tilstand er en sådan, hvori alle dets dele er gavnlige og samhørende. Styrelse og samarbejde er i alle ting og for evigt livets love. Anarki og konkurrence er dødens love. Et eksempel på denne samhørighedens natur og magt vil være den forandring, der er mulig i det støv, vi træder på.

Lad os tage det sorte mudder fra en tiltrådt gangsti i nærheden af en fabriksby. Dette slam består hovedsageligt af ler, sand, sod og vand. Alle disse bestanddele ligger i en håbløs krig med hverandre og ødelægger hverandres natur og evner på hver en plet, man sætter sin fod: sandet presser leret ud, leret presser vandet ud, og soden roder sig ind alle vegne og tilsmudser det hele. Lad os antage at en sådan klump mudder fik lov at være i fuldkommen ro, og vi ville se, hvordan dets bestanddele samler sig, lige til lige.

Lad leret begynde. Idet det befrier sig for alle fremmede stoffer, bliver det lidt efter lidt til en hvid jordart, allerede meget smuk og egnet til, ved ildens hjælp, at blive til det fineste porcelæn, som der kan males på og blivet opbevaret i kongens paladser. Men det er ikke det bedste, det kan præstere. Lad det fortsat forblive i ro, så det kan følge sit eget enhedsinstinkt, og det vil blive hårdt og klart. Nu kan det behandle lyset på en vidunderlig måde og ud af det kun tage de skønneste blå stråler, forkastende alle de andre. Det er blevet til en safir.

Når leret således har opnået sin fulkommelse, giver vi sandet samme rolige forhold. Det bliver også først en hvid jordart, der ligeledes efterhånden bliver hårdt og klart. Til sidst ordner det sig i mystiske, uendeligt fine parallelle linier, der har evnen til at tilbagekaste ikke blot de blå stråler, men grønne, purpurfarvede og røde stråler i den højeste skønhed. Det er blevet til en opal.

Som den næste i rækken begynder soden at arbejde. Den kan ikke straks gøre sig selv hvid, men i stedet for at tabe modet, gør den sig så store anstrengelser, at den ender med at blive den hårdeste ting i verden. For den sorthed, den ejede, får den i bytte evnen til at tilbagekaste alle solens stråler på een gang i den mest levende stråleflamme, som nogen fast ting kan udsende. Den er blevet en diamant.

Til sidst renser dvs forener vandet sig. Det er godt tilfreds, hvis det blot kan nå en dugdråbes skikkelse. Men det kan også gå videre og nå en mere fuldkommen konsistens i en stjernes skikkelse. Og for den klump slam, vi havde pga samfundsmæssig konkurrence, har vi nu som resultat af samarbejde en safir, en opal og en diamant, indfattede i en stjerne af sne.

Udtrykket den ny verdensimpuls stammer fra den danske humanist og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), der så universet som udpræget levende og til stadighed gennemstrømmet af skabende energiimpulser.

Fra tid til anden rammes Jorden af sådanne skabeimpulser, og resultatet er i hvert enkelt tilfælde et udviklingsspring på et eller flere områder. Fx. må de store historiske kulturepoker ses som virkninger af fortidige impulser, og det samme gælder m.h.t. verdensreligionerne og naturvidenskaben.

Omkring starten af forrige århundrede begyndte ifølge Martinus en ny kraftig impuls at stråle ind over Jorden, og han så, at den denne gang ville afstedkomme intet mindre end fødslen af en helt ny verdensorden, kendetegnet ved bl.a. hidtil uset fremgang for humanitet, moral og kultur.

Allerede nu mærker vi så småt virkningerne af denne nye verdensimpuls, nemlig i form af de stormløb på den hidtil gældende verdensorden, der kendetegner tiden; politisk, økonomisk, videnskabeligt, teknologisk, religiøst, moralsk, miljømæssigt etc. Men typisk nok også som en lang række mere eller mindre målbevidste forsøg på at skabe bedre og mere menneskeværdige livsbetingelser for alle Jordens beboere.

Tidsskriftet Den Ny VerdensIMPULS har til formål at fokusere på hele denne interessante emnekreds og herunder orientere om det revolutionerende virkelighedssyn, Martinus gennem et langt og virksomt liv lagde frem i sin kosmologi.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kos-info@worldonline.dk
Hjemmeside: http://k-i.homepage.dk